Tell me Wh-

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Drama, Romance
Language: Hungarian
Characters: Cloudjumper, Hiccup, Toothless, Valka
Pairings: Hiccup/Toothless
Status: Completed
Published: 2015-01-19 17:13:36
Updated: 2015-02-23 16:49:57
Packaged: 2016-04-27 07:11:27
Rating: T
Chapters: 4
Words: 15,893
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Modern!AU, szerelmi sokszÃ¶ges tÃ¶rtÃ©net nÃ©gy darabban. Ember!FogatlanxHablaty, FelhÅ‘ugrÃ³xFogatlan, plÃ¡tÃ³i!FelhÅ‘ugrÃ³xValka, Haddock szÃ¼lÅ‘k; Hablaty vÃ©gzÅ‘s gimnÃ¡ziumban, szÃ¡molja vissza a napokat, amikor vÃ©gre messzire mehet az elvÃ¡rÃ¡soktÃ³l, amiknek nem tud Ã©s nem akar megfelelni. Csakhogy kÃ¶zben beleszeret egy sÃ¡rkÃ¡nyba, s mire Ã©szrevennÃ© magÃ¡t, az egyÃ¼tt-perceket szÃ¡molgatja.

1. Tell me where all past years are

Tell me Wh-

/1. Tell me where all past years are

Van ez a dolog â€“ ez a szÃ³beli EgyezsÃ©g. Az EgyezsÃ©g tartalma nagyjÃ¡bÃ³l annyi, hogy neki minden hÃ³napbÃ³l kÃ©t hÃ©tvÃ©gÃ©t â€“ kÃ©t szabadon vÃ¡lasztott hÃ©tvÃ©gÃ©t â€“, azaz a pÃ©ntek dÃ©lutÃ¡nokkal egyÃ¼tt nagyjÃ¡bÃ³l Ã¶t napot AnyÃ¡nÃ¡l _kell _tÃ¶ltenie, mÃ-g nem lesz nagykorÃº. Az EgyezsÃ©g mÃ¡srÃ³l nem szÃ³l, nem mondja, hogy mÃ¡skor nem mehet Ã¡t hozzÃ¡, ha akar (bÃ¡r Apa igen) (de rÃ¡ nem hallgat annyira) (AnyÃ¡ra sem hallgat) (rendben, senkire sem). NormÃ¡l esetben AnyÃ¡nÃ¡l kellene Ã©lnie, de Apa szerint Å‘ nem tudna rÃ³la gondoskodni (Apa sem tud, ha Å‘t kÃ©rdezik) (valÃ³jÃ¡ban ApÃ¡nak csak jobb Ã¼gyvÃ©dje volt a vÃ¡lÃ¡skor), Ã©s mert AnyÃ¡nÃ¡l nÃ©ha sÃ¡rkÃ¡nyok vannak (Ã©s Anya nÃ©ha eltÅ±nik Ã©vekre, hogy kutasson, bÃ¡r ez csak egyszer fordult elÅ‘ Ã©s Å‘ nem is emlÃ©kszik rÃ¡), ezÃ©rt nem lett volna biztonsÃ¡gos egy gyerek szÃ¡mÃ¡ra. PlÃ¡ne, ha az a gyerek Å‘. Apa azt is gondolja, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok civilizÃ¡latlan hÃ¼llÅ‘k. Anya szerint lehet velÃ¼k egyÃ¼tt Ã©lni. Szerinte mindketten tÃºlreagÃ¡ljÃ¡k ezt az egÃ©szet.
>SzÃ³val hÃ¡rom volt, amikor elvÃ¡ltak. Semmire nem emlÃ©kszik belÅ‘le, de azÃ³ta nagyjÃ¡bÃ³l fÃ©l Ã©vente talÃ¡lkoznak a szÃ¼lei: a szÃ¼letÃ©snapjÃ¡n (augusztus vÃ©ge) Ã©s Snoggletogkor (december

vÃ©ge). NÃ©gy Ã©vvel ezelÅ‘tt volt, hogy felnÃ©zett a szÃ¼letÃ©snapi ebÃ©djÃ©bÅ‘l (amit BÃ©lhangos kÃ©szÃ-tett, lÃ©vÃ©n csalÃ¡dilag nem tudnak fÅ‘zni â€“ bÃ¡r Å‘ azÃ³ta Ã¼gyesedett), Ã©s azt mondta, nem akarja, hogy miatta megjÃ¡tsszÃ¡k, hogy jÃ³ban vannak, mert lÃ¡tja, hogy nem, Ã©s semmi Ã©rtelme az egÃ©sznek. (Ã‰s otthagyta Å‘ket, Ã©s azÃ³ta nincsen csalÃ¡di ebÃ©d aznap â€“ rendszerint sÃ©tÃ¡lnak egyet valahol AnyÃ¡val vidÃ©ken, a rÃ¡ kÃ¶vetkezÅ‘ napon Apa hajlandÃ³ vele elmenni moziba vagy megnÃ©zni egy kiÃ¡llÃ-tÃ¡st.)
ValamiÃ©rt mindig ezen gondolkodik, mÃ-g a lifttel felfelÃ© tart Anya lakÃ¡sÃ¡ra, fÃ¼ggetlenÃ¼l attÃ³l, hogy milyen a kedve, mit hallgat, milyen hete volt, szÃ³val mindig itt tart, mikor ide jÃ¶n. Igyekszik kiverni a fejÃ©bÅ‘l a hÃ¡rom pÃ¡r meglepett, csodÃ¡lkozÃ³ tekintetet a kinyilatkoztatÃ¡sa utÃ¡n, mÃ-g beengedi magÃ¡t a lakÃ¡sba. Anya kabÃ¡tja a fogason, biztosan itthon van, Ãºgyhogy mÃ-g a bakancsait fÅ±zi ki, elrikkantja magÃ¡t:
>- Szia, anya, megjÃ¶ttem! â€“ Mintha amÃºgy nem lenne egyÃ©rtelmÅ±, hiszen â€“ amennyire Å‘ tudja â€“ csak neki van kulcsa mÃ©g, hogy akkor is jÃ¶hessen ide, ha Anya valamiÃ©rt nincs itthon.
MÃ©g le sem veszi a kabÃ¡tjÃ¡t, Valka ott Ã¡ll az elÅ‘szoba ajtajÃ¡ban, mosolyogva, bÃ¡r kissÃ© zavartan. Ã•tsuhan rajta a gondolat, muszÃ¡j megkÃ©rdeznie:
>- Megint elfelejtetted, hogy jÃ¶vÃ¶k?
- SajnÃ¡lom, kicsim â€“ hangzik egy beletÃ¶rÅ‘dÃ¶tt sÃ³haj.
>- Nem gond â€“ legyint lazÃ¡n. Valahogy mindkÃ©t szÃ¼lÅ‘je kÃ©pes megfeledkezni nÃ©ha a tÃ©nyrÅ‘l, hogy Å‘ a vilÃ¡gon van. (Egyszer megkÃ©rdezte, hogy a fenÃ©ben lehetsÃ©ges, hogy Å‘ van egyÃ¡ltalÃ¡n? A vÃ¡lasz egybehangzÃ³an az volt, hogy a szÃ¼lei szerettÃ©k egymÃ¡st. NÃ©ha azt gondolja, hogy az Å‘ puszta lÃ©te volt, ami addig Ã©lezte a vilÃ¡glÃ¡tÃ¡sukban az ellentÃ©teket, hogy vÃ©gÃ¼l nem tudtak kitartani egymÃ¡s mellett. Ã‰s talÃ¡n, ha Å‘ mÃ¡r nem lesz itt, megint boldogok lehetnek egyÃ¼tt. MÃ¡r csak olyan tÃ-z hÃ³napot kell kibÃ-rniuk.) â€“ Hoztam vacsorÃ¡nak valÃ³t.
>- TÃ¼ndÃ©r vagy â€“ mondja Ã©s arcon csÃ³kolja egy Ã¶lelÃ©s kÃ-sÃ©retÃ©ben, Ã©s Å‘ engedÃ©lyez magÃ¡nak egy mosolyt felÃ©.
Anya mÅ±vÃ©szlÃ©lek, az egyszerÅ±, fÃ¶ldi dolgokkal nÃ©ha nagyon nehÃ©z foglalkoznia. Ezt igyekszik tiszteletben tartani. Olykor nehÃ©z.
>- VendÃ©g van? â€“ kÃ©rdi, mÃ-g felkapja a hÃ¡tizsÃ¡kjÃ¡t.
- FelhÅ‘ugrÃ³ van itt Ã©s egy... barÃ¡tja.
>- Az jÃ³. MindjÃ¡rt megyek kÃ¶szÃ¶nni. â€“ Ã•tnyÃºjtja a szatyrot, aminek tartalma a vacsorÃ¡jukkÃ©nt szolgÃ¡l majd, Ã©s Valka a konyha felÃ© veszi az irÃ¡nyt, Å‘ meg a szobÃ¡jÃ¡ba lÃ©p be.
Anya tÃ©nyleg elfelejtette, hogy bejelentkezett a hÃ©tvÃ©gÃ©re, mert csak ilyenkor hÃ-v vendÃ©get, kÃ¼lÃ¶nben Ã¼gyel rÃ¡, hogy kettesben tÃ¶lthessÃ©k ezt a hellyel-kÃ¶zzel kÃ©t Ã©s fÃ©l napot. BÃ¡r Å‘t nem szokta zavarni a tÃ¡rsasÃ¡g â€“ Ã¡ltalÃ¡ban sÃ¡rkÃ¡nyok lÃ³gnak itt. FelhÅ‘ugrÃ³ meg amÃºgy is olyan, mintha az anyai nagybÃ¡tyja lenne, legalÃ¡bbis ilyesmi Ã©rzÃ©s lehet, ha van az embernek ilyenje â€“ apai rÃ©szrÅ‘l ezt a szerepet BÃ©lhangos tÃ¶lti be, Apa legjobb barÃ¡tja Ã©s a szomszÃ©djuk amiÃ³ta vilÃ¡g a vilÃ¡g. BÃ©lhangos egyszerÅ± autÃ³szerelÅ‘, ami kicsit furcsa lehet, elvÃ©gre Apa a POLGÃ•RMESTER, csupa nagy betÅ±vel, de ez Å‘ket sosem zavarta. FelhÅ‘ugrÃ³ meg sÃ¡rkÃ¡ny, egy titokzatos nÃ©gyszÃ¡rnyÃº viharszelÅ‘, de ez Å‘t nem zavarja (ApÃ¡t biztosan zavarnÃ¡, ha megemlÃ-tenÃ© neki, de sosem beszÃ©lnek ilyen dolgokrÃ³l). AmÃºgy is, attÃ³l, hogy sÃ¡rkÃ¡ny, mÃ©g jÃ³ arc Ã©s a maga kissÃ© nyers stÃ-lusÃ¡val kedvesebb, mint sok ember, akiket ismer.
>LehajÃ-tja a hÃ¡tizsÃ¡kjÃ¡t, kinyitja az ablakot, hogy szellÅ‘zzÃ¶n egy kicsit a szoba, mÃ-g visszajÃ¶n, aztÃ¡n elindul a konyhÃ¡ba. A kis asztalt hÃ¡rman Ã¼lik kÃ¶rbe: Anya a kÃ¼lsÅ‘ vÃ©gÃ©n, FelhÅ‘ugrÃ³

a hosszabb oldalÃ¡nÃ¡l, Ã©s a belsÅ‘ sarokban egy fiÃº, talÃ¡n vele egyidÅ‘s, talÃ¡n csak egy-kÃ©t Ã©vvel idÅ‘sebb. RÃ¶vid fekete hajjal, zÃ¶ldarany szemekkel, vilÃ¡gos, hibÃ¡tlan bÅ‘rrel, Ã©s talpig feketÃ©ben. ElsÅ‘ pillantÃ¡sra lÃ¡tszik, hogy nem ember, mindkÃ©t lÃ¡bÃ¡t felhÃºzva Ã¼l a szÃ©ken â€“ ennyire mÃ©g Å‘ sem tudja Ã¶sszehÃºzni magÃ¡t.
- _Sziasztok* _â€“ kÃ¶szÃ¶n Ãºgy egy pillanatnyi kÃ©sÃ©ssel, mÃ©g mindig a fiÃºt mÃ©regetve. Az egy kissÃ© fÃ©lrebiccenti a fejÃ©t.
>- Ã–rÃ¼lÃ¶k â€“ szÃ³l FelhÅ‘ugrÃ³, mire rÃ¡pillant. â€“ _Hogy vagy?
>- JÃ³l, kÃ¶szi â€“ feleli. â€“ _Ã‰s te? â€“ _A sÃ¡rkÃ¡ny nem vÃ¡laszol, az udvariaskodÃ¡s nem az erÅ‘ssÃ©ge.
>- Å• itt Ã•lmodozÃ³** â€“ int a barÃ¡tja felÃ©, Ã•lmodozÃ³ elmosolyodik kissÃ©.
>- HelÃ³, Hablaty vagyok â€“ mondja, s megvÃ¡rja, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© nyÃºjtsa a kezÃ©t, mert tudja, hogy nem mindegyikÃ¼k ismeri a kÃ©zfogÃ¡s gesztusÃ¡t. Ã•lmodozÃ³ ismeri, kezet fognak. A bÅ‘re forrÃ³, mint minden sÃ¡rkÃ¡nyÃ©, a fogÃ¡sa viszont meglepÅ‘en kÃ¶nnyÅ± Ã©s gyenge.
>- Ã–rÃ¼lÃ¶k â€“ visszhangozza hasonlÃ³ hangsÃºllyal, mint FelhÅ‘ugrÃ³.
>- Ã‰n is. Van mÃ©g kÃ¡vÃ©? â€“ fordul AnyÃ¡hoz, akinek a szemei bÃ¼szkesÃ©get sugÃ¡roznak. (Szerinte nem nagy dolog udvariasan bemutatkozni sÃ¡rkÃ¡nyul, de azÃ©rt jÃ³l esik a pillantÃ¡sa.)
>- MelegÃ-tsd meg.
- Remek â€“ biccent, Ã©s tÃ¶lt magÃ¡nak az Alphonse Mucha nÃ©gy Ã©vszakjÃ¡t viselÅ‘ bÃ¶grÃ©jÃ©be, majd bedobja a mikrÃ³ba. â€“ _Meddig maradtok? _â€“ fordul FelhÅ‘ugrÃ³ felÃ©. â€“ _Csak mert semmi olyat nem hoztam, amit ti szeretnÃ©tek. _â€“ Valka szemei felragyognak.
>- RendelÃ¼nk valamit â€“ jelenti ki lelkesen.
>Na igen, az is van, hogy Å‘k ketten nem igazÃ¡n esznek hÃºst; halat meg tojÃ¡st, tejtermÃ©ket igen, de minden egyÃ©bre nemet mondanak. A sÃ¡rkÃ¡nyok viszont ragadozÃ³k, a fellÃ©pÅ‘ patthelyzetet valamivel orvosolniuk kell. Amint megbeszÃ©lik a menÃ¼t, Å‘ igyekszik feltÅ±nÃ©smentesen eltÅ±nni a szobÃ¡jÃ¡ban, Ãºgyis biztosan valami olyasmirÅ‘l van szÃ³, amit Å‘ nem Ã©rt, Ã©s nem is igazÃ¡n akar belefolyni a dologba. LegalÃ¡bb lesz ideje leckÃ©t Ã-rni.<p>

Zavartan fÃ©szkelÅ‘dik a szÃ©ken. Ez a fiÃº... Ã©rdekes. Nem mintha eddig olyan sok emberrel beszÃ©lt volna, de Å‘ Ãºgy viselkedett, mintha a legtermÃ©szetesebb dolog lenne, hogy egy emberfÃ©szekben sÃ¡rkÃ¡nyokkal talÃ¡lkozik. MÃ©g a nyelvÃ¼kÃ¶n is Ã©rt. Persze, Valka fiÃ³kÃ¡ja, de akkor is, ez nem lenne kÃ¶telezÅ‘ szÃ¡mÃ¡ra, Ã©s mÃ©gis. Valahogy biztos benne, hogy tudnÃ¡nak beszÃ©lgetni egymÃ¡ssal. Ã‰s persze, mÃ¡r az elejÃ©tÅ‘l nagyon unja a mÃ¡sik kettÅ‘ beszÃ©lgetÃ©sÃ©t, FelhÅ‘ugrÃ³ persze Ãºgy csÃ¼ng Valka szavain, mintha ugyanolyan lÃ¡nglelkÅ± lenne, mint Å‘k. Semmi baj nincs ValkÃ¡val, de ha egyÃ¼tt vannak, Ãºgy viselkednek, mintha az egÃ©sz vilÃ¡gon csak Å‘k lennÃ©nek, Ã©s Å‘ addig halÃ¡lra unja magÃ¡t. Azt gondolta, hogy csinÃ¡lnak valami Ã©rdekeset, amikor elindultak, aztÃ¡n persze itt kÃ¶tÃ¶ttek ki, Ã©s mÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta csak itt kuksol Ã©s nincs Ã©rtelme az egÃ©sznek.
>Felpattan, mire mind a ketten rÃ¡nÃ©znek. RÃ¡vigyorog FelhÅ‘ugrÃ³ra csak a miheztartÃ¡s vÃ©gett, aztÃ¡n rÃ¡pillant ValkÃ¡ra Ã©s megkÃ©rdezi:
- BeszÃ©lgethetek a fiÃ³kÃ¡ddal? â€“ A nÅ‘ egy pillanatra meglepett, majd elgondolkodik, vÃ©gÃ¼l kedvesen rÃ¡mosolyog.
>- Persze â€“ hagyja rÃ¡, Ã©s Å‘ mÃ¡r ott sincs. BÃ¡rmire hajlandÃ³ lenne, de odakint mÃ©g csak szÃ¼rkÃ¼l, Ã©s csak teljes sÃ¶tÃ©tben

repÃ¼lhetnek szabadon, miutÃ¡n az Ã³ra elÃ¼ti a kilencet, aminek szintÃ©n nincs Ã©rtelme, de a szabÃ¡ly az szabÃ¡ly, bÃ¡rmilyen ostoba is. Addig el kell valamivel foglalnia magÃ¡t.
Tudja, hogy az embereknek van olyan szokÃ¡sa, hogy illik kopogni, mielÅ‘tt belÃ©psz valahovÃ¡. SzÃ³val kopog azon az ajtÃ³n, ahonnan Ã©rzi a fiÃº illatÃ¡t, emberszag, szÃ©n, utcai fÃ¼st Ã©s egy csomÃ³ minden, aminek nem ismeri a nevÃ©t. Nem Ã©rkezik vÃ¡lasz, ezÃ©rt benyit, Hablaty az Ã¡gyon Ã¼l, Ã¶lÃ©ben egy nagy fÃ¼zet, a fejÃ©n valami, amibÅ‘l halk zÃºgÃ¡s Ã¡rad, Ã©s hirtelen nÃ©z fel, hogy lehetnek valakinek ennyire zÃ¶ld szemei? Lekapja a fejÃ©rÅ‘l a _valamit, _a zÃºgÃ¡s hangokkÃ¡ Ã¡ll Ã¶ssze, szÃ³val zenÃ©t hallgat.
>- Kopogtam â€“ mondja, mire egy mÃ¡sodpercig Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©z rÃ¡ majd bÃ³lint.
- Mi... miben... izÃ©, mit szeretnÃ©l? â€“ kÃ©rdezi kissÃ© habogva, a szavakat kapkodva, amin muszÃ¡j elmosolyodnia.
>- Ezek ott kint halÃ¡l unalmasak tudnak lenni. Gondoltam, megnÃ©zem, mit csinÃ¡lsz â€“ mondja becsukva az ajtÃ³t, Ã©s a szabad gurulÃ³s szÃ©kre Ã¼l, fordÃ-tva. Annyira jÃ³, hogy nem csak gurul, de forog is. Az emberisÃ©gnek azÃ©rt vannak talÃ¡lmÃ¡nyai.
>- Eh... hÃ¡t Ã©n... csak rajzoltam.
- Azt nÃ©zni kell, ugye? â€“ kÃ©rdi ahogy a tÃ¡mlÃ¡nak szorÃ-tja az egyik tÃ©rdÃ©t. Az embertest valahogy _akarja, _hogy minÃ©l kisebbre hÃºzza Ã¶ssze magÃ¡t. Mintha nem lenne Ã-gy is sokkal kisebb.
>Hablaty zavartan bÃ³lint. ValÃ³szÃ-nÅ±leg vÃ¡ratlanul Ã©rte, hogy idejÃ¶tt hozzÃ¡.
- MegnÃ©zhetem? â€“ Egy pillanatra Ãºgy tÅ±nik, nem fogja megengedni, azutÃ¡n mÃ©gis Ã¡tnyÃºjtja a fÃ¼zetet. Belelapoz, a legtÃ¶bbje a szÃ¼rke sok-sok Ã¡rnyalata, Ã©s grafit- meg szÃ©nszagÃº mind, kÃ©t oldalnak van kellemetlen csÃ-pÅ‘s szaga, de azok valahogy mÃ¡shogy is nÃ©znek ki. VÃ¡zlatok mindenfÃ©le dologrÃ³l, egy pohÃ¡r, egy bÃ¶gre, kÃ©t alma meg egy narancs, egy szÃ©k, egy ember arca, egy hosszÃº hajÃº lÃ¡ny arca, aztÃ¡n csak vonalak, amiket nem tud kivenni, Ã©s zavartan rÃ¡ncolja a homlokÃ¡t felettÃ¼k.
>- AnatÃ³mia â€“ szÃ³lal meg Hablaty. â€“ Csak mÃ¡soltam Å‘ket. â€“ Ahogy felÃ© fordul, idegesnek tÅ±nik, van egy rezzenÃ©s a szemeiben Ã©s az illatÃ¡ban. â€“ Visszakaphatom? â€“ nyÃºjtja felÃ© a kezÃ©t Ã©s Å‘ kÃ©szsÃ©ggel visszaadja a fÃ¼zetet. Becsukja Ã©s a tetejÃ©re dobja a ceruzÃ¡jÃ¡t, az Ã¡gy mellett Ã¡llÃ³ kis szekrÃ©nyre teszi Å‘ket, tÅ‘le tÃ¡vol. TalÃ¡n fÃ©lti a fÃ¼zetet. Biztosan sokat dolgozott vele.
- Ã–gyes vagy â€“ mondja sutÃ¡n, mire megrezdÃ¼l egy mosoly a szÃ¡ja sarkÃ¡ban.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.
Ã‰s Ã¼lnek csendben, egyikÃ¼k a szÃ©kre, a mÃ¡sikuk az Ã¡gyra kucorodva.
>MÃ©g csak fÃ©l hÃ©t.
- Uhm... Ha... Ã°-Ã°gysincs semmi dolgod... izÃ©... nem maradnÃ¡l Ã--Ã-gy egy kicsit? KÃ©ne leckÃ©nek egy portrÃ©. â€“ Hablaty zavartabban nem is nÃ©zhetne rÃ¡, Ã©s ettÅ‘l a nÃ©zÃ©stÅ‘l mocorogni tÃ¡mad kedve.
>- Hogy maradjak?
- HÃ¡t... Ã-gy. Ã–lve. NÃ©zhetsz ki az ablakon. â€“ Persze, hogy nem Ã©rdekeli az ablak tÃ¶bbÃ©. AmÃºgy is csak a szomszÃ©d hÃ¡zak hasonlÃ³an vilÃ¡gÃ-tÃ³ ablaksorai lÃ¡tszÃ³dnak, semmi Ã©rdekes. FÅ‘leg nem, hogy az emberekkel ellentÃ©tben Å‘ Ã¡tlÃ¡t a visszatÃ¼krÃ¶zÅ‘dÅ‘ Ã¼vegfelÃ¼leteken. (Ã•lmodozÃ³ ezt persze nem veszi Ã©szre magÃ¡n, nincs viszonyÃ-tÃ¡si alapja.)
>- De miÃ©rt?
>- Ã–hm. â€“ Hablaty megvakarja a tarkÃ³jÃ¡t. Ã•lmodozÃ³ Ã©rdeklÅ‘dve vÃ¡rja a vÃ¡laszt. â€“ SzÃ³val-szÃ³val a-az a leckÃ©m, hogy lerajzoljak valakit. Ã‰s-Ã©s szerintem mÃ¡r a tanÃ¡rom is unja, hogy mindig anyÃ¡t viszem. SzÃ³valizÃ©, lerajzolhatlak, ha mÃ¡r nincs mÃ¡s dolgod?
- Persze â€“ hagyja rÃ¡. Nem tÅ±nik nehÃ©znek pÃ¡r percig nyugton Ã¼lni. ElvÃ©gre Ã³rÃ¡k Ã³ta ezt csinÃ¡lja, odakint a konyhÃ¡ban. Csak ott Ã©ppen nem figyelt rÃ¡ senki, itt meg Hablaty

sÅ±rÅ±n pillant fel rÃ¡, ahogy a lapra sem nÃ©zve rajzol, Ã©s rajzol, Ã©s rajzol Ã©s a ceruza siklik a papÃ-ron, minden mozdulatnak kicsit mÃ¡s hangja van, meg tudnÃ¡ mondani, hogy a ceruza hegye mikor Ã©les Ã©s mikor lapos, amikor a papÃ-rhoz Ã©r, egy idÅ‘ utÃ¡n megprÃ³bÃ¡l a mozdulatokban valami ritmust talÃ¡lni, valami lÃ¼ktetÃ©st, de semmi, ez nem olyasvalami, ami szabÃ¡lyos lenne, ez mÅ±vÃ©szet, amihez Å‘ soha nem fog Ã©rteni. MÃ©gis a ceruza hangjaira koncentrÃ¡l, Ã©s valahogy elandalodik tÅ‘le. Ã‰rzi a grafitpor Ã©s a fa illatÃ¡t, a radÃ-r kellemetlen gumiszagÃ¡t, a papÃ-rnak hasznÃ¡lt-szaga van, Ã©s ez valahogy mind ott van a fiÃºban is, aki Ãºgy rajzol, hogy kÃ¶zben valÃ³jÃ¡ban Å‘t Ã©szre sem veszi. HiÃ¡ba nÃ©z a szemeibe, a pillantÃ¡suk nem talÃ¡lkozik, Ã©s hirtelen mozdulattal elÅ‘re hajol, kihalÃ¡sz valamit a hÃ¡tizsÃ¡kjÃ¡bÃ³l, kiderÃ¼l: mÃ©g tÃ¶bb ceruza van benne, csak ezek szÃ-nesek, lapoz egyet a fÃ¼zetben Ã©s szÃ-neket kever a papÃ-rra, Ã©s Å‘ mozdulatlanul Ã¼l tovÃ¡bb a szÃ©ken, Ã©s nem tudja eldÃ¶nteni, mi is tÃ¶rtÃ©nik pontosan.
>PrÃ³bÃ¡lja a fiÃºt hallgatni: a szÃ-vverÃ©se Ã©s a lÃ©gzÃ©se nyugodt, csak fÃ©szkelÅ‘dik nÃ©ha, amit mintha Å‘ maga Ã©szre sem venne. AztÃ¡n megrezzen a telefonja az Ã¡gyon, Hablaty is belerezzen Ã©s felkapja, rÃ¡nÃ©z a kijelzÅ‘re, vet rÃ¡ egy olyan pillantÃ¡st, amit nem tud hovÃ¡ tenni.
- Ne haragudj â€“ mondja, mielÅ‘tt fogadnÃ¡ a hÃ-vÃ¡st. NyilvÃ¡n meg sem fordul a fejÃ©ben, hogy Ã©rthet abbÃ³l bÃ¡rmit, ami elhangzik. â€“ _Szia, Astrid! Mi a helyzet?_ â€“ Hallgat, a vonal tÃºlsÃ³ vÃ©gÃ©n lÃ¡ny hang beszÃ©l hozzÃ¡, de nem egÃ©szen Ã©rti, mirÅ‘l van szÃ³. _â€“ HÃ¡t, Ã©n a hÃ©tvÃ©gÃ©n anyÃ¡nÃ¡l vagyok... De amÃºgy miÃ©rt is ne, ha nincs mÃ¡s programom... MegkÃ©rdem _â€“ ezzel felugrik, kisiet a szobÃ¡bÃ³l, mÃ©g csak rÃ¡ sem pillantva.
>FÃ©l fÃ¼llel hallgatÃ³zik, mÃ©g akkor is tisztÃ¡n Ã©rtene minden szÃ³t, ha csukott ajtÃ³n keresztÃ¼l kellene, de az ajtÃ³ nyitva marad. KÃ¶zben felkel a szÃ©kbÅ‘l Ã©s odaoson a vÃ¡zlatfÃ¼zethez, a mostani oldalon tÃ©nyleg szÃ-nek vannak, amikbÅ‘l ki tud venni egy hasonlÃ³ formÃ¡t az emberi alakjÃ¡hoz. A fekete haj bizonyÃ¡ra hozzÃ¡ tartozik, ahogyan az a zÃ¶ldes-sÃ¡rgÃ¡s szempÃ¡r is. Lapoz egyet, a lecke egÃ©szen mÃ¡s, sokkal precÃ-zebb, pedig ez vÃ©gig grafitos, nem kellene ennyivel jobbnak lennie, Ã©s mÃ©gis, valami egÃ©szen elkÃ©pesztÅ‘, szinte vÃ¡rja, hogy a rajz megmozduljon. Biztosan sokan megdicsÃ©rik amiÃ©rt ilyen Ã¼gyes. Ã‰s a beszÃ©lgetÃ©s odakintrÅ‘l:
>- Anya, nem baj ha holnap dÃ©lutÃ¡n-este elmegyek moziba a srÃ¡cokkal? Hozok majd valami vacsorÃ¡t â€“ hadarja egy szuszra. Valka persze nem bÃ¡nja a dolgot, nem is nagyon tudna elkÃ©pzelni olyasmit, amit bÃ¡nna. Persze, nem ismeri annyira. Hablaty lelkesen jelenti a telefonba, hogy rÃ¡Ã©r megbeszÃ©lnek egy idÅ‘pontot meg egy helyet, aztÃ¡n az a zÃºgÃ¡s megszÅ±nik. Helyette FelhÅ‘ugrÃ³ hangja.

>- Mit csinÃ¡ltok?
- Ã•lmodozÃ³ segÃ-t nekem a leckÃ©mben â€“ vÃ¡laszolja tÃ¶kÃ©letesen nyugodtan.
>- TÃ©nyleg? Kedves tÅ‘le â€“ ez Valka hangja.
- Jamm. SzÃ³val beszÃ©lgessetek csak â€“ hadarja, Ã©s vissza is siet a szobÃ¡ba, becsukja az ajtÃ³t Ã©s nekitÃ¡maszkodik. Valami zavarfÃ©le van az arcÃ¡n Ã©s a szÃ-ve is hevesebben ver. AztÃ¡n elmosolyodik, Ã©s abbahagyja, amint megpillantja, hogy Å‘ a fÃ¼zetet lesi. â€“ Uhm, kÃ©rlek, ne nyÃºlj hozzÃ¡ â€“ szÃ³lal meg.
>- MiÃ©rt? Nem akarom elrontani.
- Mert lehet, hogy nem csak a tanÃ¡romnak fogom megmutatni â€“ mondja, Ã©s eltartva magÃ¡tÃ³l rÃ¡hunyorog a grafikÃ¡ra. â€“ Nem is rossz â€“ mormogja maga elÃ©, megint elÅ‘vesz valamit a hÃ¡tizsÃ¡kjÃ¡bÃ³l, Ã©s a fÃ¼zettel meg azzal a holmival egyÃ¼tt az ablakhoz lÃ©p, kitÃ¡rja azt. A novemberi szÃ©l besÃ¶pÃ¶r a szobÃ¡ba egy mÃ¡sodperc alatt, de Hablatyot nem

zavarja, csak feltÅ±ri a pulÃ³vere ujjait Ã©s csÃ-pÅ‘s szagÃº valamit fÃºj a papÃ-rra. Ennek a szagÃ¡t Ã©rezte mÃ¡sik lapokon is, most sokkal rosszabb, odasÃ©tÃ¡l az ablakhoz, hogy mÃ©ly levegÅ‘t vegyen. â€“ SzÃ³val, honnan ismered FelhÅ‘ugrÃ³t? Eddig sosem voltÃ¡l vele, mikor jÃ¶tt, ugye?
>- Mi most... egy fÃ©szken osztozunk â€“ vÃ¡laszolja. Na persze, nem pont Ã-gy van, de nem kell bÃ¡rki orrÃ¡ra kÃ¶tni ezt a dolgot. â€“ Befogadott egy ideje. A hideg kÃ¶zeledtÃ©vel nincs sok kedvem vÃ¡ndorolni egyik helyrÅ‘l a mÃ¡sikra.
- Ez jÃ³l hangzik â€“ jegyzi meg. â€“ MÃ¡rmint a vÃ¡ndorlÃ¡s. Messzire van innen az otthonod?
>- Nekem nincs olyanom â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t lazÃ¡n. â€“ AzÃ©rt vÃ¡ndorlok.
- Ã‰s tavasszal tovÃ¡bbmÃ©sz?
>- Valahogy Ãºgy. Majd kÃ©sÅ‘bb visszajÃ¶vÃ¶k.
- Mint a madarak â€“ biccent, mintha Ã©rtenÃ©. KinÃ©z az ablakon, Ã©s mÃ©lyet sÃ³hajt, majd meglengeti egy kicsit a fÃ¼zetet, hÃ¡tha mÃºlik a kellemetlen, csÃ-pÅ‘s szag, Ã©s vÃ©gÃ¼l visszacsukja az ablakot. â€“ AzÃ©rt jÃ³ lehet. Sok mindent lÃ¡tni. â€“ HalovÃ¡nyan mosolyog. â€“ KÃ¶sz a segÃ-tsÃ©get.
>- Nem nagyon csinÃ¡ltam semmit.
- Majd megÃ¼zenem, ha mÃ©gis sokat Ã©r.
>Nem egÃ©szen Ã©rti de rÃ¡bÃ³lint.
Hamarosan megÃ©rkezik a vacsorÃ¡juk, Ã©s a nappaliban esznek, hogy elfÃ©rjenek, Ã©s lassan vÃ©gre kilenc Ã³ra, amikor mÃ¡r repÃ¼lhetnek, Ã©s vÃ©gre nem kell Ã¼csÃ¶rÃ¶gnie, mÃ©g ha most nem is olyan rossz, hiszen itt van Hablaty. De a repÃ¼lÃ©st mÃ©gsem adja vissza semmi.
>Valka fÃ©szkÃ©hez tartozik egy erkÃ©ly, ahonnan kÃ¶nnyen felszÃ¡llhatnak, Ã©s Ã•lmodozÃ³ elfelejt kÃ¶szÃ¶nni, mikor indulnak, de ez mÃ¡r csak sokkal kÃ©sÅ‘bb jut eszÃ©be, amikor mÃ¡r a fÃ©szeknÃ©l szÃ¡llnak le. Szerinte az emberek nem olyan rosszak, elvÃ©gre ha egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã¼gyes, akkor kÃ¶nnyen elvegyÃ¼lhet kÃ¶ztÃ¼k, Å‘ is kÃ©pes rÃ¡. Ã‰s hasonlÃ³ fÃ©szkekben laknak, mint az emberek, Ã©s vannak kijelÃ¶lt helyek, ahol vadÃ¡szhatnak, ha cserÃ©be nem fÃºjnak tÃ¼zet senkire. Ennyire egyszerÅ±. Na persze, ez nem vÃ¡ltoztat a tÃ©nyen, hogy FelhÅ‘ugrÃ³ fÃ©szkÃ©nek rÃ©gisÃ©g szaga van, Ã©s egyikÃ¼knek sincs fogalma rÃ³la, mikor volt kitakarÃ-tva utoljÃ¡ra. A takarÃ-tÃ¡s olyan emberdolog, de az biztos, hogy az a kupac csont mÃ¡r azÃ³ta ott van az egyik sarokban, miÃ³ta ide jÃ¡r, aminek tÃ¶bb tele is megvan mÃ¡r.
FelhÅ‘ugrÃ³ Ã¶sszehÃºzza magÃ¡t emberrÃ© Ã©s elindul lefekÃ¼dni. Nem szÃ³l egy szÃ³t sem, Ã•lmodozÃ³ ismeri ezt: valami baja van. Nem mindig van tÃ¼relme hozzÃ¡, ez egy ilyen nap. A sÃ¡rkÃ¡nyok amÃºgy sem a tÃ¼relmÃ¼krÅ‘l hÃ-resek.
>- SzÃ³val, mi bajod? â€“ fekszik rÃ¡ keresztben az Ã¡gyban, miutÃ¡n elhelyezkedik.
- Hagyj aludni â€“ mordul vissza.
>- Unalmas vagy â€“ kÃ¶zli vele. Ã•ltalÃ¡ban erre mond valamit. Most csend van. â€“ Ugyan mÃ¡r! â€“ nÃ³gatja megrÃ¡zva a vÃ¡llÃ¡t. â€“ Most mit tettem? JÃ³l viselkedtem, nem? JÃ³, rendben, nem kÃ¶szÃ¶ntem el, de nem is Ã©rtem, mire jÃ³ ez a kÃ¶szÃ¶ngetÃ©s, szÃ³val ezÃ©rt nem haragudhatsz rÃ¡m! Ã‰s...
- Hagyd bÃ©kÃ©n Valka fiÃ³kÃ¡jÃ¡t.

>- Semmit nem csinÃ¡ltam vele.
>- SzerencsÃ©d.
- Ã“! Ã“! Erre van egy szavuk az embereknek! Mi is, mi is...? Ã–hm... fÃ©ltÃ©kenysÃ©g! Te fÃ©ltÃ©keny vagy Valka fiÃ³kÃ¡jÃ¡ra!
>- NevetsÃ©ges gondolataid vannak â€“ jelenti ki, mire felnevet.
- Ha Ã-gy viselkedsz, nem tudok mÃ¡sra gondolni â€“ vÃ¡g vissza. â€“ SzÃ³val?
>- Csak hagyd bÃ©kÃ©n.
- Lehet, hogy emberfiÃ³ka, de nagyon szÃ©pek a szemei, tudod? Ã‰s mÅ±vÃ©sz, azt hiszem. Rajzol. De nÃ©hÃ¡ny rajzÃ¡t elrontja valami rossz szagÃºval. Ezt nem mondtam

neki. â€“ FelhÅ‘ugrÃ³ vÃ©gre felnevet, Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra hengeredik, Å‘ megtÃ¡maszkodik a mellkasÃ¡n. A mÃ¡sik odanyÃºjtja a kezÃ©t Ã©s beletÃºr a hajÃ¡ba, ezt szereti, lelkesen feldorombol.
>Vannak elÅ‘nyei az embertestnek, ha mÃ¡r a sÃ¡rkÃ¡nylÃ©tnek vannak olyan hÃ¡trÃ¡nyai, mint hogy fogalmad sincs, hogy a fajtÃ¡dbÃ³l van-e mÃ©g valahol a vilÃ¡gban, vagy teljesen egyedÃ¼l vagy. Ez a dolog hozta Å‘ket Ã¶ssze. SzÃ³val az elÅ‘nyÃ¶k. Mindketten szeretik kihasznÃ¡lni Å‘ket. Ã‰s akkor mÃ¡r miÃ©rt ne tennÃ©k egyÃ¼tt, egymÃ¡ssal.<p>

A fejezetcÃ-m: John Donne â€“ Song: Go and catch a falling star c. versÃ©bÅ‘l; EÃ¶rsi IstvÃ¡n fordÃ-tÃ¡sÃ¡ban 'SÃºgd meg hol a tÅ±nt napok'

*A dÅ‘lttel szedett sorok Hablaty szemszÃ¶gÃ©ben sÃ¡rkÃ¡nyul vannak (a kÃ¶nyvekben [Cressida Cowell â€“ Ã•gy neveld a sÃ¡rkÃ¡nyodat â€“ Ã-rta Harmadik HarÃ¡kolÃ³ Harald] a sÃ¡rkÃ¡nyoknak van kÃ¼lÃ¶n nyelve, amin Hablaty Ã©rt (bÃ¡r meg van neki tiltva), ezÃ©rt tud Fogatlannal beszÃ©lgetni ((bÃ¡r ne tennÃ©))); Ã•lmodozÃ³ szemszÃ¶gÃ©ben pedig embernyelven, ami mindaddig izlandi, mÃ-g nem utalok, hogy esetleg mÃ¡s lenne. (Hablaty mÃ©g a kÃ¶nyvekben is nyelvzseni, mÃ©r ne lenne itt is.)
>**Fogatlan neve a kÃ¶nyvekben Fogatlan Ã•lmodozÃ³ [Toothless Daydream], ami a fajtÃ¡jÃ¡ra utal Ã©s HalvÃ©r talÃ¡lta ki.<p>

2. Tell me please, why can't I?

/2. Tell me please, why can't I?

A horrorfilmet, amire beÃ¼lnek, TakonypÃ³c vÃ¡lasztotta, szÃ³val Hablaty ezer szÃ¡zalÃ©kig biztos benne, hogy egy mÃ¡sodpercig sem fog meglepetÃ©st okozni. HalvÃ©r Ã¼l mellette balrÃ³l Ã©s vÃ©gigvinnyogja az egÃ©szet, a jobb oldalt Astrid stoppolja le (amin kellemesen meglepÅ‘dik), mire TakonypÃ³c elmutogatja a pattogatott kukoricÃ¡s vÃ¶dÃ¶r felett, hogy ha bÃ¡rmi gyanÃºsat tesz, meghal (amin viszont nem lepÅ‘dik meg egy kicsit sem). SzÃ³val ha azt vesszÃ¼k, kellemesen kikapcsolÃ³dik mÃ¡sfÃ©l Ã³rÃ¡n Ã¡t, Ã©s utÃ¡na a banda mÃ©g beÃ¼l egy helyre kÃ¡vÃ©zni/teÃ¡zni/forrÃ³ csokizni/shake-et inni. BÅ‘ven sÃ¶tÃ©t van, Ã©s mÃ¡r majdnem kÃ©sÅ‘ is, amikor elindul AnyÃ¡hoz.

>A terv az, hogy beszalad egy gyorskajÃ¡ldÃ¡ba, rendel valami vega menÃ¼t elvitelre Ã©s mÃ¡r rohan is tovÃ¡bb, Anya valÃ³szÃ-nÅ±leg nem gondolta, hogy ilyen sokÃ¡ig ellesz, bÃ¡r talÃ¡n csak akkor aggÃ³dik, ha nincs megint vendÃ©ge. Gondolataiba mÃ©lyedve fordul rÃ¡ a kÃ¶zeli park egyik Ã¶svÃ©nyÃ©re, mÃ©g mindig a film jÃ¡r az eszÃ©ben, bÃ¡r a sajÃ¡t fantÃ¡ziÃ¡ja pont eleget ad ahhoz, hogy mÃ¡sokÃ©tÃ³l mÃ¡r ne ijedjen meg. Ã•gy amikor valami felkapja, nem is a rÃ©mÃ¼let az elsÅ‘, vagyis nem abban az Ã©rtelemben, amit mÃ¡sok hasznÃ¡lnÃ¡nak, hanem valami meglepettsÃ©gfÃ©le, hogy hirtelen talpa alatt fÃ¡k suhannak Ã©s hideg levegÅ‘ csap az arcÃ¡ba.
- TegyÃ©l le! â€“ kiabÃ¡l fel a sÃ¡rkÃ¡nynak. FÃ©szkelÅ‘dik, majd Ã©szbe kap, Ã©s sÃ¡rkÃ¡nynyelven folytatja: â€“ _Hallod?! TegyÃ©l le! Ezt nem csinÃ¡lhatod! â€“ _CsodÃ¡val hatÃ¡ros mÃ³don a sÃ¡rkÃ¡ny lassÃ-t, Ã©s kÃ¶nnyedÃ©n lehuppantja a park tÃºlsÃ³ felÃ©n egy kis szÃ¶kÅ‘kÃºt melletti tÃ©rre. Ã•gy is majdnem orra bukik, s az elrablÃ³ja mellette Ã©r fÃ¶ldet. â€“ _M-mit akarsz tÅ‘lem...?_ â€“ hÃ¡trÃ¡l pÃ¡r lÃ©pÃ©st, a sÃ¡rkÃ¡nyt pont megvilÃ¡gÃ-tjÃ¡k a tÃ©r lÃ¡mpÃ¡inak fÃ©nykÃ¶rei. Fekete szÃ-nÅ±, nÃ©gy lÃ¡bÃº, zÃ¶ldarany szemÅ±, meglepÅ‘en arÃ¡nyos alkatÃº, finom mozgÃ¡sÃº lÃ©ny. KÃ¶zelebb lÃ©pdel

hozzÃ¡, mintha mosolyogni prÃ³bÃ¡lna, egyetlen foga sem villan elÅ‘ a szÃ¡jÃ¡bÃ³l. â€“ _Ã•lmodozÃ³? Te vagy? â€“ _egy szempillantÃ¡s alatt veszi fel azt az emberi kÃ¼lsejÃ©t, amit tegnap megismert.
>- Honnan jÃ¶ttÃ©l rÃ¡? â€“ kÃ©rdezi vidÃ¡man.
>- Anya megmondta, hogy Ã©jfÃºria vagy. Nem lÃ¡tni belÅ‘led sokat manapsÃ¡g. A hangodrÃ³l ismertelek meg, amivel tÃ¡jÃ©kozÃ³dsz.
- EgÃ©sz sokat tudsz rÃ³lunk â€“ _jegyzi meg rÃ¡csodÃ¡lkozva.
>- Anya a sÃ¡rkÃ¡nyjogok Ã©lharcosa, nemigen lehet vele mÃ¡srÃ³l beszÃ©lgetni â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t. â€“ _Ezt akkor sem csinÃ¡lhatod tÃ¶bbet. MÃ©g nincs kilenc Ã³ra, Ã©s az apÃ¡m- _â€“ mÃ©g vÃ©gig sem mondja, megrezzen a zsebÃ©ben a telefonja. A vesztesek nyugalmÃ¡val Ã©s mÃ©ly sÃ³hajjal veszi fel. â€“ HelÃ³, apa. Nem ettek meg, nem raboltak el, nem tartanak fogva, Ã©s-
>- MÃ©gis mi a fene folyik ott, fiam?!
- Semmi â€“ vÃ¡gja rÃ¡.

>- Egy sÃ¡rkÃ¡ny elrabolt-
- Egy sÃ¡rkÃ¡ny azt hitte, jÃ³ buli, ha felkap Ã©s Ã¡trepÃ¼l velem a park mÃ¡sik vÃ©gÃ©re â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe. â€“ JÃ³l vagyok, apa.
>- Maradj, ahol vagy! BÃ©lhangos hazavisz.
- AnyÃ¡nÃ¡l alszom ma â€“ jelenti ki hÅ±vÃ¶sen.
>- Milyen sÃ¡rkÃ¡ny volt? Hogy nÃ©zett ki? TalÃ¡lkoztÃ¡l mÃ¡r vele korÃ¡bban is? â€“ Hablaty vesz egy nagyon-nagyon mÃ©ly levegÅ‘t, megmasszÃ-rozza az orrnyergÃ©t, ott, ahol mÃ¡skor a szemÃ¼veg pihen rajta. Tudja, hogy nem mondhatja meg az igazat. (Hogy Apa megint nem hallja meg, mÃ¡r nem is foglalkoztatja.)
- AnyÃ¡nÃ¡l talÃ¡lkoztam vele korÃ¡bban â€“ mondja lassan. â€“ EzÃ©rt tudom, hogy nem akart tÅ‘lem semmit. A neve... a neve Fogatlan, Ã©s nem tudom biztosra, milyen fajta, sÃ¶tÃ©tkÃ©k vagy sÃ¶tÃ©tzÃ¶ld, nem lÃ¡ttam pontosan, nincs bent a lencsÃ©m.
>- A mÃ¡sik alakja?
- Alacsony, aranyszemÅ±, Ã©s nem tud kÃ¶szÃ¶nni. â€“ Ã•lmodozÃ³ az â€žalacsony" tÃ¶kÃ©letes ellentÃ©te: mÃ©g az Å‘ szÃ¡znyolcvan* centijÃ©nÃ©l is magasabb, esÃ©lytelennek lÃ¡tja, hogy valaha beÃ©rje.
>- Ezek bÃ¡rmelyik sÃ¡rkÃ¡nyra illenÃ©nek â€“ jegyzi meg az apja, kissÃ© tÃ¼relmetlenÃ¼l.
- Ahogy az is bÃ¡rmelyik emberre rÃ¡illik, hogy fÃ¶ldig Ã©r a lÃ¡ba! â€“ vÃ¡g vissza Ã©lesen. Ã•lmodozÃ³ felnevet, majd a szÃ¡jÃ¡ra szorÃ-tja a kezÃ©t, mintha ott sem lenne, Å‘ vet rÃ¡ egy Ã©les pillantÃ¡st.
>- Hablaty...
- Azt Ã-gÃ©rted, nem figyeltetsz tÃ¶bbet! â€“ bukik ki belÅ‘le hirtelen. â€“ Azt Ã-gÃ©rted, ha jÃ³l viselem magam, nem csinÃ¡lod ezt! _Most _ki nem tartja a szavÃ¡t? â€“ MielÅ‘tt bÃ¡rmi vÃ¡laszt kaphatna, bontja a vonalat. MÃ©lyet sÃ³hajt, visszadobja a zsebÃ©be a telefont Ã©s elÅ‘halÃ¡ssza a kontaktlencsÃ©k aprÃ³cska mÅ±anyagdobozÃ¡t. Odaguggol az egyik padhoz, mÃ-g kiveszi a lencsÃ©ket, cseppet sem higiÃ©nikus, de nem foglalkozik vele, majd a tartÃ³ is visszakerÃ¼l a zsebÃ©be. â€“ _Menned kellene â€“ _jegyzi meg sÃ¡rkÃ¡nyul. â€“ _Ha meglÃ¡tnak tÃ©ged, elÃ©g hamar kiderÃ¼l, hogy hazudtam.
>- MiÃ©rt tetted? â€“ kÃ©rdi Ã•lmodozÃ³ odaguggolva mellÃ©.
>- Nem tudom â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t.
>- MiÃ©rt pont Fogatlan?
- VisszahÃºzhatÃ³ fogaid vannak, nem? _â€“ MÃ-g beszÃ©l, rÃ¡jÃ¶n, hogy erre nincsen idejÃ¼k. RÃ¡nÃ©z a sÃ¡rkÃ¡nyra Ã©s amilyen nyersen csak tud, rÃ¡mordul: â€“ _Ã‰s most menj el! TÃ©nyleg. _â€“ Ã•lmodozÃ³ egy pillanatig bosszÃºsnak tÅ±nik, aztÃ¡n felegyenesedik Ã©s szÃ³ nÃ©lkÃ¼l otthagyja Å‘t. Megint sÃ³hajt, ezÃºttal megkÃ¶nnyebbÃ¼lten. Ã‰s a kÃ¶zeli buszmegÃ¡llÃ³ padjÃ¡n Ã¼lve vÃ¡r, mÃ-g BÃ©lhangos be nem hajt elÃ©.
>- ApÃ¡d szerint elrabolt egy szabÃ¡lysÃ©rtÅ‘ sÃ¡rkÃ¡ny â€“ jelenti ki kÃ¶szÃ¶nÃ©s helyett.
- ApÃ¡m szerint egy sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©tezÃ©se is szabÃ¡lysÃ©rtÃ©s â€“ vÃ¡laszolja, ahogy beÃ¼l mellÃ©. â€“ AnyÃ¡hoz

megyÃ¼nk. MegbeszÃ©ltem.
>- TÃ©nyleg?
- KÃ©rdezd csak meg. â€“ BÃ©lhangos nem kÃ©rdezi meg. â€“ ApropÃ³, fogadjunk, hogy te tudtÃ¡l az Ã¡rnyÃ©komrÃ³l, Ã©s nem szÃ³ltÃ¡l.
>- Nem kÃ©rdezted.
- Mi az, hogy nem kÃ©rdeztem?! â€“ mordul fel. â€“ TÃ©nyleg mind ellenem vagytok?
>- ApÃ¡d csak szereti tudni, hogy semmi bajod.
- Majd szÃ³lok, ha bajom van!
>- AggÃ³dik Ã©rted.
- Az aggÃ³dÃ¡sÃ¡t kiÃ©lhetnÃ© abban, hogy egyszer az Ã©letben vÃ©gighallgatja, nem is, _csak_ _meghallja_ amit mondok neki... Mikor veszi mÃ¡r Ã©szre, hogy a vilÃ¡gon rajta kÃ-vÃ¼l senkit nem Ã©rdekel, hogy ki vagyok?
>- Majd ha szÃ¼lÅ‘ leszel, te is megÃ©rted â€“ bÃ¶lcselkedik a fÃ©rfi.
- HÃ¡t Ã©n tuti nem leszek szÃ¼lÅ‘ â€“ vÃ¡gja rÃ¡ hevesen. â€“ EsÃ©lytelen, hogy mÃ©g valakit be akarnÃ©k rÃ¡ntani a romokban heverÅ‘ csalÃ¡domba.
>- Te is tudod, hogy ez nem Ã-gy mÅ±kÃ¶dik.
- Ja, vehetnÃ©k pÃ©ldÃ¡t rÃ³lad. Nincs gyereked, Ã©s tÃ¶k jÃ³l elvagy. â€“ BÃ©lhangos felnevet.
>- Persze, Ã©s te minek szÃ¡mÃ-tasz?
- A srÃ¡c a szomszÃ©dbÃ³l, akinek a lÃ©tezÃ©sÃ©t nÃ©ha elfelejtik? Adjuk el a sztorit egy csatornÃ¡nak jÃ³ szitkom lenne belÅ‘le.
>- Ã•lmodozz csak. Mit akart tÅ‘led az a sÃ¡rkÃ¡ny?
- Semmit. Unatkozott.
>- Hablaty...
- Ez az igazsÃ¡g, akÃ¡r elhiszitek, akÃ¡r nem. EzÃ©rt mÃ©g nem fogom feljelenteni.
>- MÃ©g nincs kilenc.
- KeressÃ©tek meg, csak rajta â€“ morogja maga elÃ©. â€“ MiÃ©rt nem lehet egyszer bÃ©kÃ©n hagyni...
>- MegtÃ¶rtÃ©nt, Ã©s mind tudjuk, mi lett a vÃ©ge.
- Nekem kell ezzel egyÃ¼tt Ã©lni, nem neki.
>- Szerinted milyen Ã©rzÃ©s, ha szenvedni lÃ¡t?
- Teljesen rendben vagyok â€“ morogja. â€“ Ãšgyhogy itt ki is tehetsz. Innen csak kÃ©t hÃ¡ztÃ¶mb. â€“ BÃ©lhangos leÃ¡ll az Ãºt szÃ©lÃ©re. â€“ Ãœzenem apÃ¡nak, hogy csak hÃ©tfÅ‘n megyek haza. â€“ RÃ¡csapja az ajtÃ³t, Ã©s pontosan tudja, hogy BÃ©lhangos nem ezt Ã©rdemli de tÃºl fÃ¡radt Ã©s tÃºl ideges ahhoz, hogy elgondolkodjon ezen.
>Morogva baktat el a hÃ¡zig, aztÃ¡n mÃ©g kÃ©t emeletet lÃ©pcsÅ‘zik, mire rÃ¡jÃ¶n, hogy ezt nem kellene (sÅ‘t, nem is igazÃ¡n szabadna), addigra mÃ¡r szakad rÃ³la a vÃ-z Ã©s alig kap levegÅ‘t. AzelÅ‘tt sem volt egy kifejezett atlÃ©ta, de most hatvÃ¡nyozottan Ã©rzi a kÃ©t Ã©v testnevelÃ©s felmentÃ©st. A mÃ¡sodikon hÃ-vja a liftet Ã©s a maradÃ©k nyolc emeletet a falÃ¡nak dÅ‘lve teszi meg, a kedve nem jobb akkor sem, mikor rÃ¡jÃ¶n, hogy elfelejtett vacsorÃ¡t venni.
- Anya, megjÃ¶ttem â€“ motyogja maga elÃ© Ã©s a fogasra dobja a kabÃ¡tjÃ¡t.

>- Minden rendben? â€“ hallja Anya hangjÃ¡t, aki aggÃ³dÃ³ Ã©s mÃ¡r azelÅ‘tt kÃ©rdez, hogy megjelenne. â€“ ApÃ¡d felhÃ-vott.
- TÃ©ged is? Remek. â€“ Ekkor pillantja meg Valka mÃ¶gÃ¶tt Ã•lmodozÃ³t. â€“ _Te meg mit csinÃ¡lsz itt?_
>- Elmondta, mi tÃ¶rtÃ©nt â€“ vÃ¡laszol a sÃ¡rkÃ¡ny helyett a nÅ‘. Vet egy morcos pillantÃ¡st Ã•lmodozÃ³ra. Anya a vÃ¡llaira teszi a kezÃ©t, ahogy kÃ¶zelebb lÃ©p hozzÃ¡. â€“ Nagyon hÃ¡lÃ¡s vagyok, amiÃ©rt nem adtad fel.
- Mert persze, majd hagyom, hogy egy ilyen baromsÃ¡g miatt bÃ¡ntsÃ¡k â€“ morogja maga elÃ© vÃ¡llat vonva. â€“ Semmi Ã©rtelme. Apa csak tÃºlreagÃ¡lja a dolgokat. Most aztÃ¡n kereshetik a tÅ±t a szÃ©nakazalban. De azÃ©rt mondd meg neki, hogy ilyet nem csinÃ¡lhat â€“ pillant a sÃ¡rkÃ¡nyra, aki elvigyorodik. â€“ RÃ¡m nem hallgatott â€“ ezzel a szobÃ¡ja felÃ© veszi az irÃ¡nyt, felkapja a szemÃ¼vegÃ©t az asztalrÃ³l, hogy vÃ©gre Ãºjra rendesen lÃ¡sson. A maga rÃ©szÃ©rÅ‘l lezÃ¡rtnak tekinti a tÃ©mÃ¡t, mert csak

harmadjÃ¡ra is felidegesÃ-tenÃ© magÃ¡t a dolgon, amire Ãºgy Ã©rzi, semmi szÃ¼ksÃ©ge az eddigiek utÃ¡n.
>- Hablaty... â€“ Valka megkapaszkodik a kÃ¼szÃ¶bben, Å‘ felÃ© fordul. â€“ Csak szeretnÃ©m, ha tudnÃ¡d, hogy Ã©desapÃ¡d aggÃ³dik Ã©rted.
- Ha annyira aggÃ³dna, gyakrabban is megkÃ©rdezhetnÃ©, hogy mi van velem â€“ vÃ¡laszolja. â€“ Nem akarok errÅ‘l beszÃ©lni â€“ teszi hozzÃ¡.
>- Egyszer majd megÃ©rted...
- Ti Ã¶sszebeszÃ©ltek BÃ©lhangossal, vagy mi? â€“ mordul fel. â€“ Nem, nem fogom megÃ©rteni, nem is akarom, egyszerÅ±en csak nÃ©ha megtehetnÃ©, hogy nem hiszi azt, hogy megprÃ³bÃ¡lom megÃ¶lni magam, ha egy mÃ¡sodpercig nem figyel rÃ¡m valaki _helyette. _Annyira nagy kÃ©rÃ©s lenne, hogy ha mÃ¡r nem akar foglalkozni velem, csak hagyjon teljesen bÃ©kÃ©n?
>- Annyira sajnÃ¡lom...
- Ez nem a te hibÃ¡d, anya â€“ emlÃ©kezteti, Ã©s vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t. â€“ N-ne haragudj, nem akarok beszÃ©lgetni. â€“ Valka bÃ³lint Ã©s otthagyja, Å‘ becsukja az ajtÃ³t Ã©s fÃ¡radtan a szÃ©kÃ©re Ã¼l.
>LÃ¶kdÃ¶si magÃ¡t a szÃ©kkel, felcsapja a laptopja fedelÃ©t Ã©s keres egy oldalt a bedigitalizÃ¡lt anatÃ³miakÃ¶nyvben, amit mÃ©g nem mÃ¡solt Ã¡t egyik fÃ¼zetÃ©be sem, feldobja a fejhallgatÃ³t Ã©s rajzolni kezd, kÃ¶zben szÃ¡molja a napokat (kÃ©tszÃ¡zhetvenkilenc, ha a mait nem szÃ¡molja, kilenc Ã©s fÃ©l hÃ³nap, kÃ©tszÃ¡zhetvenkilenc nap, kilenc-Ã©s-fÃ©l-hÃ³nap, kÃ©tszÃ¡zhetvenkilenc-nap-Ã©s-kilenc-Ã©s-fÃ©l-hÃ³nap Ã©smÃ¡rvÃ©geisavilÃ¡gnak, kÃ©tszÃ¡zhetvenkilenc nap...) Ã©s az asztalra bukva elalszik.<p>

RÃ©mÃ¡lomra riad, az Ã¡gyÃ¡ban. FelnÃ©z Ã©s felÃ¼l, fogalma sincs, hogy kerÃ¼lt Ã¡gyba. Arra Ã¡ltalÃ¡ban emlÃ©kezni szokott, hogy lefekszik, bÃ¡rmennyire is fÃ©lig alszik kÃ¶zben. Ez most kiesett.

>- JÃ³l vagy? â€“ hallja a hangot, mire majdnem felkiÃ¡lt, mikor megpillantja a rÃ¡villanÃ³ zÃ¶ldarany tekintetet. Egy kÃ©z csÃ¶szik a szÃ¡jÃ¡ra, forrÃ³ Ã©rintÃ©s, mÃ©gis Ã³vatos. â€“ Sssh, Valka mÃ¡r alszik.
- Mi a... mi a fenÃ©t keresel te itt? â€“ suttogja mÃ©ly levegÅ‘ket vÃ©ve, hogy megnyugodjon.
>- Valka azt mondta, maradhatok â€“ vÃ¡laszolja halkan Ã•lmodozÃ³ az Ã¡gy szÃ©lÃ©re Ã¼lve. â€“ Csak bocsÃ¡natot akartam kÃ©rni. Nem akartam ennyi bajt okozni neked. SzÃ³val sajnÃ¡lom.
- Ã–Ã¶... rendben. HÃ©... miÃ³ta tudsz te izlandiul?
>- HÃ¡t... elÃ©g rÃ©g, ami azt illeti. â€“ MÃ©g a sÃ¶tÃ©t ellenÃ©re is lÃ¡tni vÃ©li a vigyorÃ¡t.
- Remek â€“ sÃ³hajtja.
>- De te meglepÅ‘en jÃ³l tudsz sÃ¡rkÃ¡nyul, Ãºgyhogy szÃ-vesen hallgattalak â€“ teszi hozzÃ¡.
- KÃ¶sz... kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ Valahogy jÃ³l esik egy sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l hallani dicsÃ©retet a tudÃ¡sÃ¡ra. â€“ Te raktÃ¡l Ã¡gyba?
>- Igen, mikor Ã©szrevettem, hogy elaludtÃ¡l.
- Ã‰szrevetted? â€“ kÃ©rdezi, ahogy felkÃ¡szÃ¡lÃ³dik Ã©s a szekrÃ©nyÃ©hez lÃ©p, hogy a nyitott ajtÃ³ takarÃ¡sÃ¡ban pizsamÃ¡ba bÃºjjon az utcai ruhÃ¡k helyett.
>- Az ajtÃ³ elÅ‘tt Ã¼ltem, azt vÃ¡rtam, hogy megnyugodj egy kicsit â€“ magyarÃ¡zza Ã•lmodozÃ³. â€“ A lÃ©gzÃ©sed Ã©s a szÃ-vverÃ©sed sok mindent elÃ¡rul. De aztÃ¡n elaludtÃ¡l, gondoltam, kÃ©nyelmesebb az Ã¡gyban.
- Ã‰s te addig...?
>- Ã€ltem melletted. ValÃ³jÃ¡ban nappal kÃ©ne aludnom, de Ã©n is elaludtam egy kicsit, aztÃ¡n feltÅ±nt, hogy rosszat Ã¡lmodsz, ezÃ©rt felkeltettelek.
- Oh... kÃ¶sz... â€“ Na jÃ³, ez hatÃ¡rozottan furcsa. Egy sÃ¡rkÃ¡ny... aki tÃ¶rÅ‘dik egy emberrel... Ã©s pont... _Å‘vele? _Micsoda ostobasÃ¡g ez? â€“ HÃ¡t â€“ szÃ³lal meg, miutÃ¡n visszaÃ¼l az Ã¡gyra â€“ idefÃ©rsz mellÃ©m, ha szeretnÃ©l mÃ©g aludni.

â€“ Nem mondja ki, hogy Å‘ valÃ³szÃ-nÅ±leg nem fog tudni tÃ¶bbet. Ã•lmodozÃ³ csendesen nevet egy kicsit Ã©s rÃ¡bÃ³lint.
>Hablaty odahÃºzÃ³dik Ã©s fordul a fal felÃ©, Ã¶sszehÃºzza magÃ¡t egÃ©szen kicsire (neki ez nem nehÃ©z), magÃ¡ra rÃ¡ntja a paplant Ã©s egyik karjÃ¡t a feje alÃ¡ hajtja. Konokul lehunyja a szemeit. Ã‰rzi, hogy Ã•lmodozÃ³ mellÃ© fekszik, aztÃ¡n csak az tÅ±nik fel, hogy Å‘ nem takarÃ³zik be, viszont a fejÃ©t a hÃ¡tÃ¡nak tÃ¡masztja. Megrezzen, de nem tiltakozik, igyekszik elmÃ©lyÃ-teni a lÃ©gzÃ©sÃ©t, de nem sikerÃ¼l, feladja, nem fontos, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny tudja-e, hogy Å‘ ilyen hajnalokon nem tud tÃ¶bbet aludni.
Amikor a karja mÃ¡r teljesen elzsibbad, megmozdul, hogy ki tudja nyÃºjtani, vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t, mocorog egy kicsit.
>- Nem tudsz aludni? â€“ kÃ©rdezi halkan Ã•lmodozÃ³.
- SajnÃ¡lom, csendben leszek â€“ Ã-gÃ©ri azonnal.
>- MiÃ©rt mondod ezt? â€“ tesz fel Ãºjabb kÃ©rdÃ©st.
- Mit?
>- Hogy sajnÃ¡lod? MiÃ©rt sajnÃ¡lod? Nem tettÃ©l semmi rosszat. â€“ Zavartan megfordul, a feje alÃ¡ gyÅ±ri a pÃ¡rnÃ¡jÃ¡t. Az ilyen dolgokat Å‘ Ã¶sztÃ¶nÃ¶sen mondja. Az egÃ©sz Ã©lete egy bocs-hogy-Ã©lek. (KÃ©tszÃ¡zhetvenkilenc nap Ã©s vÃ©ge.)
- Nem akartalak zavarni â€“ susogja vÃ©gÃ¼l.
>- Nem zavarsz â€“ feleli erre Ã•lmodozÃ³. SÃ³hajt egyet. â€“ AmÃºgy is, ez itt a te fÃ©szked. Ã‰n zavarlak?
- Nem. Nem, dehogy.
>- Akkor beszÃ©lgessÃ¼nk?
- Ha szeretnÃ©l â€“ megvonnÃ¡ a vÃ¡llÃ¡t, de erre fektÃ©ben nem kÃ©pes. RemÃ©li, hogy Ã•lmodozÃ³ tud olyan tÃ©mÃ¡t talÃ¡lni, amirÅ‘l sokat beszÃ©lhet, Ã©s neki nem nagyon kell hozzÃ¡szÃ³lnia, mÃ¡shogy a vele valÃ³ beszÃ©lgetÃ©s tizenhÃ©t Ã©vi tapasztalat alapjÃ¡n nem igazÃ¡n mÅ±kÃ¶dik.
>- Te mÅ±vÃ©sz vagy, igaz? â€“ A kÃ©rdÃ©s meglepi.
- Nem igazÃ¡n neveznÃ©m magam mÅ±vÃ©sznek â€“ mondja kis hallgatÃ¡s utÃ¡n. â€“ Nem kezdtem olyan rÃ©g rajzolni.
>- Akkor az leszel?
- Nem... nem tudom.
>- Most nem mondasz igazat â€“ jelenti ki teljes bizonyossÃ¡ggal a sÃ¡rkÃ¡ny.
- Ez... nem ilyen egyszerÅ±... Ã–hm... figyelj... â€“ mÃ©ly levegÅ‘t vesz. Fogalma sincs, miÃ©rt akarja ezt megmagyarÃ¡zni pont egy sÃ¡rkÃ¡nynak. (Egy sÃ¡rkÃ¡nynak, aki ha csak most, de kedves vele.) â€“ Tudod, mi az a titok?
>- Minek nÃ©zel te engem?
- Ne haragudj â€“ motyogja. â€“ Elmondok egy titkot, ha nem mondod el senkinek.
>- Persze-persze, hiszen azÃ©rt titok, igaz?
- Iigen. SzeretnÃ©k Ã©n is... Ãºtra kelni a nyÃ¡ron Ã©s elmenni innen olyan messzire, amennyire csak lehet. â€“ fÃ©ligazsÃ¡g, de attÃ³l tart, ha rÃ©szletesen mondanÃ¡ el, mire kÃ©szÃ¼l, azt Ã•lmodozÃ³ nem Ã©rtenÃ© egÃ©szen. Nem akarja belelovalni magÃ¡t abba, hogy van valaki, akivel beszÃ©lhet errÅ‘l. Lehet, hogy Ã•lmodozÃ³ reggel elmegy, Ã©s soha tÃ¶bbÃ© nem is lÃ¡tjÃ¡k egymÃ¡st.
>- Ez miÃ©rt titok?
- Mert megprÃ³bÃ¡lnÃ¡nak lebeszÃ©lni rÃ³la. Mert nem hagynÃ¡k, hogy megprÃ³bÃ¡ljam. Mert â€“ a plafonra mered, â€“ nem bÃ-znak bennem.
>- Ne lÃ©gy ilyen szomorÃº, mikor az Ã¡lmodrÃ³l beszÃ©lsz â€“ bÃ¶ki meg az orrÃ¡val a vÃ¡llÃ¡t, mire megrezzen. â€“ Merre akarsz indulni, hovÃ¡ akarsz eljutni?
- MÃ©g nem tudom. Tudod, tanulni szeretnÃ©k.

>- Oda mÃ©sz, ahol tanulhatsz, Ã©rtem â€“ bÃ³lint magÃ¡nak. â€“ Ã‰s ott boldog leszel?
- Nagyon remÃ©lem, hogy igen.
>- Akkor siess az indulÃ¡ssal â€“ suttogja neki a sÃ¡rkÃ¡ny. â€“ Sokkal jobb lenne, ha tÃ¶bbet mosolyognÃ¡l. Tudod, jÃ³l Ã¡ll.
Nem nagyon tud mit felelni erre, de Ã•lmodozÃ³ viszi tovÃ¡bb a beszÃ©lgetÃ©st, mert elkezd mesÃ©lni olyan helyekrÅ‘l, ahol mÃ¡r jÃ¡rt a vilÃ¡gban, Hablaty sÃ¡rkÃ¡nyszemmel kÃ©pzeli el amiket hall, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº mÃ©ly, halk, mormogÃ³ hangja egy idÅ‘ utÃ¡n Ãºjra

elÃ¡lmosÃ-tja, elalszik Ã©s Ã•lmodozÃ³ kÃ¶zelebb hÃºzza magÃ¡hoz, a mellkasÃ¡ra vonja a fejÃ©t, Ã©s Å‘ meg sem rezzen rÃ¡ â€“ olyan Ã©rzÃ©s lehetne, mintha valaki vigyÃ¡zna az Ã¡lmÃ¡ra, lÃ¡ncon tartanÃ¡ az elmÃ©jÃ©t, hogy a rÃ©mÃ¡lomkÃ©pek ne tÃ¡madhassanak rÃ¡. Soha ilyen nyugodtan nem aludt mÃ©g, miÃ³ta tudatosult benne, hogy a tÃ¶bbi embernek nem ezekkel a rÃ©mkÃ©pekkel telik az Ã©jszakÃ¡ja.

A fejezetcÃ-m: 'Mondd meg kÃ©rlek, Ã©n miÃ©rt nem tehetem?'; Alexander Rybak â€“ Europe's Skies c. dalÃ¡bÃ³l.

*A referenciakÃ©pek szerint Hablaty a mÃ¡sodik filmben mÃ¡r 185 centi kÃ¶rÃ¼l van, itt ugye mÃ©g fiatalabb, szÃ³val valamivel kisebb. (AzÃ©rt milyen batÃ¡r magas mÃ¡r a vikinggyerek xD)

3. Tell me what you want me to say

/3. Tell me what you want me to say

Hablaty nem egÃ©szen Ã©rti (nem egÃ©szen _meri _Ã©rteni) mi folyik kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte (benne). Ã•lmodozÃ³ szÃ©pen lassan minden gondolatÃ¡t kiteszi, semmire nem tud huzamosabban figyelni, a sÃ¡rkÃ¡ny minden egyes mozzanatÃ¡ban, gondolatÃ¡ban, rezdÃ¼lÃ©sÃ©ben ott van. Ott van a mosolyÃ¡ban (mikor mosolygott utoljÃ¡ra _hÃ©tfÅ‘ reggel az osztÃ¡lytÃ¡rsaira_? a vÃ¡lasz egy bÃ¼dÃ¶snagy soha) (a vÃ¡lasz: egyÃ¼tt kÃ¡vÃ©zni iskola elÅ‘tt), a jÃ³ kedÃ©lyÃ©ben (_jÃ³ kedÃ©ly? mi a fene az a jÃ³ kedÃ©ly_?) (a rajztanÃ¡r megdicsÃ©rte a rÃ³la kÃ©szÃ¼lt kÃ©peket), a kipihentsÃ©gÃ©ben (errÅ‘l mÃ¡r ne is szÃ³ljunk) (ha vele alszik, kÃ©pes Ã¶t Ã³rÃ¡nÃ¡l _tÃ¶bbet _aludni rÃ©mÃ¡lmok _nÃ©lkÃ¼l_) (kÃ¡r, hogy csak AnyÃ¡nÃ¡l lehet) (most hozzÃ¡ akar kÃ¶ltÃ¶zni) (elÃ©g feltÅ±nÅ‘ lenne, de kit izgat), szÃ³val mindenben, amihez kÃ¶zvetve vagy kÃ¶zvetlenÃ¼l kÃ¶ze lehet. Ã‰s Hablaty Ã©letÃ©ben elÅ‘szÃ¶r nem csak kÃ©t percre boldog, hanem _minden egyes pillanattal_ amit Ã•lmodozÃ³ mellett tÃ¶lthet. AmibÅ‘l soha nem elÃ©g, persze, de a francba is, csak kÃ©t hete ismerik egymÃ¡st. A vilÃ¡ga mintha az egyÃ¼tt-percekre helyrezÃ¶kkenne. Annyira minden a helyÃ©n van olyankor, hogy minden, ami elronthatnÃ¡, megszÅ±nik addig.
>SzÃ³val kÃ©t hÃ©tig tart, mÃ-g rÃ¡jÃ¶n: szerelmes egy sÃ¡rkÃ¡nyba (egy jÃ¡tÃ©kos kedvÅ±, vicces, nÃ©ha hibbant Ã©s nÃ©ha nagyon is komoly, hatÃ¡rozott sÃ¡rkÃ¡nyba). A valaha volt egyetlen Ã©lÅ‘lÃ©nybe aki azÃ©rt kedves vele, mert Ã-gy akarja Ã¶nmagÃ¡tÃ³l Ã©s nem azÃ©rt, mert valami miatt _muszÃ¡j. _Egy hÃ³nappal ezelÅ‘tt ez a felfedezÃ©s halÃ¡lra rÃ©mÃ-ti, most csak Ã°gy van vele, _rendben_, egy idÅ‘re. Ã•lmodozÃ³ a tavasszal Ã°gyis Ã°tra kel majd, Å‘ pedig legkÃ©sÅ‘bb a szÃ¼letÃ©snapja utÃ¡n meglÃ©p. KijÃ¡r neki pÃ¡r hÃ³nap, amÃ-g boldog lehet, nem? (TizenhÃ©t Ã©v â€“ rendben, tizenhÃ©t Ã©s fÃ©l, lassacskÃ¡n â€“ utÃ¡n pont de.)
>December mÃ¡sodika van, hÃ©tfÅ‘, Ã©s Anya azt kÃ©rdezi tÅ‘le reggel mintegy mellÃ©kesen, amikor iskolÃ¡ba indul(nak, mert Ã•lmodozÃ³ elkÃ-sÃ©ri):
- Mit szeretnÃ©l Snoggletogra? â€“ Hablatynak van ez a terve.
>- HazajÃ¶nnÃ©l aznap? VacsorÃ¡ra vagy ebÃ©dre. Nem szeretnÃ©k semmi mÃ¡st. â€“ LÃ¡tja, hogy AnyÃ¡nak nem tetszik az Ã¶tlet. â€“ MegbeszÃ©lem apÃ¡val is â€“ Ã-gÃ©ri gyorsan. â€“ KÃ©rlek?
- MeglÃ¡tjuk â€“ hagyja rÃ¡ vÃ©gÃ¼l, Ã©s ez felÃ©r egy igennel, amennyiben Apa beleegyezik. â€“ SzÃ©p napot. PÃ©nteken?
>- PÃ©nteken jÃ¶vÃ¶k. JÃ¶vÃ¼nk? â€“ pillant kÃ©rdÅ‘n Ã•lmodozÃ³ra, aki bÃ³lint. AzÃ³ta minden hÃ©tvÃ©gÃ©t itt tÃ¶lt vele. â€“ JÃ¶vÃ¼nk. Szia, anya â€“ kÃ¶szÃ¶n el, Ã©s bekocognak a liftbe.
- Mi az a

Snoggletog? â€“ kÃ©rdezi Ã•lmodozÃ³ a falnak dÅ‘lve.
>- Egy Ã¼nnepÃ¼nk. A vilÃ¡g mÃ¡s rÃ©szein mÃ¡shogy hÃ-vjÃ¡k, nÃ¡lunk ilyen hÃ¼lye neve van. SzÃ³val egyÃ¼tt vagyunk, Ã©s finom Ã©teleket kÃ©szÃ-tÃ¼nk, Ã©s megajÃ¡ndÃ©kozzuk egymÃ¡st aprÃ³sÃ¡gokkal. PÃ¡r Ã©ve mÃ¡r rendes csalÃ¡di ebÃ©det sem tartunk, szÃ³val gyakorlatilag a szÃ¼leim nem is nagyon talÃ¡lkoznak egymÃ¡ssal. De meg akarom nekik mondani, hogy mÅ±vÃ©szeti egyetemre szeretnÃ©k menni, Ã©s ezt jobb egyben letudni.
- Azt mondtad, ez titok.
>- Iigen, de tudniuk kell rÃ³la. MÃ©gsem mehetek el Ãºgy, hogy helÃ³, mentem, lehet, hogy vissza sem jÃ¶vÃ¶k. AzÃ©rt ez nem Ã-gy mÅ±kÃ¶dik. â€“ (KÃ¡r Ã©rte.)
- Nekem az is furcsa, hogy ilyen sokÃ¡ig egy fÃ©szekben vagy velÃ¼k â€“ mondja. Hablaty nem akarja azt mondani, hogy neki is.
>- Az emberek ilyenek â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t.
KilÃ©pnek a lÃ©pcsÅ‘hÃ¡zbÃ³l, Ã©s az elsÅ‘, amit Ã©szrevesznek: havazik. Csendesen kergetÅ‘znek a hÃ³pelyhek a szÃ©llel Ã©s terÃ-tik be a vÃ¡rost lassan, de biztosan. Hablaty elmosolyodik â€“ annyitÃ³l, hogy havazik. A havazÃ¡st szereti. A csÃºszÃ³s utat nem, Ã©s hÃ¡lÃ¡san lehel kÃ¶szÃ¶nÃ¶mÃ¶t, mikor Ã•lmodozÃ³ elkapja, mielÅ‘tt dobna egy hÃ¡tast.
>Ã‰s Ã•lmodozÃ³ nem engedi el, tartja a karjÃ¡nÃ¡l fogva, szorosan mÃ¶gÃ© lÃ©pve. Egyetlen rÃ¶vid mÃ¡sodperc, mÃ-g a fiÃº az ajkainak simÃ-tja az ajkait, forrÃ³ a bÅ‘re, forrÃ³ a lÃ©legzete Ã©s a lÃ¡ba nem tartja meg, ha nem fogja. A zÃ¶ldarany szemek rÃ¡ragyognak, Ã¶sszekulcsolja az ujjaikat, egyetlen Ã©rintÃ©ssel melegÃ-ti mindenhol Ã©s hÃºzza maga utÃ¡n.
- El fogsz kÃ©sni â€“ mondja halkan.
>- HÃ©... ez nem... ez n-nem fair, hallod? Ez nem...! â€“ VisszahÃºzza magÃ¡hoz Ã©s megcsÃ³kolja rendesen, Ã©s utÃ¡na nem tud mozdulni Ã¶nÃ¶n remegÃ©sÃ©tÅ‘l, kapaszkodva fÃºrja az arcÃ¡t Ã•lmodozÃ³ vÃ¡llÃ¡ba Ã©s cserÃ©be Ã¶lelÃ©st kap.
- Meg fognak lÃ¡tni â€“ suttogja.
>- BÃ¡nom is Ã©n, nem Ã©rdekel â€“ mormolja, Ã©s tÃ©nyleg nem: nem gondol elÅ‘re, csak erre az egyetlen pillanatra.<p>

A hÃ³felhÅ‘k jÃ³k arra, hogy elrejtsÃ©k. Tudja, hogy nem szabadna repÃ¼lnie, hiszen nappal van, de nem Ã©rdekli, nem tudna a fÃ¶ldÃ¶n maradni, kÃ©t lÃ¡bon jÃ¡rni Ã©s csak vÃ¡gyni a magasba (az olyan lenne, mint Hablaty csÃ³kjÃ¡ra vÃ¡gyni, Ã©ppen csak megÃ-zlelte, de akarja mÃ©g Ã©s nem lehet, Hablatynak iskolÃ¡ba kell menni, csak holnap talÃ¡lkoznak). Olyan helyen tÃ¡rja ki a szÃ¡rnyait, Ã©s emelkedik olyan gyorsan a magasba, ahogyan csak tud, ahol nem vehetik Ã©szre tÃºl hamar, s mire bÃ¡rki jobban megfigyelnÃ©, mÃ¡r bele is veszik az alacsonyan fÃ¼ggÅ‘ vastag hÃ³felhÅ‘kbe. Odafent szikrÃ¡zÃ³ napsÃ¼tÃ©s fogadja, Ã©s friss, ritka levegÅ‘, megperdÃ¼l pÃ¡rszor a tengelye kÃ¶rÃ¼l, Ã©lesen, boldogan rikkant, leÃ-r egy hurkot majd viteti magÃ¡t egy Ã¡ramlattal, vÃ©gÃ¼l a fÃ©szek felÃ© fordul Ã©s lelkes kiÃ¡ltÃ¡ssal ugrik be.
>FelhÅ‘ugrÃ³ Ã¶sszetekeredve alszik, kÃ©pes a szÃ¡rnyait Ãºgy Ã¶sszekuszÃ¡lni, hogy mÃ©g azt sem tudja megmondani melyik-melyik, Ã©s neki rÃ¶gtÃ¶n nÃ©gy van belÅ‘le. KÃ©tfejÅ± sÃ¡rkÃ¡nyokat ismer, na de nÃ©gy szÃ¡rnyÃºt mÃ©g sosem lÃ¡tott rajta kÅ-vÃ¼l. FelhÅ‘ugrÃ³ legalÃ¡bb olyan misztÃ©rium, mint Å‘ maga. A rozsdavÃ¶rÃ¶s, tejeskÃ¡vÃ©-barna Ã©s vilÃ¡goskÃ©k szÃ-nÅ± misztÃ©rium most alszik, Å‘ emberalakjÃ¡ban lÃ©pked oda hozzÃ¡, mire csap egyet a hÃ¡rom redÅ‘bÅ‘l Ã¡llÃ³ farkÃ¡val felÃ©. Ã•lmodozÃ³ nevetve ugrik el elÅ‘le, aztÃ¡n csak felpattan a hÃ¡tÃ¡ra, megkapaszkodik egy tÃ¼skÃ©ben Ã©s rÃ¡fekszik, ujjaival dobol a pikkelyein.
- SegÃ-ts nekem â€“ kÃ©ri. A viharszelÅ‘ Ãºgy mozdul, hogy az egyik szÃ¡rnyÃ¡val lesodorja a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. â€“ Naa, mÃ©g el sem mondtam, mirÅ‘l van

szÃ³!
>A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban FelhÅ‘ugrÃ³ egyik karmos lÃ¡ba a fÃ¶ldhÃ¶z szegezi az embertestet. Mind a kÃ©t szeme rÃ¡villan, Ã¡ltalÃ¡ban csak akkor mozdÃ-tja Å‘ket ennyire egyszerre, amikor dÃ¼hÃ¶s valamiÃ©rt. Az Å‘ tiltakozÃ¡sÃ¡val mit sem tÃ¶rÅ‘dve kÃ¶rbeszaglÃ¡ssza. Ã•lmodozÃ³ megdermed, nem lehet, hogy bÃ¡rmit Ã©rezzen a hÃ³felhÅ‘k Ã©s a havazÃ¡s szaga alatt rajta! TalÃ¡n a viselkedÃ©se is pont elÃ©g ok arra, hogy a mÃ¡sik dÃ¼hÃ¶sen rÃ¡Ã¼vÃ¶ltsÃ¶n. SÃºlyosan megsebesÃ-thetnÃ©, ha most lÃ¡ngot fÃºjna rÃ¡, de nem teszi. Helyette egy szempillantÃ¡s alatt vÃ¡ltozik, s mÃ©g Ã-gy is leszorÃ-tja a padlÃ³ra, de mÃ¡r nem feszeleg kÃ©nyelmetlenÃ¼l alatta, hiszen Ã-gy bÃ¡rmikor versenyre kel vele.
>- Megint ott voltÃ¡l â€“ sziszegi dÃ¼hÃ¶sen, Ã¶sszeszorÃ-tott emberfogak kÃ¶zÃ¼l.
>- Azt teszek, amit akarok â€“ jelenti ki konokul.
- Mondtam, hogy hagyd bÃ©kÃ©n azt a fiÃ³kÃ¡t! â€“ mordul rÃ¡. Hamarabb elkapja a kezÃ©t, mielÅ‘tt ujjai a nyakÃ¡ra szorulnÃ¡nak.
>- AttÃ³l, hogy te nem mered, mÃ©g mÃ¡s megteheti â€“ mondja egÃ©szen halkan, a tudattal, hogy neki van igaza. â€“ AttÃ³l, hogy te csukott ajtÃ³kat lÃ¡tsz csak, nem mindenki azt lÃ¡tja, amit te. Nem Ã©n vagyok a bajod okozÃ³ja, hanem te magad.
- Menj el! â€“ kiÃ¡lt rÃ¡. â€“ Ã‰s ne is gyere vissza!
>- Ezer Ã¶rÃ¶mmel â€“ feleli nyugodtan. â€“ De Ã-gy semmi nem marad neked, remÃ©lem, tudod.
- FiÃ³ka lÃ©tedre, elÃ©g nagykÃ©pÅ± vagy.

>- Te is tudod, hogy mÃ¡r rÃ©gen nem vagyok fiÃ³ka â€“ mosolyodik el, mÃ¡r-mÃ¡r kedvesen. â€“ Eressz el! â€“ szÃ³l rÃ¡ vÃ©gÃ¼l tÃ¼relmetlenÃ¼l. Amikor ez teljesÃ¼l, felpattan Ã©s leporolja magÃ¡t. â€“ Nem mondhatsz neki semmit â€“ szÃ³l mÃ©g hÃ¡tra, amikor kifelÃ© indul. â€“ Ha megtudom, nagyon dÃ¼hÃ¶s leszek.
Amikor szÃ¡rnyra kap, FelhÅ‘ugrÃ³ lÃ¡ngot okÃ¡d utÃ¡na, de pont Ãºgy, hogy ne Ã©rje el. BÃ¡ntani is akarja meg nem is, Ã•lmodozÃ³ is valami ilyesmit Ã©rez, de addig jobb, ameddig otthagyja. HÃ¡nyszor mondta mÃ¡r, hogy ne jÃ¶jjÃ¶n vissza, Ã©s mindig-mindig utÃ¡nament, hogy megkeresse. Ã‰s most valahogy Ã©rzi, hogy nem Ã-gy lesz, de nem szÃ¡mÃ-t. TalÃ¡n ha talÃ¡lkoznak egy nyÃ¡r mÃºlva, vagy kettÅ‘ vagy hÃ¡rom vagy mÃ©g tÃ¶bb mÃºlva, mÃ©g barÃ¡tok is lehetnek. Neki most az a fontos, hogy Hablaty jÃ³l legyen, Ã©s ha FelhÅ‘ugrÃ³ megprÃ³bÃ¡l valamit mondani neki, vagy megprÃ³bÃ¡lja valahogy bÃ¡ntani, mert az embereket nem csak karommal Ã©s lÃ¡ngokkal vagy fogakkal lehet bÃ¡ntani, hanem szavakkal is, mert az Å‘ lelkÃ¼k tÃ¶rÃ©keny Ã©s Hablaty mÃ©g annyira fiÃ³ka, minden Ã¡lmÃ¡val Ã©s mÃ©g csak most tanulja, hogyan tÃ¡rja ki a szÃ¡rnyait, FelhÅ‘ugrÃ³ jÃ³l irÃ¡nyzott szavakkal Ã¶ssze tudnÃ¡ Å‘t tÃ¶rni, de akkor Å‘ meg akarnÃ¡ Ã¶lni, vÃ©rÃ©t akarnÃ¡ venni Ã©s-

>A segÃ-tsÃ©get, amit remÃ©lt, nem kapta meg, hÃ¡t majd megoldja valahogy Å‘ maga.<p>

TalÃ¡n mÃ©gis kellett volna, hogy Ã©rdekelje az a problÃ©ma, hogy meglÃ¡thatjÃ¡k Å‘ket. De annyira varÃ¡zsos volt a pillanat, hogy muszÃ¡j volt megismÃ©telni mÃ©g mielÅ‘tt az iskola kÃ¶rnyÃ©kÃ©re Ã©rnek, Ã©s Å‘t tÃ©nyleg semmi mÃ¡s nem Ã©rdekelte, csak hogy Ã•lmodozÃ³ milyen gyÃ¶nyÃ¶rÅ± a havazÃ¡sban, mennyire kedvesen Ã©s lelkesen Ã©s igazan ragyognak rÃ¡ a szemei.
>A varÃ¡zs kitartott egÃ©sz nap, Ã©s ott tÃ¶rt Ã¶ssze, mikor hazaÃ©rt. Friss kerÃ©knyomok a hÃ³ban, Apa is itthon lehet mÃ¡r, no meg a nappaliban Ã©g a villany, ott van a dolgozÃ³sarok. Lehetne rÃ¡ kÃ¼lÃ¶n szoba is, de Apa jobban szeret a nappaliban Ã¼lni, ahol fÅ±thet a kandallÃ³ban, nagy ablak van Ã©s Å‘ bÃ¡rhovÃ¡ megy a hÃ¡zban, talÃ¡lkoznak.
- Szia, apa â€“ kÃ¶szÃ¶n, amint belÃ©p Ã©s

zÃ¡rja maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t majd finoman leteszi a hÃ¡tizsÃ¡kjÃ¡t, Ã©s a kabÃ¡tjÃ¡t a fogasra dobja.
>- Fiam, gyere csak â€“ szÃ³l ki kÃ¶szÃ¶nÃ©s helyett, s Å‘ megrezzen. (ReccsenÃ©s, ahogy a varÃ¡zs megtÃ¶rik. Ennyi volt.) Gyorsan kifÅ±zi a bakancsait Ã©s a bal vÃ¡llÃ¡ra dobja a hÃ¡tizsÃ¡kot.
- M-mit szeretnÃ©l? â€“ kÃ©rdi halkan, ahogy mÃ¡r a szÅ‘nyegen Ã¡ll.
>- Ki az a fiÃº, akivel ma reggel voltÃ¡l? â€“ Apa soha nem kÃ¶ntÃ¶rfalaz, Ã©s nÃ©ha talÃ¡n jobb lenne ha mÃ©gis tennÃ©. MÃ©ly levegÅ‘t vesz, mielÅ‘tt megszÃ³lalna.
- Azt Ãºgy mondjuk: nem akarsz valamit mondani? Mire Ã©n: kÃ©pzeld, megismertem valakit, aki kedves velem Ã©s szeretek vele lenni.
>- Ez nem volt vÃ¡lasz. â€“ Hablaty nem tehet rÃ³la, hogy az apjÃ¡nak annyi fantÃ¡ziÃ¡ja sincs, hogy bÃ¡rmilyen vÃ¡laszt tudjon Ã©rtÃ©kelni a szÃ¡raz tÃ©nyeken kÃ-vÃ¼l. (NÃ©ha egy kicsit ebben is hibÃ¡snak Ã©rzi magÃ¡t.)
- A neve Ã•lmodozÃ³ â€“ mondja megadÃ³an. Apa szemei tÃ¡gra nyÃ-lnak, majd felugrik a szÃ©kÃ©bÅ‘l.
>- Egy sÃ¡rkÃ¡ny?! Elment az eszed?
>SzoktÃ¡k ezt az Ã©rzÃ©st Ã-gy is definiÃ¡lni, igen.
_- Nem â€“ vÃ¡laszolja, Ã©s a kanapÃ©ra lendÃ-ti a hÃ¡tizsÃ¡kot, majd maga is mellÃ© Ã¼l, egyik lÃ¡bÃ¡t felhÃºzva. Nem fogja hamar megÃºszni ezt a dolgot, ezt tudja. â€“ SzÃ³val nem is baj, hogy fiÃº? Csak az, hogy sÃ¡rkÃ¡ny?
>- Hiba volt hagynom, hogy anyÃ¡ddal lÃ©gy...
- A tÃ¶rvÃ©nyeket neked is be kell tartanod â€“ jegyzi meg. Na igen, az EgyezsÃ©g valÃ³jÃ¡ban tÃ¶rvÃ©nyes alapokon nyugszik. Apa megprÃ³bÃ¡lta mÃ³dosÃ-ttatni Å‘ket, amikor Anya visszajÃ¶tt a tanulmÃ¡nyÃºtrÃ³l, de a bÃ-rÃ³sÃ¡g nem engedte. â€“ Ã‰s egyÃ¡ltalÃ¡n nem anya miatt van â€“ teszi hozzÃ¡.
>- Ha nem talÃ¡lkozol sÃ¡rkÃ¡nyokkal, ez nem tÃ¶rtÃ©nik meg!
- Mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdez vissza Ã©lesen. â€“ _Semmi _nem tÃ¶rtÃ©nt, apa. Semmi. Senki nem tiltja, hogy az utcÃ¡n csÃ³kolÃ³zzak valakivel, tudtom szerint. AmÃºgy is lefogadom hogy csak az embered volt a kÃ¶zelben, arrÃ³l meg nem Ã©n tehetek. â€“ Az Ã©vek sorÃ¡n rÃ¡jÃ¶tt, hogy ApÃ¡val vitÃ¡zni kell Ã©s nem veszekedni, Ã©s ha jobb Ã©rvei vannak, mint neki, akkor mÃ©g egy dÃ¶ntetlent is kiharcolhat. A meggyÅ‘zÅ‘kÃ©pessÃ©ge ennek fÃ©nyÃ©ben mÃ¡r bÅ‘ven jobb az Ã¡tlagnÃ¡l. â€“ Ez mÃ©g nem a vilÃ¡g vÃ©ge.
>- Nem talÃ¡lkozhatsz vele â€“ jelenti ki hatÃ¡rozottan (a kijelentÃ©s ez esetben: parancs), mire Hablaty felszusszan.
- MiÃ©rt? â€“ a vÃ¡lasz Å‘szintÃ©n Ã©rdekli, mi lehet a megalapozott indok.
>- Mert veszÃ©lyes!
- Nem veszÃ©lyes â€“ vÃ¡gja rÃ¡, valamivel nyugodtabban, mint tervezte. â€“ Csak mert sÃ¡rkÃ¡ny, nem veszÃ©lyes. Ez csak a te elÅ‘Ã-tÃ©leted.
>- Itt lezÃ¡rjuk ezt a beszÃ©lgetÃ©st â€“ kÃ¶zli vele PlÃ©hpofa, mire meghÃ¶kken. AztÃ¡n csak felÃ¡ll Ã©s szedelÅ‘zkÃ¶dni kezd.
- Tudod â€“ kezdi egÃ©szen halkan, hÃ¡tat fordÃ-tva az apjÃ¡nak â€“, Ã•lmodozÃ³ vÃ¡ndorol Ã©s tavasszal majd elmegy. Ã‰s te megprÃ³bÃ¡lod ezt a pÃ¡r hÃ³napnyi boldogsÃ¡got is tÃ¶nkretenni. AkÃ¡rhogy is tiltasz tÅ‘le, nem lehetsz mindig a sarkamban Ã©s rÃ¡ fogok jÃ¶nni, hogyan talÃ¡lkozzak vele Ãºgy, hogy te nem is tudsz majd rÃ³la â€“ ezzel belÃ©p a szobÃ¡jÃ¡ba Ã©s jelzÃ©sÃ©rtÃ©kÅ±en bevÃ¡gja maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t.
>Ã‰s jelzÃ©sÃ©rtÃ©kÅ±en nem vesz rÃ³la tudomÃ¡st vacsorÃ¡nÃ¡l, Ã©s BÃ©lhangos hiÃ¡ba prÃ³bÃ¡lkozik beszÃ©lni velÃ¼k, Å‘ nem hajlandÃ³ sem akkor, sem kÃ©sÅ‘bb.<p>

MÃ¡snap reggel BÃ©lhangos viszi iskolÃ¡ba (errÅ‘l mÃ¡r egy ideje leszoktak, de amikor kilÃ©p az ajtÃ³n, ott vÃ¡rja a bejÃ¡rÃ³n, hogy mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l se szÃ¶khessen meg), Ã©s Å‘ magÃ¡ban morogva Ã¼l

mellette, mÃ-g a fÃ©rfi el nem neveti magÃ¡t.
>- Ãšgy csinÃ¡lsz, mint egy Ã¶tÃ©ves!
- KÃ¶sz, ez kedves.
>- Ha engem kÃ©rdezel, apÃ¡d majd megbÃ©kÃ©l.
- Mire negyven leszek biztos elfelejti ezt is, mint minden mÃ¡st â€“ mormolja maga elÃ© a szemeit forgatva.
>- Ugyan mÃ¡r...
- Ne haragudj, de most nem szeretnÃ©k beszÃ©lgetni â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe. â€“ MegÃ¡llnÃ¡l a kÃ¡vÃ©zÃ³nÃ¡l?
>- Nem is Ã©rtem, miÃ©rt kÃ¡vÃ©zol te ennyit...
- Mert vÃ©gzÅ‘s vagyok Ã©s alvÃ¡sproblÃ©mÃ¡im vannak â€“ hadarja. â€“ Amik valaki mellett megszÅ±nnek, de ez persze akkor sem Ã©rdekelne senkit, ha tudnÃ¡tok rÃ³la â€“ morogja maga elÃ©. (NÃ©gy Ã³rÃ¡t aludt az Ã©jjel.)
>- ApÃ¡dnak azt mondtad, nem csinÃ¡ltatok semmit â€“ jegyzi meg.
- Mert nem is. â€“ Nem akarja kifejteni, hogy a tudat, hogy van valaki mellette, mennyire megnyugtatja. Hogy amikor felnÃ©z, nem a csend fogadja, Ã©s nem is magÃ¡ny, hanem valaki, aki Ã¡tkarolja Ã©s gyengÃ©den magÃ¡hoz hÃºzza, Ã©s ez egyszerÅ±en csak annyira jÃ³, hogy eszÃ©be sem jut felkelni, mÃ©g visszaaludnia is sikerÃ¼l. MÃ¡r meg sem prÃ³bÃ¡lja elmagyarÃ¡zni mÃ¡snak, tudja, hogy minden prÃ³bÃ¡lkozÃ¡sa hiÃ¡bavalÃ³ lenne. â€“ Ã•lmodozÃ³ csak addig tÅ±nik kissÃ© tolakodÃ³nak, mÃ-g rÃ¡ nem jÃ¶ssz, hogy valÃ³jÃ¡ban pontosan tudja, mikor elÃ©g belÅ‘le a mÃ¡siknak. â€“ Na igen, azÃ©rt Å‘ mÃ©g elÃ©g gyorsan belefÃ¡rad egy-egy hosszabb beszÃ©lgetÃ©sbe, rÃ¶vid vitÃ¡khoz vagy rÃ¶pke beszÃ©lgetÃ©sekhez van szokva, nem ahhoz, hogy hosszan elemezgessen bÃ¡rkivel bÃ¡rmit. Egy idÅ‘ utÃ¡n muszÃ¡j egy kis szÃ¼net, nem feltÃ©tlenÃ¼l csend, csak pÃ¡r perc nyugalom, mÃ-g figyelhet egy kicsit mÃ¡sra. â€“ Ã‰s az, hogy aludtunk mÃ¡r egyÃ¼tt, nem jelenti, hogy mÃ¡s is tÃ¶rtÃ©nt. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem vadÃ¡llatok. ElvÃ©gre vÃ¡rosban laknak, mint mi. Itt a kÃ¡vÃ©zÃ³. Mehetsz is haza nyugodtan.
>- Tudod, hogy apÃ¡d mindkettÅ‘nk nyakÃ¡t kitekeri, ha hagylak egyedÃ¼l kÃ³szÃ¡lni.
- Nem lennÃ©k egyedÃ¼l â€“ mondja halkan. A fÃ©rfi felsÃ³hajt.
>AmÃ-g BÃ©lhangos parkolÃ³helyet keres, Å‘ rÃ¡nÃ©z az Ã³rÃ¡ra â€“ tÃºl korÃ¡n van. Ã•lmodozÃ³ mÃ©g biztosan nincs itt. Ã‰s ha sietnie kell, biztosan el is kerÃ¼lik egymÃ¡st.
- Ãšgy gyere vissza, hogy beÃ©rjÃ¼nk idÅ‘ben â€“ figyelmezteti, mire elmosolyodik, hatÃ¡rozottan bÃ³lint Ã©s kiugrik az autÃ³bÃ³l.
>Friss kÃ¡vÃ© Ã©s pÃ©ksÃ¼temÃ©nyek illata csapja meg, s mÃ©g kÃ¶rÃ¼l sem nÃ©z, valaki szorosan mÃ¶gÃ© lÃ©p. Ã•lmodozÃ³ mosolyog, a szemei ragyognak, mÃ©gis fÃ¡radtnak tÅ±nik, mint aki nem aludt valami jÃ³l, vagy talÃ¡n semmit nem is aludt.
- KorÃ¡n jÃ¶ttÃ©l â€“ jegyzi meg halkan, ahogy a pult felÃ© indulnak.
>- Te is â€“ hagyja rÃ¡. â€“ Van Ãºgy... negyed Ã³rÃ¡nk, mondanom kell valamit â€“ kezdi, Ã©s nem tudja, hogyan is kellene elmagyarÃ¡znia, hogy ki kell talÃ¡lniuk, hogyan talÃ¡lkozhatnak teljes titokban.
- Nekem is. â€“ Biccent Ã©s rendel, elvitelre ugyan, de vÃ©gÃ¼l leÃ¼lnek az egyik asztalnÃ¡l az ablak mellett. BÃ©lhangos talÃ¡n rÃ¡juk is lÃ¡t, de nem Ã©rdekli. â€“ Kezdem Ã©n: el kell mennem egy kis idÅ‘re. â€“ Hablaty gyomra Ã¶sszerÃ¡ndul.
>- M-miÃ©rt...?
- Van egy kis dolgom. RemÃ©lem, nem tart sokÃ¡ig. HÃ©, ne ijedj meg â€“ mosolyog rÃ¡, valÃ³szÃ-nÅ±leg Ã©szrevette, hogy levegÅ‘Ã©rt kap Ã©s a szÃ-ve megugrik. â€“ A hÃ©tvÃ©gÃ©re biztosan itt leszek. LegkÃ©sÅ‘bb egy hÃ©t mÃºlva, megÃ-gÃ©rem. Ugyanitt foglak vÃ¡rni. â€“ Ã•tnyÃºl az asztal felett, hogy megÃ©rintse a kezÃ©t. â€“ Rendben?
>- Rendben â€“ hagyja rÃ¡ sÃ³hajtva. â€“ Ã‰n... szÃ³val az van, hogy... apÃ¡m tud rÃ³lad Ã©s elÃ©g mÃ©rges Ã©s azt sem akarja, hogy talÃ¡lkozzunk, meg minden.
- PrÃ³bÃ¡ld kibÃ©kÃ-teni, mÃ-g visszaÃ©rek â€“ mondja Ã•lmodozÃ³ kedvesen. â€“ Ha nem sikerÃ¼l,

kitalÃ¡lunk valamit. Ne izgulj.
>- KÃ¶nnyÅ± mondani... â€“ motyogja, de elmosolyodik, mikor a fiÃº megcirÃ³gatja a kezÃ©t. Ha Å‘ mondja, hogy meg tudjÃ¡k oldani, mÃ©g el is hiszi.
Amikor elbÃºcsÃºznak, az olyan, mintha csak barÃ¡tok lennÃ©nek, de Ã•lmodozÃ³ szemei pont Ãºgy ragyognak, mint tegnap reggel, Ã©s ez megnyugtatja, jobb kedvre derÃ¼l. Integet neki, Ã©s visz egy kÃ¡vÃ©t BÃ©lhangosnak is, a vÃ¡rakozÃ¡sÃ©rt cserÃ©be.

A puskaporos hangulat otthon nem oldÃ³dik a kÃ¶vetkezÅ‘ napokra sem, kÃ©nytelen lemondani a hÃ©tvÃ©gÃ©t AnyÃ¡nÃ¡l, hÃ¡tha ez megbÃ©kÃ¼l ApÃ¡t valamelyest, elvÃ©gre beszÃ©lni akar vele. (Ã‰s unatkozna Ã•lmodozÃ³ nÃ©lkÃ¼l, de ettÅ‘l a gondolattÃ³l lelkiismeret furdalÃ¡sa lesz.) InkÃ¡bb marad otthon, Ã©s megprÃ³bÃ¡lja megtalÃ¡lni a megfelelÅ‘ pillanatot, hogy felhozza neki is a Snoggletogi kÃ¼vÃ¡nsÃ¡gÃ¡t. Na persze, nem mintha lÃ©tezne a _jÃ³ alkalom_, de szeretnÃ© elhinni, hogy kÃ©pes megtalÃ¡lni.
>A vasÃ¡rnap dÃ©lutÃ¡n alkalmasnak tÅ±nik, Apa nem dolgozik (vagyis nem megy el itthonrÃ³l, a nappaliban van, ÃºjsÃ¡got olvas Ã©s tovÃ¡bb intÃ©zi a vÃ¡ros Ã¼gyeit) (korÃ¡bban vasÃ¡rnap elmentek nÃ©ha horgÃ¡szni, amiben Hablaty soha nem jeleskedett, de azÃ©rt mindig prÃ³bÃ¡lkozott), Ã©s mivel csak nagyon jÃ³ Ã¼rÃ¼ggyel mehet el otthonrÃ³l ezen a napon, Ã¶nkÃ©ntes szobafogsÃ¡got szavaz meg magÃ¡nak, ha nem akar a kÃ¼nos csendben szenvedni a hÃ¡z tÃ¶bbi rÃ©szÃ©n. A szobÃ¡ja amÃºgy sem rossz hely: sokkal jobban be van lakva, mint az, ami AnyÃ¡nÃ¡l van, Ã©s nagyobb is, neki magÃ¡nak majdnem mindegy, de azÃ©rt jÃ³, hogy elfÃ©rnek a kÃ¶nyvei, a festÅ‘llvÃ¡nya, a snowboarddeszkÃ¡ja (ami inkÃ¡bb dÃ¼szÃ¼tÅ‘ elem, szÃ³val nÃ©mi Ã¡talakÃtÃ¡s utÃ¡n feltette a falra az Ã¡gya fÃ¶lÃ©), Apa nem engedi a posztereket (nÃ©ha azÃ©rt elgondolkodik, mikor vennÃ© Ã©szre, ha kitapÃ©tÃ¡znÃ¡ a falat a kedvenc bandÃ¡ival-Ã©nekeseivel) (valÃ³szÃ¼nÅ±leg Ãºgy fÃ©l Ã©ven belÃ¼l), keretben viszont azt tesz fel, amit akar, Apa pechÃ©re keretezni tud, Ãºgyhogy van egy nyomtatott-keretbe foglalt lemezborÃtÃ³ gyÅ±jtemÃ©nye, Ã©s egy havas hegycsÃºcs festmÃ©nye, ami azÃ³ta ott van, hogy az eszÃ©t tudja. A kÃ¶nyvespolcon trÃ³nol egy faragott sÃ¡rkÃ¡ny, amit AnyÃ¡tÃ³l kapott egyszer (tÅ‘le mindig csak aprÃ³sÃ¡gokat kap, de azokat is nagy becsben tartja), ha Apa nagy nÃ©ha Ã©szreveszi, arrÃ©bb rakja valamivel, s mintha ott sem lenne.
SzÃ³val, a megfelelÅ‘ alkalom: kioson a szobÃ¡jÃ¡bÃ³l, szÃ¶szÃ¶l a konyhÃ¡ban, amit csak egy pult vÃ¡laszt el a nappalitÃ³l, kÃ¶zben fÃ©l szemmel azt lesi, mit csinÃ¡l Apa. A laptopjÃ¡n pÃ¶tyÃ¶g valamit, az olvasÃ³szemÃ¼vege (persze neki csak az van) visszaveri a monitor fÃ©nyÃ©t. Nagy levegÅ‘t vesz, ahogy elindul hozzÃ¡.
>- Apa, fi-figyelj, beszÃ©lhetnÃ©nk? â€“ kÃ©rdi megÃ¡llva az aszal mÃ¶gÃ¶tt.
- Baj van? â€“ kÃ©rdez vissza, Hablaty nem hagyja, hogy elszaladjanak a gondolatai, prÃ³bÃ¡l arra koncentrÃ¡lni, hogy miÃ©rt is jÃ¶tt.
>- Nem, nincs â€“ mondja gyorsan. â€“ Csak szeretnÃ©k kÃ©rni valamit.
- Halljuk. â€“ Apa Ã©ppen csak felpillant rÃ¡ az olvasÃ³szemÃ¼veg felett. Egy nagyon rÃ¶vid pillanatra. IgazÃ¡n zavarja, hogy mÃ©g kÃ©t percre sem tudja magÃ¡ra vonni a figyelmÃ©t.

>- SzÃ³-szÃ³val mindjÃ¡rt Snoggletog Ã©s... tu-tudom, hogy mÃ©g mindig mÃ©rges vagy, de... anya Ã¡tjÃ¶het aznap?
- MÃ©g meglÃ¡tjuk â€“ vÃ¡laszolja lassan. Hablaty morcosan felszusszan, lÃ©p egyet, elÅ‘re nyÃºl, Ã©s cseppet sem finom mozdulattal lecsapja az ezÃ¼stszÃn laptop fedelÃ©t.
>- Egy hatÃ¡rozott igent vagy egy nemet szeretnÃ©k, hogy szÃ³lhassak neki idÅ‘ben, Ã©s ne valami konferenciÃ¡rÃ³l rÃ¡ngassam el. â€“ Apa vÃ©gre felnÃ©z rÃ¡, kissÃ© meglepetten Ã©s csodÃ¡lkozva, szÃ³lÃ¡sra

nyitja a szÃ¡jÃ¡t, becsukja, majd megkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t.
- Fiam... â€“ kezdi, amibÅ‘l rÃ¶gtÃ¶n azt szÅ±ri le, hogy a vÃ©ge egy nemleges vÃ¡lasz lesz, de hirtelen elhallgat. â€“ JÃ³l van â€“ hagyja rÃ¡ vÃ©gÃ¼l, most Å‘ van meglepve. Azt gondolta, sokkalta nehezebb lesz.
>- Oh... kÃ¶sz... kÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ bÃ¶ki ki, Ã©s sietÅ‘sen indul a szobÃ¡ja felÃ©, nehogy Apa kitalÃ¡ljon valamit, amivel feltÃ©teles mÃ³dba helyezheti az engedÃ©lyt.
MÃ©giscsak utÃ¡na szÃ³l, de nem a tÃ©mÃ¡ban, ettÅ‘l fÃ©lig megnyugszik a kilincsbe kapaszkodva:
>- Mikor mÃ©sz orvoshoz?
- Ã–hm... szerda dÃ©lutÃ¡n â€“ vÃ¡laszolja kis gondolkodÃ¡s utÃ¡n. TÃ©nyleg, el ne felejtse. â€“ BÃ©lhangos azt mondta, elvisz.
>- Rendben â€“ hagyja rÃ¡.
- JÃ³l vagyok â€“ teszi hozzÃ¡, Ã©s tÃ©nyleg belÃ©p a szobÃ¡ba, az Ã¡gyra veti magÃ¡t Ã©s mÃ©lyet sÃ³hajt. Rendben, ezzel is megvan.
>(A helyzet az, hogy Anya a kÃ¶vetkezÅ‘ hÃ©tvÃ©gÃ©t tÃ¶lti konferenciÃ¡n, amirÅ‘l Apa persze nem tud, de nem is baj.)<p>

Ã•lmodozÃ³rÃ³l nem hall a hÃ©t kÃ¶zepÃ©ig, ami aggodalommal tÃ¶lti el, de amikor vÃ©gre a sÃ¡rkÃ¡ny felbukkan csÃ¼tÃ¶rtÃ¶kÃ¶n az iskolÃ¡nÃ¡l, majd' kiugrik a bÅ‘rÃ©bÅ‘l Ã¶rÃ¶mÃ©ben.
>- Ne haragudj, hogy megvÃ¡rakoztattalak â€“ mondja, a hangja kissÃ© karcos, de amikor vÃ©gignÃ©z rajta, nem lÃ¡tszik fÃ¡radtnak. â€“ Ki kellett aludnom magam.
- Ã‰-Ã©rtem â€“ bÃ³lint rÃ¡, Ã©s meg akarja kÃ©rdezni, mit csinÃ¡lt, merre jÃ¡rt, de helyette: â€“ Holnap...?

>- Mit szeretnÃ©l?
- AnyÃ¡nÃ¡l leszek â€“ mondja, Ã©s azt nem emlÃ-ti, hogy egyedÃ¼l.
>- Ott talÃ¡lkozunk â€“ mosolyog rÃ¡.
- Akkor... nekem mennem kell...
>- Ne kerÃ¼lj bajba â€“ szÃ³l utÃ¡na, hallja a hangjÃ¡n a mosolyt, Ã©s visszafordulva integet.
BÃ©lhangos azt kÃ©rdezi az autÃ³ban:

>- EgyÃ¼tt tÃ¶ltitek a hÃ©tvÃ©gÃ©t?
- I-igen â€“ hagyja rÃ¡, kÃ¡r lenne hazudni rÃ³la.
>- AzÃ©rt gumit hasznÃ¡ljatok.
- IgazÃ¡n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m a bizalmat â€“ mordul fel sÃ©rtetten.
>- ElÃ©g szÃ©tszÃ³rt vagy, a szerelem ezen nem segÃ-t.
- Na jÃ³, hagyjÃ¡l bÃ©kÃ©n.
>- Csak a javadat akarom â€“ emlÃ©kezteti nevetve.
- IgazÃ¡n kedves... â€“ De azÃ©rt fÃ©lig Å‘ is mosolyog, Ã©s kinÃ©z az ablakon, hogy ezt elrejtse. Nagyon megnyugodott, hogy Ã•lmodozÃ³ visszajÃ¶tt, Ã©s semmi baja, Ã©s megint egyÃ¼tt lehetnek egÃ©sz hÃ©tvÃ©gÃ©n.

Anya pÃ©ntek hajnalban utazott el, Ã-gy a lakÃ¡s mÃ¡r Ã¼res, mikor Å‘ odaÃ©r. Suli utÃ¡n bevÃ¡sÃ¡rolt, most csak kipakol Ã©s bedobÃ¡lja a hÅ±tÅ‘be az odavalÃ³ holmit, Ã©s rÃ¡mosolyog az ajtajÃ¡ra mÃ¡gnesezett cetlire, miszerint Anya hagyott halat a fagyasztÃ³ban meg valami zÃ¶ldsÃ©gkeverÃ©ket is, Ã©s a tojÃ¡s is friss, Ãºgyhogy nehÃ©z lesz Ã©hen halnia.
>TÃ¼relmetlenÃ¼l vÃ¡rja, hogy Ã•lmodozÃ³ megÃ©rkezzen, Ã©s egy kicsit hÃ¼lyÃ©n Ã©rezi magÃ¡t miatta, hiszen a sÃ¡rkÃ¡ny sosem mondta, hogy mi van kÃ¶ztÃ¼k, egyÃ¡ltalÃ¡n, van-e kÃ¶ztÃ¼k valami. Meg kellett volna kÃ©rdeznie AnyÃ¡t, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok tudnak-e szerelmesek lenni, Ã©s ha igen, akkor milyen szokÃ¡saik vannak... Ã‰s az Ã¶tlet magÃ¡tÃ³l Ã©rtetÅ‘dÅ‘, kikocog a nappaliba, majd halomra lepakolja Anya Ã¶sszes kÃ¶tetÃ©t amit a kutatÃ¡saibÃ³l Ã-rt Ã©s adatott ki az egyetemnÃ©l, ahol olyankor dolgozik, mikor nem annyira aktivista, mint sÃ¡rkÃ¡nybiolÃ³gus. LeÃ¼l a kÃ¶nyvespolcnak vetett hÃ¡ttal Ã©s

olvasni kezd, egy fÃ©l gondolat, miÃ©rt is nem foglalkoztatta ez eddig, de nem is fontos, gyorsan vÃ©gigfut a fejezetcÃ-meken, hÃ¡tha akad valami olyasmi, ami hasznos lehet, de csak kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡gbÃ³l beleolvas egy-kÃ©t fejezetbe, Ã©s meglepÅ‘dve tapasztalja, hogy tanulmÃ¡nyhoz kÃ©pest Anya mennyire olvasmÃ¡nyosan tudja Ã¶sszegezni a tudÃ¡sÃ¡t, hogy mennyire Ã©rthetÅ‘ Ã³gy is, hogy Å‘ nem Ã©rt hozzÃ¡ annyira. Arra jut, hogy Anya biztosan jÃ³ tanÃ¡r lehet, Ã©s akkor Å‘ mÃ¡r miÃ©rt ne...
- Mit csinÃ¡lsz? â€“ megrezzen Ã©s felkapja a fejÃ©t, rÃ©mÃ¼lten nÃ©z Ã•lmodozÃ³ra.
>- O-olvasok... izÃ©... szia. MegtennÃ©d, hogy nem lopakodsz? RÃ¡m hozod a frÃ¡szt.
- A micsodÃ¡t? â€“ FÃ©lrehajtja a fejÃ©t, a ruhÃ¡i mÃ©g Ã¡t vannak hÅ±lve, ahogy mellÃ© huppan, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve kÃ¶rbenÃ©zi a kÃ¶nyveket. â€“ Olyan furcsa, hogy ilyen papÃ-rkupacokban tartjÃ¡tok az emlÃ©keiteket.
>- Ã¦hm... igen, biztosan... â€“ motyogja lesÃ¼tve a szemeit, ahogy zavarÃ¡ban lapoz egyet, mire Ã•lmodozÃ³ kikapja a kezÃ©bÅ‘l Ã©s egÃ©szen kÃ¶zel hajol hozzÃ¡.
- MuszÃ¡j ezt most?
>- N-nem... ne haragudj. â€“ FelnÃ©z rÃ¡, a szemeibe, egy Ã©hes villanÃ¡s, Ã©s az ajkaik Ã¶sszesimulnak, a csÃ³k hosszÃº, nem olyan Ã³vatoskodÃ³, mint amiket az utcÃ¡n vÃ¡ltottak egy Ã¶rÃ¶kkÃ©valÃ³sÃ¡ggal ezelÅ‘tt. A sÃ¡rkÃ¡ny elÃ©gedett reszelÅ‘s hangot hallat a torkÃ¡bÃ³l, dorombol, jÃ¶n rÃ¡ Hablaty, Ã©s a mellkasÃ¡hoz simÃ-tja a fejÃ©t, hangos szuszogÃ¡ssal.
>- Ezt vÃ¡rtam â€“ suttogja, Ã©s Å‘ egy Ã³vatos mozdulattal belesimÃ-t a hajÃ¡ba. Ã•lmodozÃ³ megrezzen Ã©s a reszelÅ‘s hang erÅ‘sebb lesz, egÃ©szen a kezÃ©hez bÃºjik, amin elmosolyodik.
- Ez tetszik? â€“ kÃ©rdi halkan, megvakarva a fÃ¼le felett.
>- Nagyon, ne hagyd abba â€“ mormogja mÃ©ly hangon sÃ¡rkÃ¡nyul, Ã©s ettÅ‘l csak felbÃ¡torodik.
>- Olyan vagy, mint egy macska â€“ jegyzi meg halkan, Ã©s kÃ¶rbecirÃ³gatja a nyakÃ¡t, kiprÃ³bÃ¡lja, hogy az Ã¡lla alatt is szereti-e, mire Ã•lmodozÃ³bÃ³l kiszÃ¶kik egy hangos sÃ³haj, megmozdul, az Å‘ Ã¶lÃ©be Ã¼l, tÃ©rdeit a kÃ¶nyvespolcnak tÃ¡masztja, alig van sÃºlya, Ã©s mindkÃ©t kezÃ©t az arcÃ¡ra simÃ-tja, mielÅ‘tt Ãºjabb csÃ³kra csÃ¡bÃ-tanÃ¡.
- Hol van Valka? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ valamivel kÃ©sÅ‘bb, mindketten gyorsabban veszik a levegÅ‘t.
>- Nem jÃ¶n haza cs-csak hÃ©tfÅ‘n â€“ hadarja vÃ¡laszul, Ã©s Ã©rzi, hogy igazÃ¡n ezt szeretnÃ© tudni. KikÃ¡szÃ¡lÃ³dik az Ã¶lÃ©bÅ‘l, felpattan, Ã©s Å‘ csak Ã¼l ott levegÅ‘Ã©rt kapkodva, hiÃ¡nyolva a kÃ¶zelsÃ©gÃ©t, a hÅ‘jÃ©t.
- Gyere â€“ mosolyog rÃ¡ Ã•lmodozÃ³, a kezÃ©t nyÃºjtja Ã©s felhÃºzza a fÃ¶ldrÅ‘l, kicsit nagyobb erÅ‘vel is, mint muszÃ¡j lenne, megbotlik egy kÃ¶nyvben Ã©s a karjaiba zuhan. â€“ Ã“vatosan â€“ simÃ-t vÃ©gig a hÃ¡tÃ¡n, Ã©s ott tartva a kezÃ©t, finoman a szobÃ¡ja felÃ© tereli.
>Ã¡jabb hosszÃº csÃ³kok, ahogy mÃ¡r az Ã¡gyon fekszenek, Ã©s Ã©rzi a sÃ¡rkÃ¡ny hÅ‘jÃ©t, a forrÃ³ lÃ©legzetÃ©t magÃ¡n, az Ã©rintÃ©seit, Ã©s muszÃ¡j nagy levegÅ‘vel belefognia, mÃ-g biztos benne, hogy tud beszÃ©lni:
- Mi most akkor mit...
>Ã•lmodozÃ³ felemeli a fejÃ©t, megtÃ¡maszkodik mellette kÃ©toldalt a matracon, a szemei lÃ¡gyan izzanak, egÃ©szen aranynak tÅ±nnek Ã-gy.
- Mivel Ã©n akarok _mindent, _ezÃ©rt csak azt, amit _te _akarsz â€“ vÃ¡laszolja lassan, mintha a szavakon gondolkodna. KissÃ© kÃ¶zelebb hajol, de mÃ©g nem Ã©rinti meg. â€“ EgyÃ©bkÃ©nt, nagyon remÃ©lem, hogy ez az embertest nagyban hasonlÃ-t a tiÃ©dre, mert akkor tudom, hogyan legyen neked jÃ³...
>- HÃ¡t... amÃºgy sem esnÃ©nk nagyon kÃ©tsÃ©gbe â€“ mormogja zavartan, de mosolyogva, mire Ã•lmodozÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyos vigyort villant rÃ¡, Ã©s megcsÃ³kolja megint Ã©s megint-megint-megint, mÃ-g Ãºgy nem Ã©rzi, hogy nem csak az Ã©rintÃ©sek forrÃ³k, de a szoba levegÅ‘je is, Ã©s remeg minden kÃ³sza simÃ-tÃ¡sra, minden sÃ³haj Ã©s nyÃ¶gÃ©s

visszhangot talÃ¡l valahol belÃ¼l, Ã©s ez a legtÃ¶kÃ©letesebb, amit csak Ã©rezhet.<p>

A fejezetcÃ-m: 'Mondd el, amit akarsz", angol, Florence + The Machine â€“ No Light, No Light c. szÃ¡mÃ¡bÃ³l.

4. Tell me what the future holds

/4. Tell me what the future holds

Az elsÅ‘ emlÃ©ke AnyÃ¡rÃ³l az, hogy rettenetesen fÃ©l tÅ‘le. Hat Ã©s fÃ©l Ã©ves, a vilÃ¡g hatalmas Ã©s ijesztÅ‘, Ã©s nem Ã©rti, miÃ©rt nÃ©znek olyan szÃ°rÃ³san egymÃ¡sra ApÃ¡val, amikor szeretniÃ¼k kÃ©ne egymÃ¡st, hiszen a _szÃ¼lei _(Ã©s Astrid szÃ¼lei szeretik egymÃ¡st), de nem fÃ©rj Ã©s felesÃ©g, Ã©s akkor hogy van ez a dolog most. Remegve Ã©s ijedten lÃ©p egyet elÅ‘re, hÃ¡trapislog ApÃ¡ra, akinek a szemeiben valami roppant fÃ¡jdalom Ã¼l, Ã©s ettÅ‘l Å‘ csak jobban megijed, nem akar AnyÃ¡val menni, aki pedig leguggol elÃ© Ã©s kitÃ¡rja a karjait, nem is annyira ijesztÅ’ Ã-gy. Magas Ã©s vÃ©kony, Ã©s a zÃ¶ld szemei hasonlÃ-tanak az Ã¶vÃ©ihez, Ã©s hosszÃº a haja, laza fonatban, lelÃ³g a derekÃ¡ig Ã©s gyengÃ©den mosolyog, a szemei furcsÃ¡n fÃ©nyesek, Ã©s nem Ã©rt semmit, de lÃ©p mÃ©g egyet Ã©s megbotlik a sajÃ¡t lÃ¡bÃ¡ban. Hasra esne, de Apa elkapja, mindig elkapja, mikor ott van Ã©s lÃ¡tja, tudja, hogy mindig tÃºl egyszerre akar lÃ©pni, nem tehet rÃ³la, valahogy Ã-gy van Ã¶sszerakva. Ã‰s Anya vÃ©gre megÃ¶leli, minden fÃ©lelem tovaszÃ¡ll, olyan meleg Ã©s kellemes, Ã©s tÃ¶kÃ©letes, Ã©s szeretnÃ©, ha ez most Ã¶rÃ¶kkÃ© tartana, akkor nem fÃ©lne semmitÅ‘l soha tÃ¶bbÃ©.
>Elesne, de Apa elkapja, mindig elkapja (mikor ott van) (Ã©s lÃ¡tja) mert tudja, hogy ostobasÃ¡gokat csinÃ¡l nÃ©ha (tudja, hogy mindig tÃºl egyszerre akar lÃ©pni), nem tehet rÃ³la, valahogy Ã-gy van Ã¶sszerakva (hibÃ¡san?) (zagyvÃ¡n Ã©s hablatyosan), de Apa azÃ©rt _elkapja, mindig-mindig elkapja._
>Ã‰s Apa egyszer nem kapta el.
NÃ©ha Ã¡lmodik errÅ‘l is.

- JÃ³ napot â€“ szÃ³lal meg, mikor biztos benne, hogy a fÃ©rfi Ã©szrevette. Olajszag van Ã©s benzinbÅ±z, a beton Ã¶sszekoszolja a cipÅ‘jÃ©t, fÃ©mek kÃ©nyelmetlen szagmintÃ¡ja Ã©s valahol a sokasÃ¡gban szÃ³l egy rÃ¡diÃ³. A fÃ©rfi nÃ©z rÃ¡, kÃ©k szemeiben gyanakvÃ¡s. Valahogy meg is Ã©rti.
>- Ã•lmodozÃ³, ha nem tÃ©vedek â€“ biccent felÃ© vÃ©gÃ¼l. â€“ SegÃ-thetek valamiben?
- Igen. SzeretnÃ©k beszÃ©lni Hablaty fÃ©szektÃ¡rsÃ¡val... az apjÃ¡val, ugye Ã-gy mondjÃ¡k? â€“ a vÃ©ge kissÃ© kÃ©rdÅ‘re sikeredik, de a fÃ©rfi bÃ³lint.
>- Mit akarsz tÅ‘le? â€“ kÃ©rdez rÃ¡, a szÃ-vverÃ©se mÃ©g mindig nyugodt. BizonyÃ¡ra olyan fajta, aki sok mindent lÃ¡tott mÃ¡r, Ã©s nem esik kÃ©tsÃ©gbe, csak mert egy sÃ¡rkÃ¡ny odamegy hozzÃ¡. â€“ Nem szÃ-vleli a fajtÃ¡dat.
- Azt Ã©n is tudom, mondta Valka is meg Hablaty is â€“ mondja bÃ³lintva. ValÃ³jÃ¡ban nagyon sokan _nem szÃ-vlelik _a fajtÃ¡jÃ¡t, de ezen soha nem sÃ©rtÅ‘dik meg igazÃ¡n_. _Megszokta. Nem fontos. Vannak akik mÃ©gis, Ã©s _ez _fontos. (Hablaty, pÃ©ldÃ¡ul. Å• csak Ã¡mul azon, hogy sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©s ez annyira jÃ³.) â€“ De azÃ©rt Ã©n meg akarom mondani neki, hogy nem akarom bÃ¡ntani a fiÃ³kÃ¡jÃ¡t, Ã°gyhogy nem kell ennyire fÃ©ltenie tÅ‘lem. â€“ A fÃ©rfi erre felnevet, csak Ã°gy kirobban belÅ‘le a hahota, amit nem egÃ©szen Ã©rt, semmi vicceset nem mondott.
>- Neked aztÃ¡n vannak Ã¶tleteid, fiam â€“ jegyzi meg vidÃ¡man, Ã©s egy rongyban megtÃ¶rli a kezeit. â€“ VÃ¡rj meg itt, elintÃ©zem neked a dolgot.
- TÃ©nyleg olyan jÃ³ arc, mint ahogy Hablaty mondta. â€“

Megint nevetÃ©st hall, Ã©s pÃ¡r perc mÃºlva a szÅ‘ke bajszos fÃ©rfi megjelenik Ã¡tÃ¶ltÃ¶zve Ã©s tisztÃ¡n.
>Ã‰lnek az autÃ³ban, csupa fÃ©m hang, zÃ¶rej Ã©s furcsa illatok, rÃ¡adÃ¡sul olyan kicsi, Ã©s sokkal lassÃºbb, mintha repÃ¼lne. Persze azt nem szabad, dÃ©lelÅ‘tt van. Aludnia kellene, de ugyan kit Ã©rdekel, ha fontosabb dolga is van ennÃ©l. MÃ¡rpedig ez fontosabb, mert HablatyrÃ³l van szÃ³, Ã©s azt akarja, hogy ne kelljen titkolÃ³zniuk, hogy ne legyen ideges, ha csak meglÃ¡tja, Ã©s ne nÃ©zzen minden emberre gyanakvÃ³an; csak annyit akar, hogy boldog legyen, hogy megnyugodjon, hogy ne fÃ©ljen olyasmitÅ‘l, amitÅ‘l nincsen Ã©rtelme.
A fÃ©rfit, aki olyasmi Hablatynak, mintha fÃ©szektÃ¡rsa lenne, de mÃ©gsem az teljesen, kÃ¶nnyedÃ©n beengedik a tÃ¡gas udvarra Ã©s a hatalmas Ã©pÃ¼letbe is, szabad bejÃ¡rÃ¡sa van egy ilyen idegen-szagÃº fÃ©szekbe, mint ez. Ã‰s mÃ©gis valami halovÃ¡nyan ismerÅ‘s minta keveredik a tÃ¶bbi mellÃ©, egy nyomvonal, ami vezet elÅ‘re, Ã©s Å‘k pontosan ezen a vonalon haladnak, ez megnyugtatÃ³.
>Egy magas ajtÃ³ elÅ‘tt megÃ¡llnak, a fÃ©rfi beszÃ©l pÃ¡r szÃ³t egy nÅ‘vel, Ã©s utÃ¡na belÃ©pnek a tÃ¡gas helyisÃ©gbe. Itt csend van, az a gÃ©pzÃºgÃ¡s, kÃ¶nyvek illata, Ã©s az a minta, ami annyira Hablatyot idÃ©zi, hogy furcsÃ¡n mocorgÃ³sak Ã©rzi a gyomrÃ¡t tÅ‘le, Ã©s ami egy egÃ©szen kicsit mÃ¡s, mint az Ã¶vÃ©. A fÃ©rfi, Hablaty fÃ©szektÃ¡rsa â€“ az apÃ¡m, mondja mindig â€“ Ã©les pillantÃ¡st vet rÃ¡, a szemei nem ugyanolyanok, de kifejezÅ‘en zÃ¶ldek ezek is, Ã©s valÃ³jÃ¡ban Ã-gy elsÅ‘re, nem sokban hasonlÃ-tanak egymÃ¡sra.

>HatÃ¡rozottan elÅ‘relÃ©pdel az asztalig, kÃ¶zben kÃ¶szÃ¶n, Ã©s azt mondja:
- SajnÃ¡lom, ha zavarom, de HablatyrÃ³l szeretnÃ©k beszÃ©lni.
>A fÃ©rfi felemelkedik Ã¼ltÃ©bÅ‘l, a szemeiben a tavaszi viharok kezdÅ‘dÅ‘ villÃ¡mai.
- Mit csinÃ¡ltÃ¡l vele? â€“ a hangja fenyegetÅ‘, legszÃ-vesebben visszamorogna, de azt nem lehet, csak azt bizonyÃ-tanÃ¡ vele, hogy semmit nem tud az emberekrÅ‘l.
>- Semmi olyasmit, amit Å‘ nem akart, tehÃ¡t tudtommal nem szÃ¡mÃ-t tÃ¶rvÃ©nyellenesnek â€“ vÃ¡laszolja inkÃ¡bb.
- MÃ©gis mit-
>- Nem ez a lÃ©nyeg â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe, tudja, hogy ez udvariatlan, de nem engedheti szÃ©tszÃ©ledni a szavakat, sosem jÃ¶nnÃ©nek vissza. â€“ Ã“, be sem mutatkoztam, bocsÃ¡nat. A nevem Ã•lmodozÃ³ â€“ Ã©s elÅ‘re nyÃºjtja a kezÃ©t. A fÃ©rfi nem mozdul. â€“ Nem? Azt hittem, ez ilyen udvarias gesztus, mint a tÃ¶bbi ember-dolog, de jÃ³ â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t Ã©s leereszti a kezÃ©t. â€“ Csak azt akartam mondani, hogy Ã©n nem akarom bÃ¡ntani Å‘t semmivel, Ãºgyhogy nem kell ennyire fÃ©ltenie tÅ‘lem. Nem kellene fÃ©ltenie semmitÅ‘l, hiszen nem ostoba Ã©s nem is nyÃºlszÃ-vÅ±. â€“ Tart egy kis szÃ¼netet, a fÃ©rfi nem szÃ³l, talÃ¡n azt mÃ©rlegeli, mit vÃ¡laszoljon. De ha mÃ¡r itt van, akkor befejezi: â€“ Ha viszont egyre jobban megkÃ¶ti, csak azt Ã©ri el, hogy minÃ©l jobban szabadulni akar majd. MiÃ©rt kell megkÃ¶tni a szÃ¡rnyait, amikor mÃ©g azt sem tudja, meddig mehetne?
- MÃ¡r elengedtem egyszer, Ã©s annak sÃºlyos kÃ¶vetkezmÃ©nyei lettek â€“ mondja, s a hangja most halkabb, a szemei szomorÃºak. Ã•gy egÃ©szen hasonlÃ-t...
>- De tanultak belÅ‘le mindketten â€“ mutat rÃ¡.
- Nem hagyhatom egyedÃ¼l...
>- MÃ¡r megtette â€“ vÃ¡gja rÃ¡, valamivel tÃ¶bb indulattal, mint akarta, de kÃ©pes haragudni az egÃ©sz vilÃ¡gra mikor azok a zÃ¶ld szemek olyan mÃ©rhetetlen hÃ¡lÃ¡val nÃ©znek rÃ¡, csak mert valami teljesen egyszerÅ±t mond neki, valamit, amirÅ‘l Ãºgy gondolja, mÃ¡r ezerszer hallotta (olyan Ã¼gyes vagy, hogy ilyeneket tudsz rajzolni) (nagyon szÃ©pek a szemeid, tudtad?) (olyan jÃ³l Ã¡ll a mosolygÃ¡s), Ã©s a nÃ©zÃ©sÃ©ben mÃ©gis ott van, hogy senki nem mond neki

ilyeneket. Hogy Å‘ nem gondolja Ãºgy, hogy megÃ©rdemli a dicsÃ©rÅ‘ szavakat. â€“ Vagy talÃ¡n prÃ³bÃ¡l neki segÃ-teni, mikor egymaga van Ã©s nem tud aludni? MiÃ©rt nem hallja, hogy segÃ-tsÃ©gre van szÃ¼ksÃ©ge?
- Valka beszÃ©lte tele a fejed? â€“ Nem vÃ¡laszol azonnal, nyilvÃ¡nvalÃ³ hogy a tÃ©materelÃ©s csak vÃ©dekezÃ©s, mÃ©g Å‘ is Ã©rzi.
>- Valka felismerte, hogy a fiÃ³kÃ¡ja nem ostoba. Hablaty felismerte, hogy Valka nem az a szemÃ©ly, akire szÃ¼ksÃ©ge van, hogy nem Å‘ az, akinek el tudna mondani dolgokat. Ã‰s Ãºgy Ã©rzi, hogy Ã¶n nem hallgatnÃ¡ meg, vagy nem figyelne, elvÃ©gre akkor sem figyel, amikor azt mondja, hogy Ã©n nem vagyok veszÃ©lyes rÃ¡ nÃ©zve. AmÃºgy is, mit tehetnÃ©k vele? Az elsÅ‘ rossz szavÃ¡ra hajtÃ³vadÃ¡szatot indÃ-tanÃ¡nak ellenem, Ã©s a vilÃ¡g vÃ©gÃ©ig is repÃ¼lhetek, akkor is megtalÃ¡lnak. MiÃ©rt kockÃ¡ztatnÃ©k, ha ez mindkettÅ‘nknek veszÃ©lyes lenne? Sosem szeretett senkit talÃ¡n, hogy Ã©rtse ezt a dolgot? Persze biztosan nem akarta, hogy Ã-gy tÃ¶rtÃ©njen, talÃ¡n Ã©n sem akartam, de mit szÃ¡mÃ-t, ha boldoggÃ¡ tudom tenni, Ã©s Å‘ hajlandÃ³ elfogadni ezt? Csak mÃ©g tÃ¡volabb fogja lÃ¶kni magÃ¡tÃ³l, Ã©s mire Ã©szreveszi, idegenebb lesz, mint bÃ¡rki mÃ¡s, mert azt fogja gondolni, hogy valaha ismerte. TÃ©nyleg szeretnÃ© ezt? â€“ a kÃ©rdÃ©s megÃ¡ll a levegÅ‘ben. TalÃ¡n tÃºl messzire ment, de nem bÃ¡nja. Itt az ideje tÃ¡vozni. â€“ Csak... csak ennyit akartam, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy meghallgatott. â€“ OdalÃ©p az ablakhoz, kitÃ¡rja Ã©s kiugrik rajta. Nem kap szÃ¡rnyra, ez a test is pont elÃ©g erÅ‘s, hogy ne essen baja, elrohan, gyorsabban, mint bÃ¡rmelyik ember. TalÃ¡n ez elÃ©g, hogy minden rendben legyen.

EgÃ©sz nap kellemes zsongÃ¡s jÃ¡rja Ã¡t, valami idÃ¼lt boldogsÃ¡g, Ã©s megremeg a gyomra, ha csak Ã•lmodozÃ³ra gondol. Ã‰s aztÃ¡n hazaÃ©r, Ã©s mÃ©g be sem lÃ©p az ajtÃ³n, amikor Apa ott Ã¡ll az elÅ‘szobÃ¡ban Ã©s olyan szÃºrÃ³san nÃ©z rÃ¡, mint mÃ¡r nagyon rÃ©gen nem.
>- HelÃ³... apa... Uhm, valami gond van? â€“ Ã©rdeklÅ‘di Ã³vatosan Ã©s tÃ©tovÃ¡n, teljesen kizÃ¶kkenve az eddigi kellemes Ã©rzÃ©sekbÅ‘l.
- MÃ©g, hogy gond? â€“ kÃ©rdez vissza cseppet sem nyugodtan. SzÃ³val tudja, hogy egyÃ¼tt tÃ¶ltÃ¶ttÃ©k a hÃ©tvÃ©gÃ©t a hatÃ¡rozott tiltÃ¡s ellenÃ©re is.
>- OkÃ©, tudhattad volna, sÅ‘t, meg is mondtam, hogy ez lesz, szÃ³val ennyire nem kell kiaka-
- Az a sÃ¡rkÃ¡ny eljÃ¶tt hozzÃ¡m a hivatalba ma dÃ©lelÅ‘tt Ã©s-
>- Micsoda?! Ã•lmodozÃ³ nÃ¡lad jÃ¡rt? Hogy jutott be? â€“ hÃ¶kken meg, megÃ¡llva a mozdulatban, amivel a tÃ¡skÃ¡jÃ¡t akarja felkapni.
- KÃ©rdezd csak BÃ©lhangost! â€“ mordul fel Apa, Ã©s Hablaty vÃ©gre Ã¡t tud slisszolni a nappaliba, ahol az emlÃ-tett Ã¼l.

>- SzÃ³val BÃ©lhangos elvitte hozzÃ¡d Ã•lmodozÃ³t â€“ kezdi, Ã©s nem tud nem vigyort villantani a fÃ©rfi felÃ© â€“, de miÃ©rt is? EgyÃ¡ltalÃ¡n minek jÃ¶tt ide?
- Azt mi is szeretnÃ©nk tudni â€“ mutat rÃ¡ BÃ©lhangos.
>- Azt hittem, te kÃ¼ldted â€“ vallja be Apa, Ã©s egy mÃ¡sodpercre Å‘ is tanÃ¡cstalannak tÅ±nik.
- MiÃ©rt kÃ¼ldtem volna oda? Tudom, hogy egytÅ‘l-egyig utÃ¡lod a sÃ¡rkÃ¡nyokat, Å‘t meg mÃ©g talÃ¡n jobban is, Ã©s amÃºgy is veszÃ©lyes neki ott, szÃ³val... â€“ Zavartan elhallgat, tÃ©nyleg semmit nem tud az egÃ©szrÅ‘l. â€“ Mit mondott?

>- Azt bizonygatta, hogy nem veszÃ©lyes rÃ¡d nÃ©zve â€“ feleli BÃ©lhangos az apja helyett, ami mÃ¶gÃ¶tt sejt valamit, amit nem mondanak ki. A legtÃ¶bb szavuk mÃ¶gÃ¶tt sejt olyanokat, amiket neki nem mondanak el. Ez most fokozottan zavarja.
- HÃ¡t ezt mÃ¡r nekem sem hitte el senki â€“ hÃºzza el a szÃ¡jÃ¡t. Lehuppan a kanapÃ©ra Ã©s

felhÃºzza a lÃ¡bait, kÃ¶zben mÃ©g mindig alig hiszi a hallottakat. Rendben, Ã•lmodozÃ³ pont elÃ©g Ã¶nfejÅ± Ã©s hatÃ¡rozott, hogy ezt megtegye, de az oka hiÃ¡nyzik. Ki akarta harcolni, hogy talÃ¡lkozhassanak? De azt a tiltÃ¡st amÃºgy is teljessÃ©ggel figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyjÃ¡k. Jogosnak Ã©rzi azok utÃ¡n, hogy Apa sem tartotta be a sajÃ¡t maga Ã¡ltal lefektetett szabÃ¡lyokat.
>- Ã‰s tovÃ¡bbra sem vagyok meggyÅ‘zve â€“ teszi hozzÃ¡.
- Mondtam, hogy nem vadÃ¡llat â€“ emlÃ©kezteti sÃ³hajtva. â€“ Komolyan ez a benyomÃ¡sod rÃ³la azok utÃ¡n is, hogy beszÃ©ltÃ©l vele? Hiszen teljesen olyan, mint egy ember! Lehet, hogy tÃ¶bb nyelvet Ã©rt, mint Ã©n, Ã©s sokkal tÃ¶bb helyen jÃ¡rt a vilÃ¡gban mint bÃ¡rmelyikÃ¼nk. â€“ Nagyon igyekszik a realitÃ¡s talajÃ¡n maradni. Nagyon igyekszik, hogy ne essen tÃºlzÃ¡sokba. Hogy ne mondjon olyanokat, mint: Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, milyen gyÃ¶nyÃ¶rÅ±ek a szemei, milyen istentelenÃ¼l magabiztosan mozog mÃ¡r, Ã©s milyen hihetetlen kellemes hallgatni a hangjÃ¡t, mennyire jÃ³l csÃ³kol Ã©s- SzÃ³val csomÃ³ olyasmi, ami jelen esetben talÃ¡n csak rontana a helyzeten. â€“ Ha bÃ¡ntani akarna, nem bÃ-znÃ©k benne. Ã‰s amÃºgy is megtehette volna mÃ¡r, Ã©s szerintem meg sem fordult a fejÃ©ben.
>- Honnan tudod?
- Nem tudom. Nem vagyok gondolatolvasÃ³, de az valahogy feltÅ±nne, ha megprÃ³bÃ¡lna megfojtani Ã¡lmomban, mert eddig ilyesmi nem fordult elÅ‘. EzutÃ¡n sem fog, feltÃ©telezem. EgyÃ©b kÃ©rdÃ©s? â€“ talÃ¡n egy kicsit pimaszabb, mint kellene lennie, de pont jogosnak Ã©rzi, amiÃ©rt mindenki az Å‘ Ã©letÃ©vel van elfoglalva, amire ilyen szinten nincsen szÃ¼ksÃ©ge. â€“ JÃ³, akkor megyek leckÃ©t Ã-rni â€“ Ã©s ezzel felpattan, otthagyja Å‘ket.

Vacsora elÅ‘tt fÃ©l Ã³rÃ¡val Ã¡tvÃ¡g a nappalin, a nyakÃ¡ba dobja a sÃ¡ljÃ¡t Ã©s csak belelÃ©p a bakancsaiba, a kabÃ¡tot Ã©ppen csak magÃ¡ra rÃ¡ntja.
>- Kimentem levegÅ‘zni â€“ jelenti, Ã©s csukja is maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t. KorÃ¡bban sÃ©tÃ¡lni jÃ¡rt, esetenkÃ©nt kocogni, de most csak a hÃ¡z mÃ¶gÃ¶tti udvar felakasztott hintÃ¡ja van, amit pÃ¡r nappal ezelÅ‘tt lehavazott, azÃ³ta nem esett rÃ¡ Ã³j, tÃ³l hideg van hozzÃ¡. LÃ¶kdÃ¶si magÃ¡t, a hinta lÃ¡nca halkan csikordulva enged. BÃ©lhangos csinÃ¡lta neki, mÃ¡r nem emlÃ©kszik rÃ¡ pontosan, mikor. Kicsi volt mÃ©g, Ã©s el kellett foglalnia magÃ¡t valamivel. Most csak a szellÅ‘zÅ‘s fÃ©l Ã³rÃ¡ra hasznÃ¡lja.
Felpislog az Ã©gboltra, csillagok milliÃ¡rdjai mÃ¡r most, irdatlan hideget Ã-gÃ©rve reggelre, de december van, Ã©ppensÃ©ggel itt az ideje, Ã©s a nyitott kabÃ¡tja Ã©s a befÅ±zetlen bakancsok ellenÃ©re sem fÃ¡zik egy cseppet sem, csak a lÃ¡ncnak dÃ¶nti a fejÃ©t Ã©s dÃºdolgat magÃ¡ban valamit, ami gyanÃºsan az On top of the worldre emlÃ©kezteti. Ã‰s aztÃ¡n rÃ¡ is kezd, _If you love somebody / Better tell them while they're here 'cause / They just may run away from you, _Ã©s egy mÃ¡sodpercre hÃ¼lyÃ©n Ã©rzi magÃ¡t, aztÃ¡n mÃ¡r teljesen mindegy.
>- Biztosan jÃ³l vagy? â€“ kÃ©rdezi Ã•lmodozÃ³, Ã©s a hinta tartÃ³Ã¡llvÃ¡nyÃ¡nak keresztrÃºdjÃ¡n egyensÃºlyozik.
- Mi lenne, ha nem lopÃ³znÃ¡l mindig? â€“ kÃ©rdez vissza felmosolyogva.
>- Nem tehetek rÃ³la, hogy soha nem figyelsz a kÃ¶rnyezetedre.
- Ez egy biztonsÃ¡gos kÃ¶rnyÃ©k, tudod. Ã‰n meg a polgÃ¡rmester Ãºr kicsi fia vagyok, Ã©s jaj annak, aki csak gondol rÃ¡, hogy tesz velem valami rosszat â€“ magyarÃ¡zza kissÃ© eltÃºlozva. â€“ Na persze, a rossz fogalmÃ¡t nem mindegy kinek a szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l kÃ¶zelÃ-tjÃ¼k meg.
>- Ha pÃ©ldÃ¡ul a te szemszÃ¶gedet vesszÃ¼k â€“ veti fel Ã•lmodozÃ³, Ã©s mellÃ© huppan, a hÃ³ ropog a talpa alatt, Ã©s hogy a fenÃ©ben kÃ©pes hÃ¡rom mÃ©tert ugrani ilyen lazÃ¡n.
- Akkor minden rendben van, kivÃ©ve a stalker sÃ¡rkÃ¡nyt â€“ vigyorodik el, mÃ©g mindig

felnÃ©zve.
>- Ã‰n, mint stalker? Nem talÃ¡lkoztÃ¡l mÃ©g egy rendes viharszelÅ‘vel soha? Na azok aztÃ¡n! TÃ-z mÃ©rfÃ¶ldes kÃ¶rben mindent tudnak mindenkirÅ‘l. ElÃ©g para.
- Ã‰s felhasznÃ¡ljÃ¡k az informÃ¡ciÃ³t?
>- Ezt nem tudom, gondolom nem.
- Akkor nem elÃ©g para â€“ mutat rÃ¡ majdnem nevetve, Ã©s mivel lusta felkelni, odahÃºzza magÃ¡hoz a sÃ¡rkÃ¡nyt egy csÃ³kra. Eddig sem fÃ¡zott, de most szabÃ¡lyosan melege lesz egyik pillanatrÃ³l a mÃ¡sikra. Ã•lmodozÃ³ rÃ¡mosolyog, a homlokÃ¡nak tÃ¡masztja az Ã¶vÃ©t, a lÃ©legzete forrÃ³. â€“ AmÃºgy apÃ¡m elÃ©ggÃ© kiakadt azon, hogy meglÃ¡togattad ma.
>- Hogy Ã©rted?
- BÃ¡rmit is mondtÃ¡l neki, nem tud veled mit kezdeni.
>- De udvarias voltam! â€“ fakad ki. â€“ MÃ©g kÃ¶szÃ¶ntem is. JÃ³, az ablakon tÃ¡voztam, de kinek volt kedve annyi ajtÃ³val bajlÃ³dni... â€“ Hablaty felnevet, jÃ³Ã-zÅ±en Ã©s hangosan.
- TalÃ¡n pont ezÃ©rt akadt ki annyira. Mert tÃºl udvarias voltÃ¡l â€“ mondja mÃ©g mindig jÃ³kedvÅ±en.
>- Csak segÃ-teni akartam. Azt akartam, hogy ne legyÃ©l ideges, ha az utcÃ¡n talÃ¡lkozunk, Ã©s azt is, hogy az apÃ¡d ne higgye azt, hogy bÃ¡ntani akarlak.
Hablaty sokÃ¡ig csak nÃ©z rÃ¡, meglepetten Ã©s zavartan, Ã©s boldogan, hogy ez a fiÃº tÃ©nyleg csak neki akar jÃ³t, mennyire furcsa Ã©rzÃ©s, mÃ©gis milyen jÃ³...
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mondja vÃ©gÃ¼l, Ã¡tkarolva Ã©s hozzÃ¡bÃºjva.
- Ne kÃ¶szÃ¶nd, hiszen a jelek szerint nem Ã©rtem el semmit.
>- Nem baj â€“ feleli Ã©s vÃ¡llÃ¡ba fÃºrja az arcÃ¡t.
- Hablaty, vacsora! â€“ kiÃ¡lt ki az ajtÃ³n BÃ©lhangos. HobbibÃ³l fÅ‘z rÃ¡juk, meg mert meggyÅ‘zÅ‘dÃ©se, hogy Ã©hen halnÃ¡nak nÃ©lkÃ¼le.
>- Megyek! â€“ szÃ³l vissza, Ã©s bocsÃ¡natkÃ©rÅ‘ mosolyt villant Ã•lmodozÃ³ra.
- Menj csak, nekem is van egy kis dolgom, csak erre jÃ¡rtam â€“ mondja, de azÃ©rt odahajol, Ã©s Ãºgy csÃ³kolja, hogy biztos lehessen benne: egy tapodtat sem mozdulna, ha kettesben lehetnÃ©nek.
>- Akkor majd...
- Reggel a kÃ¡vÃ©zÃ³ban â€“ mosolyog rÃ¡, Ã©s egy mÃ¡sodpercre mÃ©g Ã¶sszeszorÃ-tja az ajkaikat. Hablaty szÃ©dÃ¼lten indul vissza a hÃ¡zba, amikor vÃ©gignÃ©z a kerten, mÃ¡r semmi nem mozdul a sÃ¶tÃ©tben, Ã•lmodozÃ³ kÃ©pes szÅ‘rÃ©n-szÃ¡lÃ¡n eltÅ±nni egyetlen pillanat alatt.
>A vacsora csendben telik, a kÃ-nos hallgatÃ¡s mÃ¡r az Ã©letÃ¼k rÃ©sze Ã©s megszokott dolog, Hablaty kel fel elsÅ‘re az asztaltÃ³l, kÃ¶szÃ¶nve Ã©s pillanatok alatt elmossa a tÃ¡nyÃ©rjÃ¡t meg az evÅ‘eszkÃ¶zeit, majd egy bÃ¶gre teÃ¡val visszavonul a szobÃ¡ja magÃ¡nyÃ¡ba. PrÃ³bÃ¡l rajzolni, az anatÃ³miakÃ¶nyv oldalait, odafigyelÃ©ssel, megÃ©rtÃ©ssel, Ã©s azon gondolkodik, mikor van tavasz, mikor kezdÅ‘dik Ã©s mikor Ã©r vÃ©get, Ã©s soha nem akart mÃ©g ennyire egy vÃ©gtelen-hosszÃº telet.
KÃ©sÅ‘bb eloson zuhanyozni, Apa Ã©s BÃ©lhangos mÃ©g a konyhÃ¡ban beszÃ©lnek, mÃ©g kÃ©sÅ‘bb, amikor mÃ¡r aludni kÃ©szÃ¼l, Apa mÃ©g mindig a dolgozÃ³sarokban Ã¼l, Ã©s fÃ¡radtnak tÅ±nik. Amikor visszafelÃ© jÃ¶n a mosdÃ³rÃ³l, elÅ‘rÃ©bb lÃ©pdel a kanapÃ© tÃ¡mlÃ¡jÃ¡ig Ã©s nekitÃ¡maszkodva megÃ¡ll.
>- Apa...? Le kÃ©ne fekÃ¼dnÃ¶d, kÃ©sÅ‘ van â€“ szÃ³lal meg halkan. Kicsit azÃ©rt aggÃ³dik, nem szokott fennmaradni eddig. Apa felpillant rÃ¡ a szemÃ¼vege felett.
- Persze, mindjÃ¡rt â€“ mondja, aminek nem hisz.
>- MindjÃ¡rt egy Ã³ra, mÃ©g nem tusoltÃ¡l Ã©s korÃ¡n kelsz, apa, menj aludni. â€“ Ã‰s Ã¶sszefont karokkal tÃ¡masztja tovÃ¡bb a kanapÃ©t, mÃ-g meg nem hallja a laptop elkÃ¶szÃ¶nÅ‘dallamÃ¡t. Bizonyos dolgokban makacsabb tud lenni, Ã©s nÃ©ha ez jÃ³l jÃ¶n. Arra nem gondol, hogy egy rendes csalÃ¡dban ez a jelenet fordÃ-tva

mÅ±kÃ¶dne, de mivel az alvÃ¡sproblÃ©mÃ¡jÃ¡val senki nem tud mit kezdeni, Å‘ akkor fekszik, mikor akar. Az Ã©bresztÅ‘Ã³ra ismeretlen fogalom szÃ¡mÃ¡ra.

PÃ¡r nappal kÃ©sÅ‘bb Apa azt kÃ©rdezi vacsorÃ¡nÃ¡l:
>- SzeretnÃ©l valamit Snoggletogra? â€“ Most csak ketten esznek, Ã©s a csend, amÃ-g vÃ©giggondolja, mit is vÃ¡laszoljon erre, kÃ©tszer hosszabbnak tÅ±nik.
- Azt hittem, mÃ¡r megbeszÃ©ltÃ¼k, ho-hogy anya Ã¡tjÃ¶n aznap ebÃ©dre vagy vacsorÃ¡ra â€“ mondja vÃ©gÃ¼l attÃ³l tartva, hogy Apa meggondolta magÃ¡t, csak errÅ‘l neki nem szÃ³lt. A tovÃ¡bbtanulÃ¡si terveit mÃ©g mindig akkor akarja majd ecsetelni, ha egyÃ¼tt van a csalÃ¡d, csak erre egyre kevesebbet gondol Ã•lmodozÃ³ miatt. Ami nem baj, mert csak stresszelnÃ© magÃ¡t, erre nincs szÃ¼ksÃ©ge.
>- Ã Å¡gy gondoltam, ezen kÃ-vÃ¼l â€“ mondja erre Apa, Å‘ egyrÃ©szt megnyugszik, hogy a tervei nem mentek fÃ¼stbe, mÃ¡srÃ©szrÅ‘l furcsÃ¡llva hÃºzza fel az egyik szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.
- N-nem, nem hiszem, hogy mÃ¡sra szÃ¼ksÃ©gem lenne... â€“ Ã‰s a vÃ¡lasz kÃ©zenfekvÅ‘bb, mint gondolja. â€“ Ã“, ta-talÃ¡n mÃ©gis â€“ helyesbÃ-t azonnal. â€“ BÃ¡r ez megint nem fog tetszeni...
>- Halljuk â€“ mondja azÃ©rt Apa, Ã©s talÃ¡n mÃ¡r Å‘ is rÃ¡jÃ¶tt, hogy mit szeretne.
- Arra gondoltam, talÃ¡n Ã•lmodozÃ³ is eljÃ¶hetne. â€“ MielÅ‘tt Apa tiltakozhatna, nagy levegÅ‘t vÃ©ve hozzÃ¡teszi: â€“ M-mivel annak a lehetÅ‘sÃ©gÃ©t, hogy Ã©n mondjam el, egyÃ¡ltalÃ¡n van valakim, elÃ©g gyorsan elvetted, hagyhatnÃ¡d, hogy legalÃ¡bb rendesen bemutassalak egymÃ¡snak titeket. â€“ A tÃ©nyt, hogy vÃ©gÃ¼l is jÃ¡r valakivel, termÃ©szetesnek kezeli, elvÃ©gre nem ezzel volt problÃ©mÃ¡ja senkinek, Ã-gy aztÃ¡n nincs is azzal semmi gond, hogy kimondja. â€“ KÃ©rlek? MegfÅ‘zÃ¶k Ã©n cserÃ©be, ha akarod â€“ ajÃ¡nlja fel mÃ©g, hÃ¡tha ezzel biztosra mehet.
>- Rendben â€“ hagyja rÃ¡ Apa, tÃºlontÃºl kÃ¶nnyen, Ã©s ezt nem is egÃ©szen Ã©rti.
- Mi? TÃ©nyleg? Komolyan? Huh... kÃ¶sz-kÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mondja egÃ©szen felvidulva, valami remegÅ‘s Ã©s fÃ©szkelÅ‘dÅ‘s boldogsÃ¡ggal, amitÅ‘l persze, enni mÃ¡r egyÃ¡ltalÃ¡n nem tud, de nem zavarja, csak tÃ¼relmetlenÃ¼l mocorog a szÃ©ken mÃ-g Apa befejezi Ã©s Å‘ vÃ©gre felkelhet az asztaltÃ³l.

A Snoggletog mÃ¡r elsÅ‘ pillanattÃ³l nem olyan, mint kÃ©pzelte. A kellemetlen zsongÃ¡sra Ã©bred a lÃ¡bÃ¡ban hajnali hat kÃ¶rnyÃ©kÃ©n, maga elÃ© Ã¡tkozÃ³dva lÃ©p egyet a gurulÃ³s szÃ©k felÃ©, aztÃ¡n csak kÃ¶zel rÃ¡ntja Ã©s lezuhanva rÃ¡ kÃ¶rbegurulja a szobÃ¡t (fÃ¡jdalomcsillapÃ-tÃ³) (vÃ-z) Ã©s visszadÅ‘l az Ã¡gyba, ilyen korÃ¡n semmit nem csinÃ¡lhat, ha felÃ©breszti ApÃ¡t, semmi Ã¼nnepi nem lesz a mai napban. Fetreng mÃ©g mÃ¡sfÃ©l Ã³rÃ¡t, azt tervezgeti, mit csinÃ¡l ma, milyen sorrendben Ã©s azt is, hogy mennyire jÃ³ lesz, hogy megmutathatja a helyet Ã•lmodozÃ³nak, ahol Ã©l. Ã‰s persze, Anya sem lÃ¡tta a szobÃ¡jÃ¡t mÃ¡r Ã©vek Ã³ta, a festÅ‘sarok talÃ¡n tetszeni fog neki (talÃ¡n tetszeni fog neki...). Mire fÃ©l nyolc kÃ¶rÃ¼l elÅ‘botorkÃ¡l a kÃ¡vÃ©hiÃ¡nytÃ³l szÃ©dÃ¼lten, mÃ¡r nem is foglalkozik vele, mire kelt, Ã©s amikor Apa behozza a nappaliba a fÃ¡t, Å‘ feltesz egy Ã¼nnepi vÃ¡logatÃ¡slemezt tavalyrÃ³l, dÃºdol Ã©s Ã©nekel. Az ebÃ©d kÃ¶nnyÅ± Ã©s egyszerÅ±, aztÃ¡n BÃ©lhangos Ã¡tjÃ¶n dÃ©lutÃ¡n Ã©s egyÃ¼tt fognak neki a vacsorÃ¡nak (csak azÃ©rt, mert Å‘ hajlamos leÃ©getni a konyhÃ¡t, Ã©s tÅ±zoltÃ³kat nem szeretnÃ©nek) (ezt BÃ©lhangos talÃ¡lta ki) (Ã©s csak egyszer fordult elÅ‘ Ã©lÅ‘ben) (azÃ³ta van poroltÃ³ a konyhÃ¡ban meg minden).
>AnyÃ¡t Ã©s Ã•lmodozÃ³t hat kÃ¶rÃ¼lre vÃ¡rjÃ¡k, hÃ¡romnegyedkor BÃ©lhangos elhessenti a konyhÃ¡bÃ³l, hogy menjen csak Ã¡tÃ¶ltÃ¶zni, Ã©s amikor visszaÃ©r, hosszÃº ujjÃº zÃ¶ld-fekete kockÃ¡s ingben meg sÃ¶tÃ©t farmerben van, Ã©s BÃ©lhangos rÃ¡kacsint a konyhapult felett,

cinkosan vigyorogva. Kis hÃ-jÃ¡n ugrik egyet, mikor megszÃ³lal a csengÅ‘, Ã©s siet ajtÃ³t nyitni, a hideg betÃ³dul, egy mÃ¡sodpercre megtorpan, aztÃ¡n Anya rÃ¡mosolyog, Ã©s mÃ¶gÃ¶tte Ã•lmodozÃ³, fekete szÃ¶vetkabÃ¡tban, amit mÃ©g sosem lÃ¡tott rajta (nem igazÃ¡n van szÃ¼ksÃ©ge rÃ¡), Ã©s olyan ruhÃ¡kban, amikben egyszerÅ±en csak nagyon jÃ³l nÃ©z ki, Ã©s ahogy AnyÃ¡ra nÃ©z, rÃ¡jÃ¶n, abbÃ³l a huncut csillogÃ¡sbÃ³l a szemeiben, hogy kÃ¶ze van a dologhoz. MegÃ¶leli, ad kÃ©t puszit az arcÃ¡ra Ã©s boldog snoggletogot kÃ-vÃ¡n. Ã•lmodozÃ³n a kabÃ¡t alatt fehÃ©r alapon fekete-szÃ¼rke kockÃ¡s ing van, ami kÃ¼lÃ¶n jÃ³ pont AnyÃ¡nak, Ã©s persze, Å‘ nem Ã©ri be egy Ã¶lelÃ©ssel, megcsÃ³kolja, gyengÃ©den Ã©s hosszan, hogy nem is biztos, meg tud Ã¡llni a lÃ¡bÃ¡n utÃ¡na.
>- Minden rendben? â€“ kÃ©rdi, Ã©s a hangja aggodalmas kissÃ©. â€“ JÃ³l vagy? â€“ FurcsÃ¡n rÃ¡ncolja az orrÃ¡t, mintha valami kellemetlent Ã©rezne a levegÅ‘ben, Ã©s Hablaty nagyon remÃ©nykedik, hogy csak a fenyÅ‘ tÅ±leveleinek idegen, kicsit szÃ°rÃ³s zÃ¶ld illatÃ¡t Ã©rzi.
- Csak ideges vagyok egy kicsit â€“ vÃ¡laszolja, ami fÃ©ligazsÃ¡g, de Ã°gy dÃ¶ntÃ¶tt, kibÃ-rja a mai napot.
>- Majd Ã©n megvÃ©delek â€“ jelenti ki vigyorogva, szorosan tartva, hogy mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l se lÃ©phessen el mellÅ‘le.
- RemÃ©lem, nem lesz szÃ¼ksÃ©gem rÃ¡ â€“ feleli mosolyogva, Ã©s kÃ¶zelebb hajol megint, nem tud betelni vele, egyszerÅ±en csak szereti, akarja a csÃ³kjÃ¡t, az Ã©rintÃ©sÃ©t, hiÃ¡nyolja maga mellÅ‘l estÃ©nkÃ©nt, a rÃ¶vid talÃ¡lkozÃ³k reggelente nem elegek, szeretne megint csak fekÃ¼dni mellette, vagy egyÃ¼tt fÃ¼rÃ¶dni, csak szorosan Ã¶sszebÃºjni, olyankor semmi nem szÃ¡mÃ-t (Ã©s hÃ¡ny nap mÃ©g a tavasz?) (meddig lÃ¡tja mÃ©g?) (talÃ¡lkoznak valaha?).
>A pult elÅ‘tt Anya Ã©s Apa beszÃ©lgetnek, nem tÅ±nnek sem mÃ©rgesnek sem idegesnek, sÅ‘t, Anya mosolyog, kissÃ© fÃ©lszegen, de a mosoly a lÃ©nyeg, Ã©s Apa hangja is puha, ahogyan vele soha nem beszÃ©l. Ez jÃ³ jel, ha nem vesznek Ã¶ssze legalÃ¡bb a vacsora elÅ‘tt, van esÃ©lye elmondani amit akar. Van esÃ©ly, hogy meghallgassÃ¡k Ã©s... Ã©s abbÃ³l botrÃ¡ny lesz, akÃ¡rhonnan nÃ©zi is. Ã•lmodozÃ³ mellette a vÃ¡llÃ¡ra simÃ-tja a kezÃ©t, biztatÃ³an rÃ¡mosolyog, Ã©s Å‘ kissÃ© megkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t, mielÅ‘tt a korÃ¡bbi, minden bizonnyal fÃ©lresikerÃ¼lt talÃ¡lkozÃ¡s ellenÃ©re bemutatnÃ¡ Å‘ket. Mind Apa, mind Ã•lmodozÃ³ jelesre vizsgÃ¡zik abban a kÃ©t percben, aztÃ¡n Hablaty elhÃ-vja a sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s AnyÃ¡t, hogy nÃ©zzÃ©k meg a szobÃ¡jÃ¡t.
- SzÃ³val ez a fÃ©szek, ahol sokat vagy â€“ vonja le Ã•lmodozÃ³, kÃ¶rbepislogva, szimatolva egy kicsit, Ã©s odalÃ©pdel a kÃ¶nyvespolchoz, Ã©rdeklÅ‘dve mÃ©ri vÃ©gig, Anya a festÅ‘sarkot nÃ©zegeti meg a lemezborÃ-tÃ³kat, rÃ¡mosolyog, amikor talÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k (tetszik neki?) (csak egy kicsit tetsszen) (csak egy egÃ©szen kicsit...). Ã•lmodozÃ³ is kÃ-vÃ¡ncsian fordul a festÃ©kek felÃ©, megszaglÃ¡ssza a tubusokat, az ecseteket. â€“ Egyszer lefestesz engem is? â€“ kÃ©rdezi.
>- Persze â€“ feleli elszorulÃ³ torokkal, Ã©s lehuppan az Ã¡gyÃ¡ra. â€“ SzÃ-vesen. â€“ Ã•lmodozÃ³ mellÃ© Ã¼l alig egy perc mÃºlva.
- Tetszik a fÃ©szked â€“ mondja a vÃ¡lla felett figyelve a snowboarddeszkÃ¡t.
>- Ã‰gy mondjuk: szoba. De kÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mosolyog rÃ¡, Ã©s Valka egyedÃ¼l hagyja Å‘ket, aminek a jelek szerint a sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¼lÃ¶n Ã¶rÃ¼l, mert feldorombolva bÃºjik hozzÃ¡ kÃ¶zelebb.
- Nagyon tetszik a szobÃ¡d, mert mindennek olyan illata van, mint neked â€“ jelenti ki elÃ©gedetten.
>- Ã‰s az jÃ³? â€“ kÃ©rdezi kissÃ© zavartan.
- Uhm... â€“ Ã•lmodozÃ³ odahajol, hogy megcsÃ³kolja Ã©s Hablaty mosolyogva karolja Ã¡t a nyakÃ¡t. FÃ©szkelÅ‘dik kicsit, mikor a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tradÃ¶nti az Ã¡gyra, Ã©s gyengÃ©den a nyakÃ¡ba kÃ³stol. â€“ Igen â€“ suttogja a bÅ‘rÃ©nek â€“, szeretem az illatodat.

>- MiÃ©rt, milyen...? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ szÃ©dÃ¼lten. A maga rÃ©szÃ©rÅ‘l Ã•lmodozÃ³nak mindig pÃ¡rÃ¡s reggel Ã©s magasan sÃ¼vÃ-tÅ‘ szÃ©l illata van.
- Egy csomÃ³ olyan ember-dolog van benne, aminek nem tudom a nevÃ©t â€“ mondja komolyan, felemelkedve, elgondolkodva. â€“ PÃ©ldÃ¡ul azok a holmik ott, a sarokban â€“ pillant a festÃ©kek felÃ©. â€“ De Ã©rzem azt, amivel a kÃ¡dban a habot csinÃ¡lod, meg valamit, ami a ruhÃ¡idbÃ³l jÃ¶n Ã©s kellemes, meg... nem tudom. Csak tetszik. Fontos ez?
>- N-nem, annyira nem, csaj Ã©rdekelt. â€“ MÃ©lyet sÃ³hajt, a fiÃº felette tÃ©rdel, Ã©s szeretnÃ© megÃ©rinteni, szeretnÃ©, ha lehetne, de tÃºl ideges Ã©s Apa biztosan kitÃ©rne a hitÃ©bÅ‘l. â€“ MenjÃ¼nk ki, mindjÃ¡rt vacsora â€“ szÃ³lal meg, de egy hosszÃº csÃ³kot mÃ©g kezdemÃ©nyez, aztÃ¡n igyekszik vakon helyreigazÃ-tani a hajÃ¡t, Ã©s az ingÃ©t. CsÃ¡lÃ©n rÃ¡mosolyog Ã•lmodozÃ³ra, aki a kezÃ©t nyÃºjtja, hogy felhÃºzza az Ã¡gyrÃ³l. A fÃ¡jdalom egy pillanatra Ã©lesen hasÃ-t belÃ©, ahogy lÃ¡bra Ã¡ll, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny is biztosan Ã©szreveszi, hogy levegÅ‘Ã©rt kap Ã©s megugrik a szÃ-vverÃ©se, arrÃ³l nem beszÃ©lve, hogy majdnem elesik.
- Hablaty? Mi a baj?
>- Se-semmi, jÃ³l vagyok â€“ hadarja azonnal, mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve. â€“ T-tÃ©nyleg... â€“ Ã•lmodozÃ³ nÃ©z rÃ¡ mÃ©g egy pillanatig, Ã©les, kutatÃ³ pillantÃ¡ssal, Ã©s Å‘ hosszan fÃºjja ki a levegÅ‘t, amikor az ajtÃ³ felÃ© indul.
Mire asztalhoz Ã¼lnek, mÃ¡r a feje is fÃ¡j Ã©s idÅ‘rÅ‘l-idÅ‘re kirÃ¡zza a hideg, ez a kezdÅ‘dÅ‘ lÃ¡z, miÃ©rt pont most, miÃ©rt nem csak egy nappal kÃ©sÅ‘bb, nesze neked Snoggletog. Csak turkÃ¡lja az Ã©telt, mÃ¡r csak tÃºl akar lenni az egÃ©szen, amÃ-g van benne erÅ‘ erre, amÃ-g mÃ©g Ã¶ssze tudja szedni a gondolatait. Ã‰s mÃ©g csak azt sem kell kitalÃ¡lnia, hogyan hozza fel az egyre tÃ¶bbet ismÃ©telgetett tovÃ¡bbtanulÃ³s tÃ©mÃ¡t, Apa lelkesen beszÃ©l arrÃ³l, hogy jÃ¶vÅ‘ ilyenkor mÃ¡r egyetemista lesz, Ã©s biztosan tetszeni fog neki.
>- N-nem hi-hiszem, hogy tetszene â€“ jegyzi meg vÃ©gÃ¼l sÃ³hajtva, lerakva a villÃ¡jÃ¡t. Ã‰rzi, hogy Ã•lmodozÃ³ a tÃ©rdÃ©re simÃ-tja a kezÃ©t az asztal alatt, mintegy nyugtatÃ¡snak vagy biztatÃ¡snak. Nagyon hÃ¡lÃ¡s Ã©rte. â€“ Ã‰n... kÃ©pzÅ‘mÅ±vÃ©szetet szeretnÃ©k inkÃ¡bb tanulni â€“ teszi hozzÃ¡. Apa megÃ¼tkÃ¶zve nÃ©z rÃ¡.
- Rajzolni akarsz... â€“ kezdi, mintha nem egÃ©szen Ã©rtenÃ©.
>- Meg festeni, talÃ¡n fotÃ³zni Ã©s faragni, de Ã©rdekelne a szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pes animÃ¡ciÃ³ is... va-vagy valami ilyesmi. D-de a politika nem Ã©rdekel, ahogy a biolÃ³gia sem â€“ pillant AnyÃ¡ra, aki legalÃ¡bb annyira meg van lepÅ‘dve, de legalÃ¡bb nem tÅ±nik dÃ¼hÃ¶snek. Azt hittÃ©k, a rajzolÃ¡s csak hobbi, csak a rehabilitÃ¡ciÃ³ utÃ¡n maradt meg, de komolyan gondolja, hogy szÃ-vesen foglalkozna vele a tovÃ¡bbiakban is.
- Ã‰s ezt mÃ©gis mikor akartad megmondani? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ Ã©lesen Apa.
>- Mo-most â€“ feleli, a sajÃ¡t hangjÃ¡t is gyengÃ©nek Ã©rezve. KirÃ¡zza a hideg egy pillanatra, hÃ¡tradÅ‘l a szÃ©ken Ã©s Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tott kezeit az asztal lapja alÃ¡ rejti.
- Ã‰s hol szeretnÃ©l tanulni? â€“ kÃ©rdez kÃ¶zbe Valka, kÃ©sleltetve egy igazi vitÃ¡t, amihez biztosan nincs most elÃ©g jÃ³l. MÃ©gis, mintha valami halovÃ¡ny biztatÃ¡sfÃ©lÃ©t vÃ©lne felfedezni, talÃ¡n nincs veszve minden. â€“ Azt hallottam, az itteni kar elÃ©g jÃ³.
>A fejÃ©t ingatja lassan, Ã©s felsorol pÃ¡r eurÃ³pai nagyvÃ¡rost, ahovÃ¡ szÃ-vesen menne, amiknek nÃ©zegette az egyetemeit, Ã©s amiknek tudja a felvÃ©teli kÃ¶vetelmÃ©nyeit, amikrÅ‘l Ãºgy gondolja, tudnÃ¡ Å‘ket teljesÃ-teni (Ã©s elÃ©g messze vannak, hogy ne kelljen tÃºl sÅ±rÅ±n hazajÃ¡rnia). A meglepett csendben Ã•lmodozÃ³ szÃ©kÃ©nek csikorgÃ¡sÃ¡ra rezzen Ã¶ssze, ahogy hirtelen felugrik mellÅ‘le.
- Ne haragudj â€“ mondja halkan, kÃ¶zel hajolva, csak neki. â€“ Most el kell mennem, de visszajÃ¶vÃ¶k â€“ hadarja, Ã©s kisiet a konyhÃ¡bÃ³l, azokkal a hihetetlen gyors mozdulataival, amiket kÃ¶vetni is alig

lehet.
>- HÃ©... â€“ szÃ³l utÃ¡na meglepetten Ã©s Ã¶sszezavarodva, a rÃ©mÃ¼let felkÃºszik a torkÃ¡ban. MiÃ©rt hagyja itt ilyen hamar, miÃ©rt...? Felugrik, hogy utÃ¡na menjen, a fÃ¡jdalom fellÃ¡ngol megint, megszÃ©dÃ¼l, az asztalba kell kapaszkodnia, de nem foglalkozik vele. Megrezzen, mikor kintrÅ‘l sÃ¡rkÃ¡nyÃ¼vÃ¶ltÃ©s hangzik fel, Ã©s kisiet (kibiceg), kinyitja az ajtÃ³t, Ã©s a hideg egyetlen lÃ©pÃ©s alatt tÃºl sok, semmit nem lÃ¡t a szikrÃ¡kon kÃ-vÃ¼l a lehunyt szemhÃ©jai mÃ¶gÃ¶tt.
Rengeteg sok fagyos mÃ-nusz Ã©s a fÃ¡jdalom forrÃ³ a lÃ¡bÃ¡ban Ã©s a fejÃ©ben, Ã©s a padlÃ³ a fÅ±tÃ©s ellenÃ©re kifejezetten langyosnak tÅ±nik.

Az elsÅ‘ hÃ©tvÃ©gÃ©k egyikÃ©n tÃ¶rtÃ©nik (az elsÅ‘ hÃ©tvÃ©gÃ©k egyikÃ©n _azutÃ¡n_), hogy Hablaty vasÃ¡rnap estÃ©re lÃ¡zas lesz, hirtelen, a semmibÅ‘l. Valka eltÃ¡mogatja az Ã¡gyÃ¡ig, addigra a fiÃº reszket, de mindenÃ¡ron haza akar menni, mondvÃ¡n, az apja dÃ¼hÃ¶s lesz, ha nincs otthon idÅ‘re. Valka viszont kÃ¶zÃ¶li, hogy szÃ³ sem lehet arrÃ³l, hogy akÃ¡r a liftig elmenjen Ã-gy, nemhogy buszozzon Ã©s sÃ©tÃ¡ljon. FelhÃ-vja inkÃ¡bb PlÃ©hpofÃ¡t, hogy Hablaty marad, amÃ-g jobban nem lesz.
>Erre gondol, ahogy gyengÃ©den Hablaty homlokÃ¡ra simÃ-tja a kezÃ©t, mÃ¡r nem olyan forrÃ³, mint amikor behoztÃ¡k Ã©s lefektettÃ©k, most nyugodtabban lÃ©legzik Ã©s csendben is van.
- Anya...? â€“ Hablaty felpislog rÃ¡, szemeiben a lÃ¡z csillogÃ¡sa.
>- PrÃ³bÃ¡lj meg aludni â€“ suttogja neki, megcirÃ³gatva az arcÃ¡t.
- Nem akarok â€“ motyogja, Ã©s nagy levegÅ‘t vesz. â€“ MiÃ©rt ment el Ã•lmodozÃ³? MiÃ©rt hagyott itt? MÃ©g nincsen tavasz, ugye? â€“ A hangja csupa ijedtsÃ©g Ã©s majd megszakad a szÃ-ve, hogy nem tudja biztosan, mit vÃ¡laszolhat erre.
>- Azt mondta, visszajÃ¶n hozzÃ¡d, emlÃ©kszel? â€“ biztatja mÃ©gis. â€“ TalÃ¡n mÃ¡r Ãºton is van. Nyugodj meg kicsim, kedvel tÃ©ged, szeretne veled lenni. â€“ Ezt a sÃ¡rkÃ¡ny maga mondta neki, ennek Ã-gy kell lennie.
- Egyszer Ãºgyis elmegy â€“ motyogja a fiÃº a pÃ¡rnÃ¡ba fÃºrva az arcÃ¡t. Erre nem tud mit felelni, a sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ¡r csak ilyenek, bÃ¡r nem tudja elkÃ©pzelni, hogy Ã•lmodozÃ³ csak Ãºgy otthagyja valamiÃ©rt, minden szavÃ¡bÃ³l sÃ¼t, hogy legszÃ-vesebben el sem mozdulna Hablaty mellÅ‘l. â€“ Apa nagyon utÃ¡l most? â€“ kÃ©rdez mÃ¡st, mire megrezzen.
>- Dehogy is, soha nem utÃ¡lt tÃ©ged semmiÃ©rt, ne beszÃ©lj butasÃ¡gokat â€“ kÃ©ri halkan, megint az arcÃ¡t cirÃ³gatva. â€“ Csak meglepÅ‘dÃ¶tt, mint mindannyian. Biztosan neki sem fordult meg a fejÃ©ben, hogy szeretnÃ©l kÃ¼lfÃ¶ldre menni tanulni. MiÃ©rt szeretnÃ©l olyan messzire menni? â€“ kÃ©rdez rÃ¡. Hablaty lÃ¡zasan rendszerint Å‘szintÃ©bb, bÃ¡r ezt soha nem hasznÃ¡lja ki, mindÃ¶ssze feltÅ±nt, hogy ilyenkor sokkal hajlamosabb magÃ¡rÃ³l beszÃ©lni, mint bÃ¡rmikor mÃ¡skor.
- Ha nem leszek itt, megint Ã¶sszejÃ¶hettek apÃ¡val, mert nem fogtok rajtam veszekedni, Ã©s az tÃ¶k jÃ³ lesz â€“ vÃ¡laszolja, aztÃ¡n csak fordul egyet, nyakig hÃºzza a paplanjÃ¡t. â€“ MÃ©gis alszom â€“ suttogja, a hangja fÃ¡radtnak tetszik. â€“ Tettem ajÃ¡ndÃ©kot a fa alÃ¡... remÃ©lem, fog egy kicsit tetszeni...

>- Biztos vagyok benne â€“ susogja mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve, Ã©s felÃ¡ll, az asztalon megpillantja Hablaty aktuÃ¡lis vÃ¡zlatfÃ¼zetÃ©t, magÃ¡val viszi. Nem lÃ¡tta mÃ©g minden oldalÃ¡t, soha nem lÃ¡tja, soha nem mutogatja, miket rajzol. â€“ Reggelre jÃ³l lesz â€“ mondja, mikor a kÃ©t fÃ©rfi felÃ© fordul, Ã©s Å‘ behÃºzza az ajtÃ³t.
- TÃºlstresszelte magÃ¡t â€“ vonja le BÃ©lhangos, Ã©s Valka is erre gondol, no meg a hirtelen hidegre. Nem szabad csak Ã-gy kirohannia.

>OdalÃ©p a fÃ¡hoz, hÃ¡romfÃ©le mintÃ¡s papÃ-rba csomagolva hever

hÃ¡rom nagyjÃ¡bÃ³l egyforma nÃ©gyzet alakÃº csomag, sejti mÃ¡r, mi lehet bennÃ¼k. A kÃ©zzel kÃ©szÃ-tett kÃ-sÃ©rÅ‘kÃ¡rtyÃ¡k kÃ¶zÃ¼l megkeresi azt, amire az van Ã-rva: â€žAnyunak, boldog Snoggletogot!", Ã³vatosan felemeli, meglepÅ‘en kÃ¶nnyÅ±, s a fÃ©nyben lÃ¡tszik csak, hogy mÃ©g a csomagolÃ³papÃ-r is kÃ©zzel van festve, kÃ¶rbefutÃ³ havas hegylÃ¡ncok Ã©s fenyÅ‘erdÅ‘k, felette kÃ©k Ã©g, majd a papÃ-r mÃ¡sik oldalÃ¡n ismÃ©t a hegyek, akÃ¡rha a tÃ¼kÃ¶rkÃ©pÃ©t lÃ¡tnÃ¡. LeÃ¼l a kanapÃ©ra, az asztalra teszi a vÃ¡zlatfÃ¼zetet, a tÃ©rdeire fekteti a csomagot. Laza szalaggal van kÃ¶rbekÃ¶tve, hogy ne kelljen eltÃ©pni a papÃ-rt, kioldja Ã©s Ã³vatos mozdulatokkal, mÅ±vi gonddal hajtja szÃ©t. LazÃºrral festett, mahagÃ³ni keretben csodÃ¡latos festmÃ©ny, FelhÅ‘ugrÃ³, amint a szÃ¡rnyait tÃ¡rja ki elrugaszkodÃ¡s elÅ‘tt, ugyanez a kÃ©p szerepel az egyik kÃ¶nyvÃ©nek borÃ-tÃ³jÃ¡n, az egyik kedvence. Csak nÃ©zi hosszÃº pillanatokig, pÃ¡rÃ¡s szemekkel _(Ha nem leszek itt, megint Ã¶sszejÃ¶hettek apÃ¡val, mert nem fogtok rajtam veszekedni, Ã©s az tÃ¶k jÃ³ lesz), _Ã©s egyszerre mÃ©rhetetlenÃ¼l boldog, bÃ¼szke, amiÃ©rt ilyen csodÃ¡latos fia van, aki ennyire szereti Å‘ket, mindennek ellenÃ©re; Ã©s egyszerre mÃ©rhetetlen a bÅ±ntudata, amiÃ©rt ez a csodÃ¡latos fiÃº kÃ©pes magÃ¡t okolni mindenÃ©rt.
>BÃ©lhangos is odamegy a fÃ¡hoz, talÃ¡n neki Hablaty korÃ¡bban elhintette, hogy talÃ¡l magÃ¡nak valamit. Az Å‘ csomagolÃ³papÃ-rja egyszerÅ±, elegÃ¡ns sÃ¶tÃ©tbarna alapon vÃ©kony, tejeskÃ¡vÃ©szÃ-n hullÃ¡mvonalak futnak a lap szÃ©lÃ©ig. SzÃ©tbontja Ã©s felnevet, Valka Ã©rdeklÅ‘dve pillant oda, muszÃ¡j elmosolyodnia. Egy nagyon-nagyon rÃ©gi kÃ©p, a kÃ¶zÃ©piskolÃ¡s szalagavatÃ³n kÃ©szÃ¼lt, BÃ©lhangos Ã©s PlÃ©hpofa egymÃ¡s mellett, Ã¶ltÃ¶nyben, kÃ©kszÃ-n szalaggal, mosolyogva.
- MÃ©g van hajam â€“ kÃ¶zli vigyorogva BÃ©lhangos, a barÃ¡tja felÃ© mutatva a kÃ©pet. â€“ Neked meg nincs szakÃ¡llad. Viszont lÃ¡tszanak a szeplÅ‘id. â€“ VÃ©gre PlÃ©hpofa is elmosolyodik, amitÅ‘l tÃ-z Ã©vet fiatalodik hirtelen, Ã©s egy mÃ¡sodpercre lÃ¡tja maga elÅ‘tt a fiatal srÃ¡cot, akibe annak idejÃ©n beleszeretett. TalÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k, nÃ©znek egymÃ¡sra egÃ©szen addig, mÃ-g nyÃ-lik a bejÃ¡rati ajtÃ³.

Ã•lmodozÃ³ zihÃ¡l, hÃ¡ttÃ¡l nekidÅ‘l az ajtÃ³nak, a nyaka Ã©g, de nem foglalkozik vele. Szavak kavarognak a fejÃ©ben, amiket nem tud rendesen mondattÃ¡ fÅ±zni mÃ©g, az Ã¡tvÃ¡ltozÃ¡s utÃ¡n rÃ¶gtÃ¶n ez nem mindig sikerÃ¼l. Nem fontos, a fontos az az...
>- Ã•lmodozÃ³? â€“ szÃ³lÃ-tja valaki, ez Valka hangja.
- Ne haragudj â€“ mondja, automatikusan sÃ¡rkÃ¡nyul, vele mindig Ã-gy beszÃ©l. â€“ Azt hiszem, FelhÅ‘ugrÃ³ egy ideig nem akar majd a kÃ¶zelben lenni. â€“ Ã‰s ez igaz, magÃ¡ra haragÃ-totta, de annyira, mint mÃ©g soha, mint mÃ©g senkit semmikor, Ã©s valÃ³jÃ¡ban csak csoda, hogy egyetlen karcolÃ¡ssal megÃºszta az egÃ©szet. â€“ SajnÃ¡lom, tudom, hogy kedvelitek egymÃ¡st.
>- JÃ³l vagy? â€“ kÃ©rdezi halkan, kÃ¶zelebb lÃ©pve.
- Minden rendben â€“ feleli nyugodtan.
>- Mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdez rÃ¡, Ã©s Å‘ elhÃºzza a szÃ¡jÃ¡t. Nem igazÃ¡n akar errÅ‘l beszÃ©lni, de muszÃ¡j lesz.
- Mindig is zavarta, hogy sokkal Å‘szintÃ©bb vagyok nÃ¡la â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t, ami rossz dÃ¶ntÃ©s, felszisszen. â€“ Å• mÃ©g magÃ¡val sem az igazÃ¡n. Tudod, Ã©n azt hiszem, hogy jobban kedvel tÃ©ged Ã©s...

>- Tudom â€“ hagyja rÃ¡ Valka. â€“ MÃ¡r beszÃ©ltÃ¼nk errÅ‘l.
- Akkor csak simÃ¡n fÃ©ltÃ©keny â€“ vonja le, Ã©s kissÃ© ingerÃ¼lt.

>- Tartotok elsÅ‘segÃ©lydobozt? â€“ szÃ³l hÃ¡tra a nappaliba Valka.
>- Hogy van Hablaty? Ã‰reztem, hogy valami nem jÃ³ vele, de azt

hittem, hogy csak ideges egy kicsit, Ã©s azt mondta, jÃ³l van, csak kÃ©sÅ‘bb vettem Ã©szre, hogy beteg â€“ mondja nyelvet vÃ¡ltva, hogy mindenki egyformÃ¡n Ã©rtse.
>- Reggelre jobban lesz â€“ feleli neki Hablaty mÃ¡sik fÃ©szektÃ¡rsa â€“ az apja.
>- Szabad lÃ¡tnom? KÃ©rem â€“ nÃ©z fel rÃ¡.
>- Addig biztosan nem, amÃ-g dÅ‘l belÅ‘led a vÃ©r â€“ kÃ¶zli a mÃ¡sik fÃ©rfi, a majdnem-fÃ©szektÃ¡rs._
>- Ez csak egy karcolÃ¡s â€“ legyint, mire a tiltakozÃ¡sÃ¡val nem tÃ¶rÅ‘dve, Ã¡trÃ¡ngatjÃ¡k a konyhÃ¡ba, hogy bekÃ¶ssÃ©k a karcolÃ¡st a nyakÃ¡n. Valka mond valamit arrÃ³l, hogy ez jÃ³t fog tenni, Ã©s Å‘ rÃ¡hagyja, engedi, hogy bekÃ¶tÃ¶zzÃ©k mÃ©g akkor is, ha fÃ¡j egy kicsit. Kap egy tiszta pÃ³lÃ³t Ã©s megmosakszik.
>Ã‰s aztÃ¡n bemehet Hablatyhoz, aki mÃ©g mindig forrÃ³bb, mint kellene, de nyugodtan alszik, Ã©s odabÃºjik mellÃ©, dorombolva Ã©s fÃ¡radtan hajtja a mellkasÃ¡ra a fejÃ©t, csak jÃ³lesik a kÃ¶zelsÃ©ge, megharcolt Ã©rte, FelhÅ‘ugrÃ³nak immÃ¡ron semmi kÃ¶ze ahhoz, hogy mit csinÃ¡l Ã©s mit nem. OdakintrÅ‘l beszÃ©lgetÃ©sfoszlÃ¡nyokat hallgat, az egyenletes lÃ©gzÃ©s mellett, arrÃ³l beszÃ©lnek, amit Hablaty mondott, hogy messzire akar menni tanulni, hogy szerinte akkor a fÃ©szektÃ¡rsai megint igazi fÃ©szektÃ¡rsak lesznek, Ã©s mindenki boldog lehet majd, ezt mÃ©gis olyan hangon mondta az utÃ³bbi idÅ‘ben, mintha nem lenne biztos benne, hogy tÃ©nyleg Ã-gy lesz. Egy ideig mÃ©g hallgatja Å‘ket, vÃ©gÃ¼l elalszik.<p>

Arra pattannak ki a szemei, hogy sem rÃ©mÃ¡lom, sem fÃ¡jdalom nem gyÃ¶tri, csak az egyik karja zsibbad kegyetlenÃ¼l, mert Ã•lmodozÃ³ fekszik rajta. MegprÃ³bÃ¡lja Ã³vatosan kivenni a feje alÃ³l Ã©s pÃ¡rszor behajlÃ-tani-kinyÃºjtani, hogy Ãºjrainduljon a vÃ©rkeringÃ©se, kÃ¶zben halkan sziszeg csak a szÃºrÃ³ kellemetlensÃ©gre. Majd megdermed, ez a sajÃ¡t szobÃ¡ja, mÃ¡rmint a sajÃ¡t-sajÃ¡t szobÃ¡ja, nem az, ami AnyÃ¡nÃ¡l van, Ã©s mit keres itt a sÃ¡rkÃ¡ny? Zavartan bÃ¡mulja Ã•lmodozÃ³t, aki nyÃºjtÃ³zik Ã©s mosolyog rÃ¡, amint felpillant.
>- Te... te mit csinÃ¡lsz itt? â€“ kÃ©rdezi karcos hangon. â€“ ApÃ¡m tudja, hogy itt vagy?
- Persze, megengedte, hogy maradjak â€“ bÃ³lint rÃ¡, Ã©s fordul egyet, kÃ¶zelebb mozdul hozzÃ¡, Ã©s magÃ¡ra rÃ¡ntja a paplan egy rÃ©szÃ©t.
>- Biztos vagy benne, hogy nem Ã©rtetted fÃ©lre? â€“ kÃ©rdezi felÃ¼lve.
- HÃ©, ne menj el â€“ morogja, Ã©s az Ã¶lÃ©be fÃ©szkel, hogy mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l se legyen esÃ©lye felkelni. â€“ Azt mondta: maradhatsz. Ez azt jelenti, ugye?
>- I-igen, egÃ©szen azt â€“ hagyja rÃ¡ zavartan. Mire fel ez a pÃ¡li fordulat?
- Akkor jÃ³. Ã‰n mÃ©g alszom.
>- Nem engednÃ©l ki? KÃ¡vÃ©t szeretnÃ©k fÅ‘zni. Azt sem tudom, mennyi az idÅ‘. â€“ RÃ¡hunyorog az asztalÃ¡n Ã¡llÃ³ Ã³rÃ¡ra, de nem lÃ¡tja rendesen, aprÃ³k a mutatÃ³k a szemÃ¼vegÃ©rÅ‘l fogalma sincs, merre lehet. VilÃ¡gos van, tehÃ¡t akÃ¡r dÃ©lelÅ‘tt is lehet mÃ¡r.
- Csak ha elÃ¡rulod, miÃ©rt nem mondtad meg, hogy fÃ¡j valamid â€“ kÃ¶zli a sÃ¡rkÃ¡ny.
>- Nem akartalak megijeszteni â€“ vÃ¡laszolja sÃ³hajjal. â€“ Nem gondoltam, hogy komolyra fordul.
- De azt mondtad, mÃ¡r jÃ³l vagy! â€“ Ã•lmodozÃ³ Ãºgy nÃ©z rÃ¡, mint aki nagyon el akarja hinni, hogy ez Ã-gy is van.
>- Mert jÃ³l is vagyok â€“ feleli valamivel halkabban, mint eddig. â€“ NÃ©ha fÃ¡j a lÃ¡bam, amivel a szervezetem nem tud mit csinÃ¡lni, belÃ¡zasodom vagy fÃ¡j tÅ‘le a fejem, de ez Ã-gy marad, kezdem megszokni, Ãºgyhogy nem kell aggÃ³dnod, rendben?
- De mitÅ‘l?
>- NÃ©ha az idÅ‘jÃ¡rÃ¡stÃ³l, a hidegtÅ‘l, vagy attÃ³l hogy stresszelek â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t. Nem igazÃ¡n tud tenni ellenÃ¼k.

â€“ De mÃ¡r jÃ³l vagyok â€“ teszi hozzÃ¡ nagyon hatÃ¡rozottan. Azt nem akarja megmondani, hogy az elejÃ©n rosszabb volt, hogy a baleset utÃ¡n volt, hogy napokig fÃ¡jdalomcsillapÃ-tÃ³n Ã©s altatÃ³n Ã©lt, hogy nem tudott enni Ã©s az sem volt biztos, hogy valaha Ãºjra jÃ¡rni tud majd. Ezekhez kÃ©pest tÃ©nyleg jÃ³l van mÃ¡r. â€“ Ã‰s te mit csinÃ¡ltÃ¡l? â€“ nyÃºl oda megÃ©rinteni a kÃ¶tÃ©s szÃ©lÃ©t.
- Egy fÃ©ltÃ©keny sÃ¡rkÃ¡ny azt gondolta, majd hagyom, hogy megmondja, mit tegyek, mert korÃ¡bban... hm, hogy mondjÃ¡k ezt az emberek... uhm... viszonyunk volt? â€“ Hablaty lassan bÃ³lint. â€“ SzÃ³val egy kicsit verekedtÃ¼nk, de semmi komoly. TÃºlÃ©lem. â€“ Vigyorog, Ã©s odahajolna hozzÃ¡, de eltolja magÃ¡tÃ³l a vÃ¡llainÃ¡l fogva.
>- Na vÃ¡rj, az exed fÃ©ltÃ©keny... rÃ¡m? E-egy sÃ¡rkÃ¡ny? FÃ©lnem kÃ©ne?
- Nem! â€“ vÃ¡gja rÃ¡ hatÃ¡rozottan. â€“ Nem, Hablaty. Soha nem hagynÃ¡m egyetlen sÃ¡rkÃ¡nynak sem, hogy bÃ¡ntson tÃ©ged. FelhÅ‘ugrÃ³ pedig amÃºgy sem tennÃ©.
>- Mi...? Na jÃ³, most kÃ©rek nÃ©mi idÅ‘t Ã¡tgondolni ezt a szituÃ¡ciÃ³t... Ã‰n vÃ©gig azt hittem, hogy anyÃ¡ba szerelmes...
- Mert Ãºgy is van. Valka viszont apÃ¡dat szereti, szÃ³val elrepÃ¼lt valahovÃ¡ egy idÅ‘re, hogy Ã¡tgondolja a dolgokat. Majd visszajÃ¶n.

>- Nem aggÃ³dsz Ã©rte tÃºlzottan... â€“ jegyzi meg a falnak dÅ‘lve.
- Egyszer mÃ¡r elkÃ¼ldÃ¶tt, rÃ©szemrÅ‘l ott volt vÃ©ge. AzutÃ¡n, hogy csÃ³kolÃ³ztunk a havazÃ¡sban.
>- OkÃ©-okÃ©, nekem ehhez reggel van â€“ sÃ³hajtja, Ã©s Ãºgy Ã©rzi, mÃ¡ris fÃ¡radt ennyi informÃ¡ciÃ³tÃ³l, Ã©s ez mÃ©g csak Ã•lmodozÃ³ volt, nem Apa vagy Anya... tÃ©nyleg, Å‘t fel kell majd hÃ-vnia. Kipuhatolni, Ã¶rÃ¼lt-e az ajÃ¡ndÃ©knak (talÃ¡n nagyon-nagyon mellÃ©lÅ‘tt, ismerve a rÃ©szleteket) (a francba) (ne haragudj, anya, hogy mÃ©g ajÃ¡ndÃ©kot sem tudok rendesen adni) (dobd ki nyugodtan). Abba bele sem mer gondolni, ApÃ¡nak tetszett-e az Ã¶vÃ©. Pedig annyit kÃ©szÃ¼lt erre.
Megrezzen, mikor Ã•lmodozÃ³ csak Ãºgy Ã¡tÃ¶leli.

>- Ne lÃ©gy mÃ¡r szomorÃº â€“ kÃ©ri halkan, kedvesen.
- Ã‰n nem vagyok...
>- Pont olyan arcot vÃ¡gsz. â€“ Nem akar vÃ¡laszolni, helyette bÃºjik egy kicsit az Ã¶lelÃ©sbe, majd vÃ©gre felkelnek.
Apa a konyhÃ¡ban Ã¼l, beszÃ©lget valakivel, a hangja kedves, vidÃ¡m, azt gondolja, hogy BÃ©lhangossal, de Anya hangjÃ¡t hallja felnevetni, Ã©s megtorpan. Ma reggel minden felbolydult? RÃ¡pislog az Ã³rÃ¡ra a nappaliban, Ã©s az fÃ©l kilencet mutat, Ã©s alatta a megszokott, untig ismert havas-hegyes tÃ¡jkÃ©p helyett az van, amit Å‘ festett ApÃ¡nak snoggletogra... a kedvenc horgÃ¡szhelye vÃ¡szonra Ã©s olajjal, kedves kis tÃ³, fastÃ©ggel Ã©s Ã¡rnyas fÃ¡kkal a parton, tÃ¼kÃ¶rsima, szÃ-nes vÃ-z, Ã©s mennyit szÃ¶szÃ¶lt vele, Ã©s Apa egyszerÅ±en csak kicserÃ©lte azt, ami mÃ¡r azÃ³ta ott van, hogy az eszÃ©t tudja...
>SzÃ©dÃ¼lten botorkÃ¡l Ã¡t a konyhÃ¡ba, vÃ©gkÃ©pp minden Ã¶sszezavarodott, vagy ez mÃ©g mindig csak a lÃ¡zÃ¡lom. TÃºl szÃ©p, hogy igaz legyen, hogy itt van Ã•lmodozÃ³, Ã©s itt van Anya, Ã©s nyugalom van, csend Ã©s bÃ©ke, Ã©s valahogy nem nehÃ©z megszokni, hogy mÃ©g a kÃ¡vÃ©ja utÃ¡n is Ã-gy Ã¡ll a vilÃ¡g, valami furcsa Ã¶sszhangban, elfeledett Ã©s sosemvolt egysÃ©gben, mintha mindennek Ã-gy kellene lennie, mÃ¡r a kezdetektÅ‘l, de a kÃ©p csak most Ã¡llt Ã¶ssze igazÃ¡n egy csÃ¡lÃ©, Ã¡m mÃ©g ezzel egyÃ¼tt is tÃ¶kÃ©letes egÃ©sszÃ©.<p>

- Hoztam neked valamit â€“ jegyzi meg Ã•lmodozÃ³ aznap este, Ã©s lehajol az Ã¡gyrÃ³l, hogy megkeresse a nadrÃ¡gjÃ¡t. â€“ RemÃ©lem, nem kÃ©sÅ‘ odaadni.
>- Nem kellett volna... â€“ motyogja a pÃ¡rnÃ¡ba Ã¡lmosan.
- Azt

mondtad, hogy ajÃ¡ndÃ©kot adtok egymÃ¡snak â€“ emlÃ©kezteti, Ã©s felemelkedik. â€“ Ãšgyhogy szerettem volna hozni neked valamit, Ã©s hoztam is.
>- KÃ¶sz-kÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mosolyodik el hÃ¡lÃ¡san. â€“ Honnan van?
- Valaki tartozott nekem. Csak a fÃ©szke messzire van. SokÃ¡ tartott elmennem hozzÃ¡, pedig siettem.
>- SzÃ³val az volt az a kiruccanÃ¡s mÃ©g a hÃ³nap elejÃ©n?
- Igen â€“ hagyja rÃ¡. â€“ Tetszik?
>- Igen, nagyon. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mondja megint, Ã©s hÃ¡lÃ¡s csÃ³kot vÃ¡ltanak. â€“ MenjÃ¼nk fÃ¼rÃ¶dni? AnyuÃ©k mÃ¡r biztosan alszanak.
- MenjÃ¼nk â€“ ugrik fel a sÃ¡rkÃ¡ny. ValamiÃ©rt nagyon szereti a melegvÃ-z Ã©rintÃ©sÃ©t, Hablaty nem egÃ©szen Ã©rti, de szÃ³rakoztatja a tÃ©ny. Ã‰s tÃ©nyleg minden rendben, ahogy halkan nevetgÃ©lve beleereszkednek a vÃ-zbe.

_Tell me where all past years are
>Tell me please, why can't I?
Tell me what you want me to say

>Tell me what the future holds

/EpilÃ³gus

- Ide figyelj, te fogatlan Ã•lmodozÃ³, ha nem maradsz nyugton, soha nem vÃ©gzÃ¼nk, Ã©s el fogok kÃ©sni az Ã³rÃ¡mrÃ³l â€“ morogja az ecsettel a kezÃ©ben, a palettÃ¡val hadonÃ¡szva, mÃ-g Ã•lmodozÃ³ Ã©rdeklÅ‘dve vadÃ¡szik lelkesen egy pillangÃ³ra. Hablaty szerint biolÃ³giai kÃ©ptelensÃ©g, hogy a lepke megÃ©ljen nÃ¡luk, hiÃ¡ba rÃºgja az utolsÃ³kat a szeptemberi nyÃ¡r, jÃ¶vÅ‘hÃ©ten mÃ¡r tÃ©rdi Ã©rÅ‘ hÃ³ lesz Ãºgyis. Ã‰ppen ezÃ©rt akartak mÃ©g egy utolsÃ³ kÃ©pet kint, amÃ-g nem fagy meg festÃ©s kÃ¶zben, erre Ã•lmodozÃ³ nem tud megmozdulni. Hablaty meg tudnÃ¡ festeni emlÃ©kezetbÅ‘l is, de ennyire nem jÃ³ mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nyanatÃ³miÃ¡bÃ³l. Amikor Ã•lmodozÃ³ felkapja a fejÃ©t, felfelÃ© fÃ¼lel, majd felugrik a kertben Ã¡llÃ³ fÃ¡ra, mÃ¡r esÃ©lytelennek lÃ¡tja, hogy be tudja fejezni a kÃ©pet, Ã©s inkÃ¡bb morogva pakolni kezd.
>SÃ¡rkÃ¡nykiÃ¡ltÃ¡st hall, de ez nem Ã•lmodozÃ³Ã©, ez egy mÃ¡sik, felpillant, egy nÃ©gyszÃ¡rnyÃº sÃ¡rkÃ¡ny pikkelyein ragyog a nap, Ã©s mÃ©g Valka is kihajol az ablakon nem messze tÅ‘le. AztÃ¡n Ã¡tlendÃ¼l a pÃ¡rkÃ¡nyon, Ã©s Hablaty egy egÃ©szen kicsit irigyli ezÃ©rt a mozdulatÃ©rt. Å• biztos bokÃ¡jÃ¡t tÃ¶rnÃ©, ha ilyesmivel prÃ³bÃ¡lkozna a mÅ±lÃ¡bbal. HÃ¡t, azÃ©rt nem minden tÃ¶kÃ©letes.
A kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rdeklÅ‘dve mÃ©regeti egymÃ¡st, aztÃ¡n Ã¶sszekapnak, de a morgÃ¡suk nem igazi, inkÃ¡bb csak jÃ¡tÃ©kosan birkÃ³znak, Ã•lmodozÃ³ kerÃ¼l alulra, de FelhÅ‘ugrÃ³ egy pillanat mÃºlva Ã¶sszehÃºzza magÃ¡t emberrÃ©, Ã©s a fiatalabb sÃ¡rkÃ¡ny felnevet.

>- Megvagy! â€“ kiÃ¡ltja kacagva, ahogy rÃ¡ugrik Ã©s ledÃ¶nti a lÃ¡bÃ¡rÃ³l.
>- Semmit nem vÃ¡ltoztÃ¡l â€“ kÃ¶zli vele FelhÅ‘ugrÃ³ a maga fensÅ‘bbsÃ©gÃ©vel. â€“ _SzÃ¡llj le rÃ³lam.
>- Unalmas vagy â€“ jelenti ki vigyorogva Ã•lmodozÃ³, de felugrik Ã©s leporolja magÃ¡t, majd a kezÃ©t nyÃºjtja. Ãšgy tÅ±nik, minden rendben kÃ¶ztÃ¼k. BarÃ¡tsÃ¡gosak.
>Ã‰s FelhÅ‘ugrÃ³ Valka felÃ© fordul, mire Å‘k ketten Ãºgy lÃ¡tjÃ¡k, jobb, ha magukra hagyjÃ¡k Å‘ket. MÃ©g lÃ¡tja, hogy Ã¶sszeÃ¶lelkeznek. Hablatynak amÃºgy is Ã³rÃ¡ra kell mennie. KÃ-nzÃ¡s dÃ©lutÃ¡nra tenni a mÅ±vÃ©szettÃ¶rtÃ©net Ã³rÃ¡t, de ettÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l nagyon szereti, Ã©s elkÃ©sni sem akar az elÅ‘adÃ¡srÃ³l, Ã©s mÃ©g tusolnia kell a festÃ©s utÃ¡n.
- HÃ©Ã©, vÃ¡rj meg! â€“ ugrik utÃ¡na Ã•lmodozÃ³, mire tÃ¼ntetÅ‘en nem foglalkozik vele, csak bemanÅ‘verezi

magÃ¡t Ã¡llvÃ¡nyostul a hÃ¡zba.
>- Nem vagy valami alkalmas modell sÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt â€“ jegyzi meg azÃ©rt.
- Nem tehetek rÃ³la, hogy unalmas â€“ morogja vissza. â€“ AmÃºgy sem szeretek annyit egy helyben Ã¼lni, amÃ-g Ã-gy lerajzolsz.

>- De azÃ©rt mindig te erÅ‘skÃ¶dsz, hogy csinÃ¡ljam â€“ sÃ³hajtja, Ã©s magukra csukja a fÃ¼rdÅ‘szobÃ¡t.
- Szeretlek nÃ©zni kÃ¶zben â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t.
>- Te mostanÃ¡ban nagyon pimasz vagy â€“ jegyzi meg, ahogy leveszi a festÃ©kes pÃ³lÃ³jÃ¡t, Ã©s az Ã¶sszetekeredett fÃ©m Ã©jfÃºriamedÃ¡l, amit mÃ©g Snoggletogra kapott, a bÅ‘rÃ©hez Ã©r hidegen, de nem bÃ¡nja.
- Nem mintha tÃ©ged ez zavarna. â€“ Csak a fejÃ©t rÃ¡zza, Ã©s megnyitja a vizet.
>Egy Ã³ra mÃºlva lelkesen indulnak el az egyetem felÃ©, Å‘ Ã³rÃ¡ra megy, Ã•lmodozÃ³ repÃ¼lni. Egyszerre vÃ©gez ApÃ¡val, KÃ©pzÅ‘mÅ±vÃ©szeti Kar Ã©pÃ¼lete kÃ¶zel van a hivatalhoz, egyÃ¼tt fognak hazajÃ¶nni, Ã©s Apa majd rÃ©szletes beszÃ¡molÃ³t hallhat a kurzusrÃ³l (amikor hirtelen hallgat el azzal a gondolattal, hogy ez biztosan nem is Ã©rdekli, Apa mindig azt mondja, hogy folytassa nyugodtan); Ã•lmodozÃ³ meg majd beesik valamikor vacsora kÃ¶rnyÃ©kÃ©n. Ãšgy tÅ±nik, ez lesz a napi rutin. Nem bÃ¡nja, ez neki Ã-gy tÃ¶kÃ©letes.<p>

KatieWR; 2015. 01. 07. â€“ 02. 23.

A fejezetcÃ-m: 'Mondd el, mit tartogat a jÃ¶vÅ‘', Alexander Rybak â€“ Into a fantasy c. dalÃ¡bÃ³l.
>Az Imagine Dragons â€“ On top of the world c. dal elsÅ‘ hÃ¡rom sorÃ¡nak fordÃ-tÃ¡sa valami ilyen:
Ha szeretsz valakiket,
>Jobb ha elmondod, mÃ-g itt vannak
Mert lehet, hogy elszaladnak tÅ‘led

A dÅ‘lttel szedett sorok Ã•lmodozÃ³ szemszÃ¶gÃ©ben izlandiul, HablatyÃ©ban sÃ¡rkÃ¡nyul vannak.

KÃ¶szÃ¶nÃ¶m mindenkinek, aki olvasott, plÃ¡ne annak, aki Ã-rt is pÃ¡r kedves szÃ³t~ ^^ Ã‰s kÃ¶szÃ¶nÃ¶m KijÃ¡nak a segÃ-tsÃ©get a kÃ©ppel~

End
file.